

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

# Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/20 (110) ● 24 Mayıs 2003 ● 500 000 TL

**Kölelik yasası meclisten geçti...  
Özelleştirmeler hız kazandı...  
Sendika ağaları ihaneti derinleştiriyor...  
Bu oyunu bozalım!**



**Söz bitti, sıra eylemde!**



## İÇİNDEKİLER

Gerici barikatlar aşılmalıdır!.....	3
Sendika ağaları, sermaye sınıfı ve hükümetle kolkola. ....	4
Kölelik yasasına karşı mücadelenin yakıcı görev ve sorunları .....	5
Kamu TİS'leri sürüncemede .....	6
Zorunlu tasarrufların gaspı sürüyor! .....	7
Saldırlara ve sendika ağalarına karşı büyük öfke .....	8
Örgütsüz yoğun öfke ve artan devrimci müdahale ihtiyacı .....	9
Saldırıları ve kölelik yasası üzerine Deri-İş Genel Başkan Yardımcısı Musa Servi ile konuştuk. ....	10
Sermaye hükümeti İMF'den tam not aldı .....	11
Müşteri değil öğrenciyiz! .....	12
Filistin direnişini boğma planları .....	13
Özelleştirme saldırısının son perdesi (Orta sayfa) .....	14-15
Emperyalist terör ters tepiyor. ....	16
Irak'a bahşedilen "demokrasi"den sömürgeci yönetim çıktı. ....	17
Fransız burjuvazisinin emeklilik hakkına saldırısı ve emekçilerin büyük tepkisi .....	18
Alman emperyalizmi yeniden ABD savaş arabasına bağlandı. ....	19
Yaklaşan G-8 zirvesi ve emperyalist şeflerin telaşı. ....	20
G-8 Zirvesi'ne karşı "Enternasyonal Form" .....	21
Pişmanlık ve ötesi .....	22
OSB-İMES'teki sendikalı işçilere ve işyeri temsilcilerine çağrıdır! .....	23
Adana Öncü İşçi-Emekçi Platformu Girişimi'nin deklarasyonu .....	24
Hürriyet'in "F tipi mucizesi" .....	25
Beterin de beteri var .....	26
Mücadele Postası .....	27

### SOSYALİZM YOLUNDA

## Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/20 (110) ● 24 Mayıs 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL  
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

#### Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.  
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39  
e-mail: kb1@tnn.net

Kitap istemek için e-mail adresi:

eksenyayincilik@superonline

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

YAYSAT

## Kızıl Bayrak'tan

AKP hükümeti Perşembe akşamı kölelik yasasını meclisten geçirerek işçi ve emekçilere yönelik en büyük saldırılardan birinin altına imza atmış oldu. Bu yaman sermaye uşakları bununla da kalmayacak, İMF-TÜSİAD programının diğer saldırı programlarını da büyük bir gözüpeklikle peşpeşe hayata geçirmek için ellerinden geleni ardına koymayacaklardır.

Bunda şaşırarak bir şey yok. Bunun için hükümete geldiler; herbirinin kabarık yolsuzluk dosyaları ve bulaştıkları pislikler bu nedenle bir anda hasıraltı edildi. Sermayenin bu uşağa, bu uşağın ise sermaye iktidarının desteğine ihtiyacı var. Bu karşılıklı çıkar birliğinin üstünü örtmek, emekçi kitleleri sahte kutuplaşmalara alet etmek için alevlendirilen tartışmaların saman alevi gibi yanıp sönmeye de bu nedenledir.

Kölelik yasasının meclisten kazasız belası geçirilmesi tabii ki önemli bir meseledir. Bu yasa sınıf hareketi için ciddi bir darbedir. Fakat hiçbir şey bitmiş değil. Asıl mücadele, asıl hesaplaşma şimdi başlıyor.

Hiç kuşkusuz ki, kölelik yasalarının hazırlanması aşamasında sermaye ile suç ortaklığı yapan, yasalar bir bir meclisten geçirilirken meclis yollarını aşındırıp karalara bürünmekten, içi boş nutuklarla gün geçirmekten başka bir şey yapmayan sendika ağaları bu saldırılarda doğrudan pay sahibidir. Ve dolayısıyla hesaplaşmanın hedeflerinden bir diğerini de bu hain takım oluşturmaktadır. Er ya da geç, yaptıkları ihanetin hesabını vereceklerdir.

Özelleştirmelere karşı ayağa kalkan işçiler İzmir ve Ankara'dan sonra bu Pazar günü, Bursa'da, ardından ise İzmit'te bir miting düzenleyecekler. Ankara mitingi bir kez daha öncü-ileri sınıf güçlerinin ve sınıf devrimcilerinin bu hava boşaltma amaçlı mitinglere etkin biçimde katılma görevinin ne denli acil olduğunu gösterdi. Meydanı onlara terketmemeli, sendika

bürokratlarının heveslerini kursağında bırakmalıyız. Yalnızca meydanları değil, sendikaları da onların gerici tekelden kurtarıp gerçek bir mücadele aracı kılma yönündeki çabalarımıza hız vermeliyiz. Bunun içinse tüm gücümüzle sınıf çalışmasına yüklenmeliyiz.

15-16 Haziran'ı bu bilinçle karşılayalım.

\*\*\*

E-mail adresimizde değişiklik oldu. Yeni e-mail adresimiz: kb1@tnn.net şeklinde değişmiştir.





## Saldırıları püskürtmek için,

# Gerici barikatlar aşılmalıdır!

### Sermayenin topyekûn saldırılar dönemi

İşçi sınıfı tüm dünyada tarihsel önemde bir saldırı döneminden geçmektedir. '80'li yılların başından itibaren neo-liberal politikalarla çerçevesi çizilen bu saldırılar, işçi sınıfının yüzyılı aşkın bir mücadele sürecinde elde ettiği kazanımların gaspedilmesini hedeflemekte, sınıfın sendikal örgütlülüklerini dağıtmayı amaçlayan uygulamalarla bir arada yürütülmektedir.

Bu saldırının yarattığı sonuçların başında emeklilik ve sigorta hakları dahil olmak üzere sosyal güvencelerin sermayenin sırtından atılması; kamu hizmetlerinin paralı hale getirilmesi; başta kamuda olmak üzere istihdamın azaltılması ve iş güvencesinin ortadan kaldırılması, çalışma sürelerinin uzatılması, çalışma yaşamının ve çalışma koşullarının patronların maksimum kârını hedefleyen bir tarzda esnekleştirilmesi gelmektedir. Bugün Amerika'da, çalışma süresi azaltılmak bir yana giderek artırılmakta, Avrupa ülkelerinde işçi sınıfının sosyal hakları kısıtlanmaya çalışılmaktadır. Büyük bir sınıf tepkisiyle karşılaştığı için bu saldırılar tam olarak uygulamaya sokulamamaktadır. Öteden beri bu saldırıların cenderesinde olan Japon işçi sınıfı zaman zaman milyonların katıldığı grevlerle tepkisini göstermektedir.

Özünde hiçbir farklılık taşımayan bu saldırılar tüm dünyada benzer sonuçlar üretmekte ve düzeyleri farklı da olsa benzer tepkilerle karşılanmaktadır. Özellikle Avrupa'da bu yüzden sık sık genel grevler örgütlenmektedir. Kuşkusuz ki işçi sınıfının emperyalist metropollerdeki saldırılara karşı verdiği mücadele henüz siyasal bir nitelik taşımamaktadır; fakat çatışmanın kapsamı ve şiddeti, bunun zeminini hızla olgunlaştırmaktadır.

### Türkiye: Sermaye için cennet, işçiler için katmerli sömürü cehennemi!

Aynı saldırılarla karşı karşıya olan emperyalizme bağımlı ülke emekçileri için ise durum daha ağır olmasına rağmen açığa çıkan sınıf tepkisi, yer yer gerçekleştirilen militan eylemlere dışta tutulursa, daha geri bir düzeyde seyretmektedir. Türkiye'nin ön sıralarında bulunduğu bu ülkelerde sermaye, başta özelleştirmeler olmak üzere saldırıların hayata geçirilmesinde epeyce mesafe almış durumdadır.

Emperyalist tekellerle rekabet şansı bulunmayan kan emici işbirlikçi sermaye sınıfı, bir takım yasal olanaklarla hareket etmenin yanı sıra, yasal düzenlemelere bile gerek duymaksızın kölece çalışma koşullarını pratikte yıllardır uygulamaktadır. Milyonlarca işçi asgari ücret uygulamasına tabi kılınırken, yasalarca yasaklanmış olmasına rağmen milyonlarca sigortasız çalıştırılmaktadır. Hiçbir neden gösterilmeksizin gerçekleştirilen tensikatlar günü birlik ve sıradan bir uygulama haline gelmiştir. Açlık sınırının altında kalan düşük ücret politikasıyla, uzun çalışma saatleriyle sömürü koşulları daha da ağırlaştırılmıştır vs.

Şimdi sınıfın ezici çoğunluğunun tabi olduğu bu tablo mecliste son maddeleri de geçirilen kölelik yasasıyla, "reform" adı altındaki uygulamalarla ve özelleştirmelerle yasal bir takım biçimlere ve



güvencelere kavuşturulup genelleştirilmek isteniyor. Ve henüz işçi sınıfından bu saldırılara karşı anlamlı, tok bir yanıt verilebilmiş değil. Örgütlü kesimlerinden başlayarak oluşan tepkiler ise parçalı, yerel ve cılız olduğu için, yetersiz ve etkisiz kalmaktadır. Saldırıların az çok bilincinde olan sınırlı bir kesim dışında, sınıfın ezici bir çoğunluğu bu saldırılar ve yol açacağı sonuçlardan bihaberdir. İşte sermaye hükümetini saldırılarda pervasız kılan, onu cesaretlendiren sınıfın bu geri ve dağınık tablosudur.

### İşçi sınıfı dostunu düşmanını iyi tanımalıdır

Uşaklıklarıyla, işbirlikçi tutumlarıyla sermayeye paha biçilmez hizmetler sunan sendika ağaları ise bu tabloyu sınıf aleyhine daha da ağırlaştıran bir faktör, sınıf hareketinin önünde parçalanması gereken bir barikat olarak dikilmektedir. Bu hain takım, ESK'ya katılarak resmiyet kazandırdıkları işbirlikçi tutumlarını, İş yasası adı altındaki kölece uygulamaların hazırlık görüşmelerine katılarak bir kez daha gösterdiler. Hepsini bir ağızdan bu ihaneti İş Güvencesi Yasası'nın selameti için yaptıkları yaygarasıyla mazur göstermeye çalıştılar. Şimdi, sermayeye uşakça yaranmayı, ikiye bölünmüşlüğü tam da kölelik yasalarının bir bir meclisten geçtiği bir aşamada saldırının mimarı olan Çalışma Bakanı'na övgüler düzecek kadar ileri götürüyorlar.

Özelleştirmelere karşı mücadele etmek yerine, tepesine çöreklandıkları sendikaları özelleştirmelerden pay kapma aracı olarak kullanmaya yeltenen, tabandan bir basınç gelmedikçe kılıcı kıbırdatmayan bu hain takımının uzun bir süredir göstermelik eylem kararları alıp tepkilerin önünü kesmeyi kendilerine bir başka

temel görev olarak belirledikleri öteden beri biliniyor. Son bir aydır sınıf cephesinde yaşanan hareketlenme karşısında bu aynı misyonu oynamak üzere yeniden meydanlara çıkmış bulunuyorlar. Son günlerde bunun yeni örneklerine tanık oluyoruz.

17 Mayıs günü yapılan Ankara mitingi saldırıları püskürtmek için sendikal bürokrasi engelini aşmanın ne kadar kritik bir önem taşıdığını bir kez daha gözler önüne serdi. Eylemin organizasyonundan, katılım biçimine, kürsüden verilen mesajlara ve tabandan gelen protestolara karşı alınan gerici tutumlara kadar herşey, sendika ağalarının sınıf üzerinde saltanatını sürdürmeyi, aynı anlama gelmek üzere, saldırıların önünü düzlemeyi hedefleyen uygulamaların bir parçası olarak düzenlenmiş, bu eylemde büyük ölçüde bu hedefe ulaşılmıştır. Diğerleri gibi bu miting de "yapacağımızı yaptık, bizi dinlemezlerse dünyayı başlarına yıkarız" palavralarıyla bitirildi. Böylelikle bir kez daha, son söz hakkının hükümde olduğu, beklemek dışında bir şey yapılamayacağı, yapılabilecek-yapılacak herşeyin yapıldığı yanılması yaratılarak, en temel silahları kuşanarak mücadeleyi yükseltme istek ve hedefi daha baştan kırılmaya çalışıldı.

### Saldırıları sürüyor, görev ve sorumluluklar ağırlaşıyor!

Kuşkusuz ki, bu yaşananlar yalnızca bir miting ve miting alanında olan bitenlerle sınırlı değil. Zira bu hain takımın sınıfın önüne ördüğü barikatlar yalnızca içi boşaltılmış eylemler düzenlemekten ibaret değildir. Düzenin saldırılarına karşı mücadele eğilimi taşıyan yüzbinlerce işçi, yıllardır, öncelikle bu çok yönlü ve gerici barikatlarla karşılaşmakta ve yıllardır bu barikatı aşamamaktadır. Belki de en büyük tahribat, saldırıların püskürtülebileceğine olan inancın ve bu yöndeki mücadele isteğinin kırılması alanında ortaya çıkmaktadır. Bunu özelleştirmeler vesilesiyle gördük. Şimdi İş Yasası nedeniyle bir kez daha aynı uğursuz rollerini oynuyorlar. Eğer sermaye hükümeti İş Yasası'nı bu kadar rahat çıkartabiliyor ve sınıftan hak ettiği tepkiyi alamıyorsa, bunda sendika bürokratlarının bu yasanın aslında çok da kötü olmadığı, yalnızca birkaç maddesinin değiştirilmesiyle sınıfın çıkarlarına hizmet eder hale getirebileceği yönünde daha en başta yaptıkları propagandanın büyük payı var.

Peki, bu aldatici propagandayı etkisizleştirmek, olan biteni bütün açıklığıyla sınıfın önüne koymak ve onlarla bu temelde hareket etmek üzere yapılmış bağımsız bir propagandanın-bir sınıf çalışmasının olmamasının hiç mi payı yok?

Elbette bir buçuk yıldır adım adım hızlandırılan ve son aşamasına getirilen kölelik yasasına karşı yerine getirilmesi gereken asıl görevler ortada kaldığı için bu türden gerici oyunlar çok kolayından tutmakta, sınıf güçleri bir çıkış bulamamaktadır. Şu ya da bu nedenle gerici sendikal barikatların arkasında biriken tepkiler, bağımsız, devrimci inisiyatif ve önderlik boşluğu nedeniyle çoğunlukla paralize olmaktadır.

Bu tarihi saldırılar ancak bu tarihsel görev ve sorumluluk bilinciyle ortaya konacak etkili, yaygın bir sınıf çalışmasının açacağı olanaklar üzerinden püskürtülebilir. Tablodan çıkarılacak güncel sonuç budur.

## Kölelik yasasına karşı işçileri oyaladılar ve yasak savma eylemlerle yetindiler...

# Sendika ağaları, sermaye sınıfı ve hükümetle kolkola

Çalışma yaşamını esnekletiren, işçilere kölelik koşullarını dayatan yeni iş yasası meclisten geçti. 4 maddenin yeniden müzakere edilmesinin ardından tasarının Mayıs ayı sonuna kadar yasalaşması bekleniyor. Geline aşamada kabul edilen maddelere göre kapıcılar yasa kapsamına alınıyor, üçlü temsile dayalı istişari mahiyette danışma kurulu oluşturulması, iş güvencesinin basın çalışanları için de geçerli olması hükmü getiriliyor. Tasarıya eklenen yeni bir maddeye göre ise, 150'den fazla işçinin çalıştığı yerlerde işçilerce kurulacak kantin için işverenlerce yer tahsisi yapılması öngörülüyor.

Yasanın 4 maddesinde tekrar-i müzakere yapmak için AKP'lilerin de önerge vermesiyle, yasanın tanımlarla ilgili 2. maddesi, yasadın istisna tutulanları gösteren 4. maddesi, ödünç iş ilişkisi düzenlemesini getiren 7. maddesi ve belirli ve belirsiz iş sözleşmesini getiren 11. maddesi tasarı üzerinde son oylama yapılmadan tekrar görüşülecek. Söz konusu maddelerde yeni düzenlemeler yapılacak.

### Sendika ağaları sermaye ve hükümetle işbirliği yaptı

Henüz hazırlanma aşamasındayken konfederasyon yönetimleri yasadın haberdardı. Hatta yasanın ön hazırlık sürecinde temsilci bulunduracak kadar ileri gittiler. 13 Mart tarihinden itibaren ise hükümet, işveren ve sendika temsilcileri arasında yasanın maddeleri üzerinden tartışmalar yürütüldü. Konfederasyon başkanları hem gerçekleştirilen bir takım eylemlerde işçi sınıfına hem de basına yaptıkları açıklamalarla kamuoyuna, yasanın işçi sınıfını kölelik koşullarına mahkum ettiğini, bir dizi hak gaspı içerdiğini, bu haliyle yasanın kabul edilmesinin mümkün olamayacağını söylediler. Her zamanki bilinen yüzüstüleriyle "yasanın kendilerine rağmen geçmeyeceğini" vurguladılar.

Pratik süreç bunun işçi ve emekçileri aldatmaya dönük koca bir yalan olduğunu gözler önüne serdi. Adındaki "devrimci" ifadesine bakarak en ileri tutumu DİSK'in alması beklenirdi. Ancak DİSK yönetimi, başından beri göstermelik açıklamalar eşliğinde artık protesto dahi sayılamayacak eylem biçimleriyle işçi sınıfı ve emekçileri oyaladı. DİSK'e üye 126 sendika başkanı ve yöneticisi siyahlar giyerek kölelik yasasını protesto etti. Yanı sıra çeşitli illerde, düşük katılımlarla gerçekleştirilen basın açıklamaları ise DİSK'in hayata geçirdiği bir diğer pasif eylem biçimi oldu.

Süleyman Çelebi, yasa maddelerinin görüşülme süreci henüz tamamlanmamışken tasarının yasalaşması halinde de eylemleri sürdüreceklerini ifade etti. Umudunu sınıfın gücüne değil Cumhurbaşkanı'nın yasayı veto etmesine bağladı. Elbette ki yasanın meclisten geçmiş olması mücadelenin bittiği, yapılacak bir şey kalmadığı anlamına gelmiyor. Ancak bu sözler sermaye sınıfı ve hükümetle işbirliği yapmış tescilli bir haine ait olduğu ölçüde, yaşananlar sadece ihanetin boyutlarını gösteriyor.



Eğer Çelebi yasa ve saldırılar karşısında gerçekten mücadele etmek niyetinde olsaydı, yasa gündeme geldiği andan itibaren genel grev, genel direniş sürecini örmek için yüzünü meclis koridorlarına değil işyerlerine, işçi sınıfının kendisine dönerdi. İşyerlerinde grev ve direniş komitelerinin oluşturulması için üye ve işyeri temsilcileri ile toplantılar yapardı. Yasa geri çekilene kadar kararlı ve direnişçi bir mücadele çizgisi izlerdi. İşçi sınıfının yeni haklar kazanması için devrimci bir mücadele programı ve devrimci bir mücadele çizgisi belirlerdi vb. Mücadelede ısrarcı ve hak kazanmaya kilitlenmiş dişe diş bir mücadele sürecinden sonra devlet eğer tüm baskı ve zor aygıtlarını kullanarak direnişe rağmen yasayı geçirse ve Çelebi "tasarının yasalaşması halinde de eylemlerini sürdüreceklerini" açıklasaydı elbette ki durum çok farklı olurdu. Böylesi bir durumda Çelebi hainlikle suçlanmak yerine alkışlanır, devrimci bir sınıf önderi olarak mücadele tarihinin sayfalarında onurlu bir yer almaya hak kazanırdı.

Diğer konfederasyon yönetimleri de farklı bir tutum sergilemediler. Salih Kılıç, daha önce Türk-İş genel başkanlığı yapmış Halil Tunç, Bayram Meral gibi hainlere bahşedilen sermaye vekilliğine hak kazanmanın gereklerini fazlasıyla yerine getirdi. Türk-İş yasanın meclisten geçmesine kısa bir zaman kala salt tabandan gelen basıncı dizginlemek için kölelik yasası ve özelleştirmelere karşı düzenlediği bölgesel mitinglerle hava boşalttı. İzmir mitinginde konuşma yapan Salih Kılıç, temsilcileriyle kapalı kapılar ardında pazarlık yaptığı hükümete sözde uyarılarda bulundu; tasarımı üç gün içinde geri çekmesi için süre tanıdı. Kılıç, eğer uyarıyı dikkate almazsa hükümeti, üç gün sonra Ankara'da miting yapmakla tehdit etti.

Kılıç sözünün arkasında durdu ve 17 Mayıs günü Ankara'da bir hava boşaltma eylemi daha gerçekleştirme kararı aldı. Türk-İş bürokratları, eylemde kimi sendika ve şube üyelerinin sendika ağalığını hedef alan sloganlarına ise büyük bir pişkinlik örneği sergileyerek hiç aldırmadılar. Kürsüden, kendileri için tehlikeli gördükleri devrimcilerin pankartlarından dahi rahatsız oldular ve hedef göstererek tam bir provokatör gibi davrandılar. Böylece bir kez daha tercihlerini sermaye düzeninden yana yapmış olduklarını ispatladılar.

Devrimcilere saldırmakta ve hedef göstermekte tereddüt göstermeyen Türk-İş bürokratları, sendikaları "ikna turu"na çıkan sermaye hükümetinin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu'nu kapılarda karşılamaktan geri durmadılar. Esnek çalışmayı "dünyadaki gelişmelere ayak uydurma"nın gereği olarak nitelendiren Başesgioğlu'na bu "sıcak ilgisinden dolayı" şükranlarını sundular. Eylemlerde mangalda kül bırakmayan bu hainler, işçilerin alanlarda hükümete karşı gösterdikleri tepkileri de hiçe sayarak, Bakan'a yalalaklıkta sınır tanımadılar. Bu ziyaretten çok

önce, yapılan gizli görüşme ve toplantılarda çoktan "ikna" oldukları böylece açığa çıkmış oldu.

Hak-İş ise Ankara'da gerçekleştirdiği 2-3 bin kişilik eylem dışında, yasa maddeleri için hükümete öneri sunarak, akıl vererek işbirlikçi tutumunu katmerlendirdi. Başesgioğlu'nun Hak-İş'i ziyareti sırasında Salim Uslu sorunların uzlaşma ile çözüldüğünü dile getirdi, birkaç maddenin yeniden görüşülmesinden dolayı menunluk duyduğunu ifade etti; "Bakanın performansının yaz döneminde de sürmesini, 2821 ve 2822 sayılı yasalar ve diğerlerinin çıkarılmasını" istedi. Kısaca sermaye ve hükümete saldırılara tam hız devam etmesi için güven ve teminat vermiş oldu.

### Sendikal ihaneti parçalamak görevi öncü işçi ve emekçilere düşüyor

Sermaye iktidarı kölelik yasasını meclisten madde madde geçirme rahatlığını sınıfın dağınlığından ve örgütsüzlüğünden alıyor. Konfederasyonların tepesindeki anlayışları satın alarak işini daha da kolaylaştırıyor. Bu tablo karşısında işçi sınıfı ve emekçilerin sendikalarına sahip çıkması, yönetimlere çöreklenmiş ihanet şebekesini buralardan temizlemesi gerekiyor.

Gerek işyerlerinden gerekse de eylemlerden yansıyan tablo, işçilerin sendika yönetimlerine duyduğu güvensizliğe işaret ediyor. Son Türk-İş mitingi bu güvensizliğin yaygınlaştığına ve derinleştiğine dair bir gösterge olmuştur. Ancak işçi sınıfı ve emekçilerin tepki ve öfkesi dağınlık ve kendiliğinden bir seyir izliyor. Sınıf hareketinin yaşadığı örgütsüzlük sorunu bir türlü aşılamıyor. Tepki duymak, söylenmek, fakat çözümü kendi dışından beklemek, sorunu ortadan kaldırmıyor.

Varolan tepkiyi örgütleyecek ve doğru hedefe yöneltecek bağımsız bir taban örgütlülüğü yaratılmadığı koşullarda sermayenin saldırıları artacak, sendikal ihanet derinleşecektir. Bu durumu tersine çevirecek olan sınıfın bağımsız ve örgütlü gücüdür. Bu gücü derleyip toparlama, taban örgütlülüklerini yaratma görevi ve sorumluluğu ise sınıfın öncülerine düşmektedir.



**İşçi sınıfı kazanılmış haklarına yönelen büyük tarihsel saldırı karşısında suskun kalamaz!..**

## **Kölelik yasasına karşı mücadelenin yakıcı görev ve sorunları**

### **Burjuvazinin kazanılmış haklara büyük tarihsel saldırısı**

Kölelik yasası meclisten geçti. Uzun soluklu bir mücadelenin ürünleri olan yüzlerce yıllık kazanımların, sendikal ihanetin gölgesi altında neredeyse hiçbir karşı koyuş gerçekleşmeden bir bir gasp edildiğine tanık oluyoruz. İşçi sınıfının tarihsel kazanımlarının yok edilmesi için son formaliteler yerine getiriliyor. Tüm bunlar karşısında işçi sınıfına düşen ise bu durumu seyretmek oluyor. Hem de bu, özelleştirme, kamu kurumlarının tasfiyesi gibi saldırıların kölelik saldırısıyla birlikte yürütüldüğü, sermayenin işçi sınıfının elindeki son mevzilerini yıkmaya dönük son güçlü vuruşlarını yaptığı koşullarda gerçekleşiyor. Kuşkusuz bu, işçi sınıfının saldırılar karşısında hiç tepki vermediği anlamına gelmiyor. TEKEL, PETKİM, TÜPRAŞ gibi özelleştirme saldırısıyla yüz yüze kalan işçilerin ortaya koydukları mücadele tutumu ve sendika bürokratlarının hava boşaltmaya dönük düzenledikleri mitinglere işçilerin onbinler halinde katılması, işçi sınıfının mücadele azmini ortaya koyan somut göstergelerdir.

Ne var ki, ortaya konulan eylem biçimleri saldırıları püskürtmek için yeterli olmadığı gibi, henüz protesto amacının ötesine de geçilebilmiş değil. Bu anlamda aslında olup bitenler seyretilmektedir. Şüphe yok ki, işçi sınıfının kararlı bir mücadele beklentisine rağmen böylesine bir sonucun ortaya çıkması, sınıfın 'önderliğinin' ihanetçi kimliğiyle açıklanabilir. Sendikal ihanet çeteleri işçileri oyalamayı bir alışkanlık haline getirdikleri ve her defasında sınıfın mücadeleye dönük beklentilerini, içi boşaltılmış eylemler içerisinde eritmeyi başardıkları içindir ki, geniş işçi kitleleri sendikal ihanet çeteleri arkasında dolgu malzemesi olmaktan kurtulamamaktadır. İşçi sınıfının sendika bürokratlarına karşı beslediği güvensizliğe ve onların ihanet edeceklerini bilmelerine rağmen bu böyle olmaktadır. Çünkü, işçi sınıfı halen başka bir önderlik görememekte, bu durum önderlik iddiasıyla çıkanların samimiyetsizliğiyle birleşince de, sendikal ihanet çetelerinin peşine takılmaktan başka çıkar yol kalmamaktadır.

### **İSB samimiyet sınavında sınıfta kaldı**

Konfederasyonların henüz pazarlık yürüttüğü dönemde bu pazarlığa tepki olarak ortaya çıkan ve kölelik yasasına karşı mücadeleyi kendisinin varoluşu nedeni olarak gören İstanbul Sendikalar Birliği (İSB), pazarlık masasının kaldırılması ve yasanın meclise gelmesinin ardından suskunluğa büründü. Daha ilk toplantılarında aldığı kararlar İSB'yi bir samimiyet sınavıyla yüz yüze bırakmıştı. Geniş katılımlı temsilciler toplantısı düzenleyen İSB, bu toplantıdan Türk-İş Başkanlar Kurulu'na sunulacak bir öneri



listesi çıkarmak dışında bir karar almamıştı. Onlarca sendika şubesini yan yana getiren bu birliğin, bir mücadele planı çıkarmak ve kendi bağımsız inisiyatifi ortaya koymak yerine bir öneriler listesiyle çıkması, alt tabaka bürokrasisinin de sınıfın önderlik ihtiyacını karşılayamayacağı yeni bir göstergesi oldu.

Öyle ki, önderlik yapmak şöyle dursun, mücadelenin görevlerinin bir liste halinde tepki gösterdikleri konfederasyonlara havale edilmesi, sınıfın beklentilerinin boşa çıkartılması ve konfederasyonlardan umudunu kesmiş işçilerin yeniden konfederasyonlara bağlanması anlamına da geliyordu. Oysa ki, işçi sınıfının geniş kesimleri ve her şeyden önce de onun ileri kesimleri, konfederasyonların ihanetçi tutumları karşısında öfke duyuyordu. İSB'nin ortaya çıktığı ilk dönemin coşkusunun kısa sürede başka illerde de yankısını bulması bunun en açık göstergesidir. Bu koşullar altında İSB'nin mücadeleye yönelmesi durumunda, sendikal ihanetin önüne geçilebilir ve mücadele tutumu geniş yığınlar tarafından sahiplenilebilirdi. Bu, konfederasyonları harekete geçirmenin tek geçerli yoluyla da.

1 Mayıs'a dönük İSB'nin ortaya koyduğu tutum da söylenenleri destekler niteliktedir. 1 Mayıs öncesinde

yer yer Taksim'e çıkmaktan, bazen de üretimi durdurmaktan bahseden İSB, tüm bu cafcıflı lafların arkasından yalnızca bir bildiri çıkarmakla yetinmiş, bırakın üretimi durdurarak alanlara çıkmayı, temsili de olsa bir pankart bile açmayı gerekli görmemiştir.

### **Birleşik bir mücadele, sınıf bilinçli işçilerin müdahalesiyle ve taban örgütleri üzerinden yaratılabilir**

Sermayenin köleleştirme saldırısı ancak birleşik bir mücadeleyle püskürtülebilir.

Gerek sendikal ihanet çetesinin, gerekse alt tabaka bürokrasisinin birleşik mücadeleyi örgütlemeyi ve sınıfı saldırılar karşısında seferber etmeyi sağlayamayacakları açık. Bu, bunu sağlayacak güçlerinin olmamasından değil, mevcut konumlarının buna elvermemesinden dolayıdır. İhanetin başını çekenler doğrudan sermayenin beslemeleri oldukları içindir ki, böyle bir niyet de taşımamaktadırlar. Türk-İş işçileri mitinglerle oyalarken, Hak-İş'in hükümetle ilişkileri olmasının da etkisiyle "diyalog" dışında bir yönelimi bulunmamakta, DİSK ise yasanın Cumhurbaşkanı tarafından veto edileceğini dillendirerek tabanı oyalamayı tercih etmektedir. Onların kölelik yasasının yumuşatılması dışında bir istemi de bulunmamaktadır. Böyle bir istemleri bulunmaması bile, kölelik yasasının bütününe karşı mücadele etmelerinin olanaksızlığını görmek için yeterlidir.

Ancak tabandan yükselen tepki ile harekete geçen bu işbirlikçiler, harekete geçtiklerinde de sermaye sınıfına geri adım atmamayı değil, işçi sınıfının öfkesini dindirmeyi amaçlamaktadırlar. Sendika şubeleri üzerinden şekillenen alt tabaka bürokratları ise, İSB örneğinde olduğu gibi, yer yer konfederasyonlara tepki göstermekle birlikte onu



aşmayı değil öğüt vermeyi, kendi tuttıkları işyeri ve fabrikalardan mücadeleyi yükseltmeyi değil çağrılar yayınlamayı asli görevleri gibi görmektedirler. Sendika şubelerinin önemli bir kısmı genel merkezlerinin iradelerine bağlılıkta kusur etmemekte ve şubeler üzerinden şekillenen oluşumlara da yalnızca imzacı olarak katılmaktadırlar. Mücadeleden yana tavır sergileyen şubeler de, imzacı şubelerin geri tutumlarına hapsolmakta, onlarla kurdukları ilişkilerin şekillenişindeki çarpıklıklar kendi yapabileceklerinin de önünü tıkamaktadır.

İşte bu geri tutuma sahip şubelerin etkisi nedeniyledir ki, cafcıflı iddialarla yola çıkan İSB gibi örgütlenmelerin ilk temsilciler toplantısından, katılan temsilcilerin beklentilerine dahi boşa çıkartan kararlar alınmaktadır. Kuşkusuz buradan İSB gibi oluşumların gereksiz olduğu anlamı çıkartılmamalıdır. Tersine, sendika şubeleri işçilerin en kolay basınç uygulayabilecekleri yerel merkezler durumundadır. Esas sorun, bu tür örgütlenmelerin harekete geçmesini ve mücadeleye yöneltilmesini sağlayacak müdahalenin yapılabilmesidir. Bunu başarabilmek için de her şeyden önce, ileri işçilerin birliğini sağlamaya ve taban örgütlerini yaratmaya dönük adımların atılması gerekir. İşçi sınıfının geneline yayılan "genel grev" istemi sınıfın buna hazır olduğunu göstermektedir. Böylesine bir çalışma şu veya bu fabrikadan eylemli bir sürecin başlatılabilmesi ölçüsünde genelle yayılabilir ve birleşik mücadelenin önü açılabilir. Özelleştirme saldırısı nedeniyle bir dizi işletmenin hareketli olması, yeterince değerlendirilebilirse, bunu ayrıca kolaylaştırıcaktır.

#### Önderlik ihtiyacı ve sınıf devrimcilerinin artan sorumluluğu

Sınıf devrimcileri kölelik yasasının gündeme gelmesinin ardından, sınıfı aydınlatmaya dönük belirli bir çalışma başlatmışlardı. Broşür, bildiri, panel gibi bir dizi araçla sürece müdahale etme çabası içerisinde olmuşlardı. Ne var ki, bu çabaların belirli bir sistematige oturtulamaması, sık sık yaşanan kesintiler, elde tutulan mevzilerin sınırlılığı beklenen etkinin yaratılmaması sonucunu doğurmuştur.

Komünistler emperyalist savaş ve kölelik saldırısını sınıfa dönük çalışmanın temel iki ayağı olarak belirlemişlerdi. Sınıf devrimcilerinin işçi sınıfı içerisinde sarsıcı bir etki yaratabilmeleri için, hiç değilse seçim döneminin çalışma temposunu tutturabilmeleri gerekirdi. Fakat, seçim döneminin ardından bir rahavet dönemi yaşanabilmiştir. Bunu aşmaya dönük adımlar atılmakla birlikte henüz istenilen düzeyin tutturulduğu söylenemez.

Özelleştirme saldırısı, kamu TİS'leri ve kölelik yasasının meclis gündeminde olması, bunlarla beraber sendika ağalarına karşı duyulan öfke işçi sınıfını her zamankinden daha çok devrimci müdahalenin etkisine açmaktadır. Bugün onbinler halinde mitinglere katılan işçiler "genel grev, genel direniş" istemini dile getirmektedir.

Sınıf devrimcileri, işçi sınıfı karşısındaki sorumluluklarına yüklenmek ve "genel grev, genel direniş" eksensli bir çalışmanın içerisine girmek zorundadırlar. İşçi sınıfının geniş kesimlerine dönük sistemli bir ajitasyon-propaganda çalışmasının başlatılması ve sınıfın ileri kesimlerinin birleştirilmesine dönük adımların atılması hayati bir önem taşımaktadır.

Yaşanan gelişmeler, sınıfın önderlik ihtiyacının ancak sınıf devrimcileri tarafından karşılanabileceğini gözler önüne sermiştir. Ne reformist parti ve örgütlerin, ne de alt tabaka sendika bürokrasisinin bu ihtiyacı karşılamaya muktedir olmadığı açıktır. Ama kendi başına bu söylenenlerin işçi sınıfını doğrudan sınıf devrimcilerinin önderliği altına sokamayacağı da bir o kadar açıktır. Bu ancak zorlu ve ısrarlı bir sınıf çalışmasının ürünü olarak başarılabilir.

## Kamu işçisi çok yönlü mücadele görevleriyle karşı karşıya...

# Kamu TİS'leri sürüncemede



İşçi sınıfına dönük saldırıların yoğunlaşarak sürdüğü bir dönemden geçiyoruz. Kamu sektöründe çalışan işçi ve emekçiler ise, bugün gündemde olan saldırıların başlıca hedefi durumunda. Zira sınıfın genelinden farklı olarak özelleştirme, kamuda tasfiye gibi saldırılar öncelikle kamuda istihdam edilenleri vuruyor. O nedenle kamu sektöründeki sınıf bölüğünün mücadele gündemi çok daha yoğun.

Kölelik yasası ve özelleştirme saldırısı gibi bugün öne çıkmış iki temel ve güncel meselenin gölgesinde kalsa da kamu işçilerinin bir önemli gündemi de, henüz sonuçlanmamış olan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri.

Kamuda 454 bin işçi adına yürütülen TİS görüşmeleri aylardır hiçbir ilerleme kaydetmiyor. Bu durum esas olarak işveren konumundaki devletin tutumundan kaynaklanıyor. Sermaye devleti kamuda imzalanacak sözleşmelerin şu an meclisten geçen kölelik yasasına uygun olmasını, sözleşmelerde tanınacak hakların yeni yasanın sınırlarına göre belirlenmesini istiyor. Yani, yeni yasada tanınmayan bir takım hakları sözleşme yoluyla işçilere vermek işine gelmiyor. Bu nedenle de yasa meclisten çıkmadan sözleşmeyi imzalamamak için bin dereden su getiriyor.

Bu oyalama taktiği geçtiğimiz hafta yeni bir aşamaya girdi. Türk-İş'in yaptığı açıklamaya göre kamu işverenleriyle yapılan TİS görüşmelerinde 114 bin işçi adına uyuşmazlığa gidilmiş ve uyuşmazlık zaptı tutulmuş. Açıklamaya göre uyuşmazlığa gidilen 114 bin işçiden 37 bininin toplu iş sözleşmesi görüşmeleri için resmi arabulucu atandı. 77 bin işçiyi kapsayan görüşmeler için de önümüzdeki günlerde arabulucu atanacak.

Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç, elbette ki

görüşmelerin neden yavaş ilerlediğini ve neden tıkandığını çok iyi biliyor. Fakat durumdan kendine pay çıkarma hevesiyle yalan söylemekten kaçınmıyor. Hiç utanıp sıkılmadan; görüşmelerde işçinin geçmişten kaynaklanan kayıplarını giderecek zam talep ettiklerini, bunun yanı sıra işçi ücretlerine belirli oranda refah payı eklenmesini de istediklerini, işverenin bu talepleri kabul etmediğini ve böylelikle işin uzadığını iddia edebiliyor. Elbette ki bu atıp tutmaların gerçek durumla en ufak bir ilgisi yoktur. Türk-İş yöneticilerinin geçmiş dönemlerde imzaladıkları satış sözleşmeleri bunun en somut göstergesidir.

Hükümetin işçi ve emekçilerin ücretlerine ne oranda zam yapmak niyet ve kararlılığında olduğu İMF'ye verilen niyet mektubunda açıkça belirtiliyor. Kölelik yasası da artık meclisten geçtiğine göre hükümetin önümüzdeki günlerde kamu TİS'lerini kendi istediği şekilde bitirmek için harekete geçmesi şaşırtıcı olmaz.

Böylesi bir durumda Türk-İş yönetiminin yapacağı şey yeni bir satış sözleşmesine imza atmak olacaktır. Yeni bir satış sözleşmesi ise zaten çok yönlü saldırılar altında olan kamu işçilerinin uğradığı hak kayıplarını, yaşadıkları yoksullaşmayı daha da derinleştirecektir.

Kölelik yasasına, özelleştirmelere, kamuda tasfiyeye karşı mücadele ile hakların korunup geliştirileceği bir TİS mücadelesi bugün bütünüyle içiçe geçmiş durumdadır. Kamu işçisi çok yönlü mücadele görevleriyle karşı karşıyadır. Kölelik yasasını, özelleştirmeleri püskürtme mücadelesinin cılız kaldığı koşullarda satış sözleşmesini engellemek de mümkün değildir.



## Hükümet nemaları ödememe planı çıkardı...

# Zorunlu tasarrufların gaspı sürüyor!

Devlet, 1 Nisan 1988'den Haziran 2000 yılına kadar çalışanların ücretlerinden kestiği zorunlu tasarrufları, Nisan ayından itibaren uygulanmak üzere, ödeme planı yaptı. Plana göre, hak sahiplerinin ana paraları Nisan 2003'te ödenmeye başlanacaktı. Nemalandırılan tutar ise 2004 ve 2005 yıllarına ait Mart, Haziran, Eylül ve Aralık aylarında dörder taksit, 2006 yılının Mart ve Haziran aylarında ikişer taksit olmak üzere toplam 10 bölümde ödenecek. Nemalar, her ay TÜFE oranına yüzde 5 eklenmesiyle değerlendirilecek. Böylece, çalışanların hak kayıpları sözümona korunmuş olacaktı. Oysa hazinenin iç borç faizlerine uyguladığı faiz oranının uygulanmamasından dolayı çalışanlar %50-55 zarara uğrayacaklar. Çünkü faizler yüzde 40-60'larda seyrederken, zorunlu tasarruflara öngörülen artış %5.

Hazine Müsteşarlığı'nın ödeme tarihlerini bir ay önce veya bir ay sonra belirleyebileceği, ödemelerden hiçbir vergi ve kesinti yapılmayacağı da tasarıda yer aldı. Ayrıca emeklilik veya ölüm halinde taksitlendirme devam etmeyecek, ilgililere veya kanuni mirasçılara kalan tutar bir defada ödenecek. Memurluktan ayrılanlar ise birikimlerini ancak taksitle alabilecekler.

Zorunlu tasarrufların işverenden de kesilmesi gerekiyordu. Ancak tasarı bunun böyle olmadığını teyit etmiş oldu. Tasarı, katkı paylarını zamanında yatırmayan işverenlerden, yatırılması gereken miktarlar ile gecikme zammının resen veya ilgililerin başvurusu halinde SSK primlerinin tahsiline ilişkin hükümler uyarınca, tahsilini öngörüyor.

Hazine Müsteşarlığı'ndan yapılan açıklamaya göre kesintiler sonucunda zorunlu tasarruf hesabında 1 katrilyon 698.5 trilyon lirası anapara, 14 katrilyon 481.7 trilyon lirası nema geliri olmak toplam 16 katrilyon 180.2 trilyon lirası. Ancak işsizlik sigortası vb. fonlarda olduğu gibi zorunlu tasarruf fonu da sermayenin kasasına aktarıldı. Zarar eden işletmeler, ödenmeyen krediler, batık bankalar vb. bu tip fonlardan karşılandı. Sonuç olarak fonda ne anapara ne de nema adına birikim kalmadı. Hal böyle olunca başa gelen her hükümet gibi AKP de nemaları ödememe planı çıkarmış oldu.

### **Hortumlanan nemaları ödememek için oynanan oyunlar**

Nisan ayı sonunda tasarinın onaylanması üzerine, hükümet anaparanın Mayıs ayından itibaren ödeneceğini "müjdeledi". Ancak ödeme planı öylesine detaylandırılmıştı ki, banka şubelerine hücum eden emekçiler binbir engel ve zorlukla karşılaştı. Anaparayı alabilmek için şahsi başvuru yapanla şirket adına başvuru yapanların izleyeceği yol ve yöntem farklılıklar gösteriyordu. Devlet, çalışanlara danışmadan, rızasını almadan her ay ücretlerinden aksatmaksızın kesintiye giderken, iş ödemeye gelince kimlik ispatından tutun da işyeri adına başvuranlardan hak sahiplerinden alınmış rıza belgesini istemeye kadar bir dizi belge talep ediyordu.

Anaparaların ödenme(me)si için öne sürülen usul ve esasları yerine getirmek için türlü zorluklara



katlanan emekçiler ise banka şubelerinde bir başka "şok" yaşadılar. Çoğu emekçinin eline sadaka dahi olamayacak kadar düşük bir miktar geçerken birçoğu ise eli boş döndü. Bu durum özel sektör ve kamu sektöründe çalışanlar için değişmedi.

Hesaplarında beklediğinin çok altında bir miktarla karşılaşan emekçilere hemen yeni bir yol ve yöntem önerildi, "önce işyerlerinize başvurun sonra bankaya, ödememiz eksik gerçekleşiyse önce parayı alın sonra da itiraz edin". Peşi sıra devreye Adalet Bakanı ve hükümet sözcüsü Cemil Çiçek'in açıklaması girdi; "Ödemelerde kurum kayıtları değil, banka kayıtları esas alınıyor." Kurum kaydı ile banka kaydı arasında fark bulunduğunu belirten Çiçek, ödemelerin banka kayıtlarına göre yapıldığını, daha sonra yapılacak inceleme sonucu arada fark ortaya çıkarsa bunun da o zaman ödeneceğini ifade etti. Yani tüm sorun devletin nemaları ödememek için başvurduğu dalaverelerden değil kayıtların karışmasından dolayı yaşanıyor. Çiçek, nema ödemelerindeki aksaklığı protesto etmek için iş bırakan BTS üyesi DDY çalışanlarını da tehdit etmekten geri durmadı: "Tabiatıyla hak sahibi olan vatandaşlarımızın mağduriyeti söz konusu ise hükümet zaten iyi niyetlidir. Bu ödemeleri yapmış olmakla 15 yıllık bir problemi çözmüştür. Bu noktada bir hak sahibi olacaksa bunun başka bir şekilde telafi edilmesi mümkün iken yasal yollardan hak talep edenlerin yasa dışı yollara başvurarak tavır ortaya koymaları ve hak arama alışkanlıklarından vazgeçmeleri gerekir. Bu hem kendilerini haksız duruma sokar, hem de yasalarla karşı karşıya gelirler. Hükümet olarak bizim bunlara müsamaha göstermemiz mümkün değildir. Bu eylemler bitmiş olmakla beraber kanunsuzdur. Özellikle bu sektörde grev yapmak bile yasal olmamakla birlikte işin yavaşlatılması, yapılamaz hale gelmiş olmasını hükümet olarak anlayışla karşılamamız mümkün değildir. Sorumlularla ilgili yasal takibat başlatılmıştır. Yasalar neyi gerektiriyorsa o yapılacaktır."

### **Sorumluluk birkaç kendini bilmeze ait!**

İşler karışınca bu sefer Maliye Bakanı Kemal Unakıtan devreye girdi, zorunlu tasarruf hesabında parası olduğunu belgeleyen herkese ödeme

yapılacağını söyledi. Devlet yetkililerinin yaptığı her açıklama esas sıkıntıyı, yani fonun sermayeye kaynak olarak aktarıldığı gerçeğini gizlemeye dönüktü. Sıkıntının Ziraat Bankası kayıtlarının iyi tutulmamasından kaynaklandığını söyleyen Unakıtan, "Bizim ödeyecek paramız var, herkes parasını alacak. Bundan dolayı hiçbir derdimiz yok. Ziraat Bankası'na da bu konuda talimat gönderilmiş. Fakat bugüne kadar Ziraat Bankası sanki bunları hiç ödemeyecekmiş gibi... Bu kadar elektronik ortamda, bilgisayar ortamında kartlarla, ellerle hesaplar tutulmuş. Şimdi o hesapların bir türlü içinden çıkamıyorlar" dedi. Bu sefer sorumluluk kendini bilmez birkaç banka memurunun sırtına yıkılmaya çalışıldı. Ancak yetkililer her ne kadar kamuoyunu aldatıcı açıklamalar yapsa da işçi ve emekçilerin yaşadığı gerçeklik değişmedi;

saatler süren kuyruk sıraları, eksik ve tamamlanamayan belgeler, anapara olarak ödenen sadaka miktarı...

### **Ortak mücadele hattı örülmelidir!**

Devlet, emekçilerin alınterinden, emeğinden yıllarca çalarak onları "tasarrufa teşvik" etmiş, sermayeye ise kaynak yaratmış oldu. Sıra ödemeye gelince emekçilere binbir eziyeti reva gördü. Nemalarla ilgili yaşanan tüm bu sıkıntıların baş sorumlularından biri de sendika yönetimleridir. Nemalar söz konusu olduğunda ağızlarını "nemalar bir defada ve nakden ödenmelidir" sözüyle açan konfederasyon başkanları pratikte bunu zorlayıcı etkin bir mücadele hattı izlemediler. Bir yandan hükümeti uyarıcı "sert" açıklamalar yaparken diğer yandan alışıldık basın açıklaması, oturma eylemi, dilekçe yazma vb. eylemlerle işçi ve emekçileri oyaladılar. Sınıfın gerçek ve acil talepleri için mücadeleye niyeti olmayan sendika ağaları nema konusunda da saldırının sonuçları üzerinden pasif tutumlarını sürdürdüler. Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer'in çözüm için devlete önerdiği akıl buna yalnızca bir örnek. Dinçer, "üyelerimize ödenecek miktarın kurumlarca tutulan kayıtlar esas alınarak yapılması mağduriyeti kısa zamanda önleyecek tek yoldur" şeklinde bir açıklama yaparak devletin nema soygununa ortak olma yolunu seçti.

Zorunlu tasarrufların gaspı sermayenin ekonomik alandaki hak gasplarından yalnızca biri. Nemaların faizleriyle birlikte bir defada ve nakden ödenmesi talebi sınıfa yönelik diğer sosyal, ekonomik, demokratik hak gasplarıyla birleştirici bir mücadele programına ve hak alıcı ortak bir mücadele pratiğine konu edilemediği sürece kaybeden emekçiler olacaktır. İşçi ve emekçiler sınıfın acil taleplerini içeren bir mücadele programı ve pratiği örnek için üstten bekleme tutumlarını bir yana bırakmalı, buldukları işyerlerinden başlayarak taban örgütlülüklerini yaratmalı ve güçlendirmelidirler. Üretenler mücadelenin başına geçtiği ve öncülüğünü yaptığı sürece püskürtülemeyecek saldırı, kazanılamayacak hak yoktur. Zorunlu tasarruf mağduru yaklaşık 7 milyon çalışını da harekete geçirecek tek güç bilinçli ve örgütlü güçtür.

## Onbinlerce işçi Ankara'da biraraya geldi...

# Saldırlara ve sendika ağalarına karşı büyük öfke

Türk-İş'in 17 Mayıs'ta düzenlediği mitinge onbinlerce işçi katıldı. Ülkenin dört bir yanından gelen işçiler, sabah saatlerinden itibaren Hipodrom'da toplanmaya başladılar. Miting alanına yürüyüş saat 13:00'ten itibaren başladı. Miting, öncesinde ilan edildiği gibi 16:00'da değil 15:30'da başlatıldı. Türk-İş bürokratları böylece mitingi tüm mücadeleciler içerisinden boşalttıkları gibi, bir oldu bittiyle de kazasız belasız bitirmek istiyorlardı.

İşçiler yürüyüş boyunca, başta kölelik yasası ve özelleştirmeler olmak üzere AKP hükümetinin saldırgan politikalarına karşı sloganlarını haykırdılar. İMF, DB ve ABD emperyalizmi de sloganların hedefindeydi.

Katılımın en yoğun olduğu sendika kortejleri; Belediye-İş, Yol-İş, Tek Gıda-İş, Tes-İş, Demir Yol-İş, Haber-İş ve Petrol-İş'ti. Coşku ve mücadele isteğinin en yüksek olduğu sendika kortejleri ise Tek Gıda-İş, Selüloz-İş, Tez Koop-İş sendikalarıyla Yol-İş'in bazı şubeleriydi. Mitinge Türk-İş'e bağlı sendikalar dışında sadece KESK Ankara Şubeler Platformu pankart açarak katıldı. Fakat KESK'in bu pankartı arkasında da sadece 30-40 kişilik bir katılım vardı. Hak-İş ve Türk Kamu-Sen ise salt yöneticilerle sınırlı sembolik bir destek verdi.

Miting programı, Türk-İş mitinglerinde gelenek olduğu üzere, İstiklal marşı ile başladı. Mitingde ilk konuşmayı Sağlık-İş Başkanı Mustafa Başoğlu yaptı. 12 Eylül sonrasında hükümetlerin benzer emek düşmanı politikalar izlediğini söyleyen Başoğlu'dan sonra, Tek Gıda-İş Başkanı Hüseyin Karakoç konuştu. Karakoç, TEKEL başta olmak üzere özelleştirmelere karşı ölümüne direneceklerini söyledi. Özelleştirme saldırısının hedefinde olan bir başka sektör olan petrol işkolunda örgütlü Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın da benzer sözlerle mücadelede kararlılık mesajı verdi.

Mitingde son konuşmacı olarak Türk-İş Genel



Salih Kılıç Türk-İş'in işçilere sahip çıkacağını söylerken, öfkenin en yoğun olduğu Selüloz-İş üyesi işçileri yatıştırmak için aynı zamanda başına Selüloz-İş şapkası taktı. Alanda sloganların konusu genel olarak saldırıları göğüsleyecek bir mücadele programıydı. Türk-İş ağalarını suskun kalmamaya çağıran sloganların yanında bu nedenle "Genel grev-genel direniş!" sloganı da yoğun biçimde atılıyordu. Türk-İş yönetiminin bu isteğe

verdiği yanıt ise 81 ilin miting alanı haline getirileceği vaadi oldu.

Mitinge katılım planında işçilerce gösterilen yoğun ilgi, Türk-İş bürokratlarını dinlemeye gelince tersine döndü. İşçiler mitingin başından itibaren kalabalık yığınlar halinde alanı terk ettiler.

Miting yapılan konuşmaların ardından sona erdirildi. Ülkenin dört bir yanından öfkelerini Ankara'ya taşıyarak gelen işçiler, öfkelerini bir nebze de olsa Ankara'da bırakarak geri döndüler. Elbette çaresizliklerini ve sendika ağalarına olan güvensizliklerini derinleştirmiş olarak.

Sınıf devrimcileri, **BDSP** imzalı ve imzasız, sınıfın gündemini tutan ve devrimci mücadele hattına bağlayan dört pankart ve anlamlı sayılabilecek bir kitle ile eyleme katıldılar. Miting başlamadan önce 5 bin kadar **BDSP** imzalı bildiriye çeşitli işçi kortejlerine sözlü ajitasyonla birlikte yaygınca dağıttılar. Özellikle TEKEL ve Petro-kimya işçileri bildirilere özel bir ilgi gösterdi. Komünistler, miting boyunca işçi bölüklerine devrimci politikalarla müdahale etme kaygısı ve sorumluluğuyla hareket ettiler. Bu pratik duruş beraberinde ağaların sözlü ve fiili saldırılarıyla karşı karşıya kalmalarına yolaçtı. Saldırıları tok bir duruş ve yine işçi kitlelerini saldırılara karşı tavır almaya yöneltmeyi amaçlayan bir pratikle karşılandı. Bu kararlı tavır işçiler üzerinde olumlu etki yarattı.

**SY Kızıl Bayrak/Ankara**

Başkanı Salih Kılıç kürsüye çıktı. Salih Kılıç'ın konuşmasından hemen önce, Türk-İş başkanı Yıldırım Koç, pankartların kapatılmasını yoksa müdahale edeceklerini söyledi. Bu sözlerle birlikte bazı sendika kortejlerinden yöneticiler de **BDSP** pankartına müdahale etmeye yeltendiler. **BDSP** kortejinden saldırıya karşı tok bir tutum alınması ve sendika ağalarının protesto edilmesiyle birlikte birçok sendika kortejinden kürsü yuhalandı. Bu tepki özellikle yakın dönemde Türk-İş ihanetini yakından yaşayan sendika kortejlerinden ağaların protestosuna dönüştü. "Suskun Türk-İş istemiyoruz!", "Türk-İş uyuma işçine sahip çık!", "Bizi satanı biz de satarız!" sloganları yoğun biçimde atıldı. Alanda yaşanan bu hareketlenme üzerine kürsü bir daha pankartların indirilmesinden bahsedemedi.

Salih Kılıç konuşmasına başlamasıyla birlikte özellikle kürsü önünde yoğun bir hareketlenme yaşandı. Saldırıların öncelikli hedefi durumunda bulunan Tek Gıda-İş, Selüloz-İş, Türkiye Maden-İş ve Orman-İş gibi sendika kortejleriyle birlikte Belediye-İş ve Deri-İş gibi sendikalar, ağaları protesto ederek onları işçiyeye sahip çıkmaya çağıran sloganlar haykırdılar. Özellikle Salih Kılıç hükümeti eleştirip mücadeleden dem vurdukları tepkilerin düzeyi şiddetlendi. Bu yoğun protesto karşısında Salih Kılıç konuşmasını sürdürmekte zorlandı.

İşçilerin öfkesi ancak işçilere sahip çıkma vaatleriyle bir nebze olsun yatıştırılabildi.

## Deri fabrikasında iş cinayeti

Menemen Serbest Bölge'deki Se-Sa adlı deri fabrikasında 21 Mayıs Çarşamba günü 2 işçinin ölümüne, 2 işçinin de yaralanmasına neden olan bir iş cinayeti gerçekleşti. Ham ve mamül deriyi işleyen fabrikanın tabakhane bölümünden çıkan atıkların biriktiği atık su havuzunun tıkanması üzerine, fabrikada çalışan 50 işçiden 3'üne, tıkanan bölümü temizlemek üzere 1 m çapında, 5 m derinliğindeki bölmeye inmeleri söylendi. Ancak, Yavuz Nıkbay ve Niyazi Doğan adlı işçiler atık havuzundaki metan gazından zehirlenerek yaşamlarını yitirdiler. Arif Çalışkan adlı işçi ise son anda arkadaşlarının çabasıyla kurtarıldı. Bu işçilerden Nurullah Büge de gazdan etkilendi. Yaralanan işçiler ise hastaneye

kaldırıldılar.

Ölenlerin yakınları ve işçiler, fabrikada hiçbir önlem alınmadığını ve atık havuzunun kapağının bile bulunmadığını belirttiler. Hiçbir koruyucu önlem olmadan işçilerin çalıştırılmak istendiğini ve bunun da ölümlere neden olduğunu söyleyerek patrona karşı dava açacaklarını ifade ettiler.

Ölenlerin cenazesi 300 kişinin katılımıyla Asarlık Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Önlenebilir basit kazalar bile bu düzende birer cinayete dönüşmekte. İşçilerin örgütlülükleri de olmayınca bu çalışma koşullarına müdahale edilemiyor. Bu ve benzeri kazalar ne yazık ki bu düzen devam ettikçe yaşanacaktır.

**SY Kızıl Bayrak/İzmir**

## BES Ankara Şubeleri'nden uyarı eylemi...

BES Ankara Şubeleri 22 Mayıs Perşembe günü, Ankara Defterdarlığı önünde bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada çıkarılması düşünülen yasalarla kamuda tasfiye planının hazırlandığı, kamuda tasfiye politikalarından birisi olan "norm kadro" uygulamasına 21 Mayıs itibarıyla Ankara Defterdarlığı'nda başladığı belirtildi. Bu eylemin Ankara Defterdarlığı'nı uyararak amacıyla yapıldığı, eğer bu uygulamalardan vazgeçilmezse eylemlerin artarak devam edeceği vurgulandı.

Açıklamaya 100 civarında emekçi katıldı. Eylemde "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Emekçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Tayinleri sürgünleri durduracağız!", "Sermayeye değil emekçiye bütçe!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları atıldı.

**SY Kızıl Bayrak/Ankara**



Türk-İş'in Ankara mitingi...

# Örgütsüz yoğun öfke ve artan devrimci müdahale ihtiyacı

Türk-İş'in düzenlediği "İşine, ekmeğine, vatanına sahip çık!" mitingi 17 Mayıs günü Ankara'da yapıldı. Mitinge ülkenin dört bir yanından onbinlerce işçi katıldı. Sabahın erken saatlerinden itibaren otobüslerle Hipodrom'a giriş yapan işçiler, saat 13:00'ten itibaren düzenli kortejler oluşturarak miting alanına doğru yürüyüşe geçtiler. Saat 15:30'da miting programı başladığı sırada otobüsler halen Hipodrom'a giriş yapmaya devam ediyordu.

'99 Temmuz eylemlilerinden bu yana yapılan ilk merkezi işçi eylemi olma özelliği taşıyan bu miting, doğal olarak sınıf hareketinin mevcut durumu konusunda bazı önemli göstergeler sundu.

Mitinge işçilerin katılım düzeyi, sınıf hareketinin yakın dönem koşulları dikkate alındığında yüksek sayılabilir. Zira saldırılar kapsam ve şiddet bakımından artmasına rağmen Türk-İş bürokratları uzun süredir bu tür hava boşaltma eylemlerinden dahi uzak duruyorlardı. Bu durumun, sınıf hareketi bünyesinde yaşanan edilgenliği ve çaresizlik ruhhalini derinleştirdiğinden kuşku duyulamaz. Dahası buna, miting öncesinde ciddi bir ön hazırlık yapmak bir yana, işçilerin katılımını sınırlamaya dönük açık engelleme çabalarını da (Türk-İş sendikalarına gönderdiği bir yazıyla katılımın sınırlı tutulmasını istemiştir!) eklediğimizde, mitingde katılım düzeyinin gerçekten anlamlı olduğu gerçeği ortaya çıkmaktadır. Özellikle halihazırda saldırıların sivri ucuyla doğrudan yüzyüze kalan işyerleri başta olmak üzere işçiler herşeye karşın mitingde yoğun bir ilgi gösterdiler. Değişik işkollarından onbinlerce işçi Ankara'ya akın etti.

İşçilerin mitingde katılımı yoğun olmasına karşın, mitingden beklentilerinin oldukça zayıf olduğu da açıkça gözlemlenebilmekteydi. Sınıf kitleleri geçmiş deneyimlerinden biliyorlar ki bu tür eylemlerin saldırıları göğüsleyecek herhangi bir işlevi bulunmuyor. Bundan dolayıdır ki miting alanında en çok atılan sloganların başında genel grev eksenli sloganlar geliyordu. Saldırıları göğüsleyecek mücadele biçimi konusunda işçilerin sahip olduğu bu bilinç açıklığı uzun yıllardır varlığını koruyor. Türk-İş bürokrasisinin bu bilinç ve isteğe karşın kılını dahi kıpırdatmamasına rağmen işçilerin böyle bir mitingde gösterdiği yoğun ilgi sınıfın geniş yığınlarının, mücadele istek ve kararlılık düzeyine önemli bir gösterge sayılmalıdır. Beraberinde ise kokuşmuş ve satılmış Türk-İş bürokrasisinden beklentilerin zayıflığına da ayna tutmaktadır. Bu durum kendisini en çarpıcı biçimde miting alanında, birbirine ters iki yürüyüş kolunun oluşmasıyla gösteriyordu. Yürüyüş kolunun biri miting alanına yönelirken, diğeri alanı kalabalık bölükler halinde terkeden işçiler tarafından oluşturuluyordu. Bu tablo, mitingin başından sonuna değişmedi. Mitinge katılım için yoğun bir istek ve ilgi gösteren işçi bölükleri, Türk-İş ağalarını dinlemek yerine alanı terkettiler.

Mitingin başından sonuna kadar belirgin bir ilgi



ve coşkuyla hareket eden işçi bölükleri bir kez daha saldırılarla doğrudan yüzyüze bulunan işkolları oldu. Ama söz konusu bu işkollarından işçiler de Türk-İş bürokratlarını dinlemek yerine genel olarak onları protesto ettiler. Bu tavırlarını da miting boyunca sürdürdüler. Öyle ki zaman zaman kürsüden nutuk çeken ağalar konuşmalarını sürdürmekte zorlandılar.

Mitingde dikkat çeken bir başka olgu, düzeyleri farklılaşsa da genel olarak tüm sendika kortejlerinde gözlemlenen yoğun öfkeydi. Gerici etkinin güçlü olduğu Türk Metal, Tes-İş ve Haber-İş gibi sendikalarda bu öfkenin yönü daha çok AKP hükümetinin "ihanetine" dönükken, birçok sendika kortejinde IMF ve DB yanında ABD emperyalizmi de hedef alınıyordu. Belli başlı bazı sendika kortejlerinde ise öfkenin hedefinde saldırıların suç ortağı sendika ağaları da bulunuyordu. Tüm bunlar bir arada sınıf kitlelerinin mevcut bilinç düzeyine ışık tutmaktadır. İşçi kitleleri salt ekonomik-sosyal sorunlarına değil savaş gibi politik sorunlara da ilgi ve bu ilgiye dayalı bir tutum gösterebilmektedirler. Bu tutumun Türk-İş bünyesindeki görece ileri sendikaları aşan bir kapsama sahip olduğunu da belirtelim.

Sendika ağalarını protesto eden sendika kortejleri Belediye-İş, Petrol-İş, Selüloz-İş, Orman-İş, T. Maden-İş ve Deri-İş'ti. "Suskun Türk-İş istemiyoruz!", "Türk-İş uyuma işçine sahip çık!", "Bizi satanı biz de satarız!" gibi sloganlar bu kortejlerde yoğun biçimde atılıyordu. Özellikle bürokratlarca yönlendirilen bazı grupların taban öfke ve tepkisini paralyze etmeye yönelik olarak attıkları "Türk-İş nerede biz oradayız?" sloganına karşı sözkonusu kortejlerden verilen yanıt da son derece anlamlıydı: "Eylem nerede biz oradayız!"

Sendika ağalarına yönelik bu tepkinin uzun süredir olmadığı kadar geniş kapsamlı olduğu söylenebilir. Dahası, geçmişte benzer mitinglerde sendika ağalarını protesto eden grup ya da kortejlerden yükselen sesler, geri ve sendika ağalarınca kontrol edilen işçi bölükleri kullanılarak boğulurken, bu kez ağaları protesto eden sloganlar geniş yığınlarca ya suskunlukla ama ilgiyle izlendi, ya da hızla alanın önemli bir bölümüne yayılabildi. Bu durum işçi hareketi içerisinde sendika ağalarına dönük büyüyen

öfkenin çapı konusunda yeterli açıklığı sağlamaktadır.

Bunu doğrulayan bir başka örnek de, legal sol partiler ile devrimcilerin pankartlarına yapılan müdahale karşısında işçilerin aldığı tutumdur. Türk-İş ağalarının reformist parti ve devrimcilerin pankartlarını indirmesi ve alanda sadece Türk bayraklarının kalması yönünde kürsüden yaptığı küstah ve saldırgan müdahale, kitlenin önemli bir bölümünün katıldığı yoğun yuhlamalarla karşılandı. Oysa geçmişte de devrimci politikayı yalıtılmak ve kendilerine dönük tepkinin yönünü şaşırtmak için kullanılan bu yöntem genel olarak başarılı olurdu. **BDSP** pankartına yapılan fiili müdahaleye Selüloz-İş üyesi işçilerin tepki göstermesi, saldırıya sloganlarıyla sahiplenerek karşı durmuş olması ise, bu farklılaşmayı ayrıca anlamlı kılmaktadır. Bu sahiplenme Türk-İş ağalarının SEKA işçilerine açık ihanetine bağlı yoğun öfkesinin bir sonucudur.

Beraberinde ise **BDSP** kortejinden alınan tutum onları tetikleyerek protestolarını yoğunlaştırmalarına, kürsü önüne taşımalarına yöneltmiştir. Bu son olguyu, işçi hareketinin devrimci müdahaleye açıklığına bir gösterge olarak sayabiliriz. Sınıf hareketine yönelik ısrarlı, kararlı, yoğun ve sistemli bir çalışmanın karşılık bulma imkanlarının geçmişe nazaran arttığını söyleyebiliriz.

Bununla birlikte sendika ağalarına karşı oluşan tepkinin sınırları da yine mitingde ortaya çıktı. Örneğin komünistlerin gerici müdahaleye karşı aldıkları tutumla tetiklenen SEKA işçileri kürsünün önünde uzun süre sendika ağalarına dönük öfkelerini sloganlarıyla yoğun biçimde gösterirken, kürsünün "SEKA'ya da sahip çıkacağız" biçimindeki iğreti manevrası üzerlerinde bir ölçüde olumsuz etkili olabilmıştır. Bu ana kadar Salih Kılıç'ı konuşturmamak için sürekli protesto sloganı atan işçiler, ağaların manevrası karşısında tutumlarını farklılaştırmışlardır. Türk-İş ağalarını alkışlar ve "Türk-İş nerede biz oradayız!" sloganını atar hale düşmüşlerdir. Oysa Türk-İş yönetimi bugüne kadar benzer vaatlere rağmen SEKA'nın özelleştirilmesine seyirci kalırken, mitingden bir gün önce de özelleştirme idaresi satılan SEKA işletmelerinin satışlarını onaylamıştır. SEKA işçileri nezdinde ortaya çıkan bu zayıflık kendiliğinden hareketin nesnel zayıflıklarını gösterdiği gibi, sınıf hareketine dönük devrimci mücadele ihtiyacının yakıcılığını da bir başka açıdan ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz ki, işçi hareketi yakın dönemde yaşadığı tüm olumsuzluklara ve zayıflıklara rağmen mücadele istek ve kararlılığını arttırarak koruyor. Dahası sendikal bürokrasi işçi hareketi üzerindeki etki ve kontrolünü yitiriyor. Giderek daha geniş işçi bölükleri sendikal bürokrasiyle hesaplaşma kanalına giriyor. Bu gelişme düzeyi ve yoğunlaşan mücadele isteği bir arada işçi hareketini devrimci müdahaleye açık hale getirmekte, sınıf devrimcilerini göreve çağırılmaktadır. İşte bunun için sınıf devrimcileri 17 Mayıs mitingini sınıf kitlelerince kendilerine yöneltilmiş güçlü bir çağrı olarak okumalıdır.



**Saldırıları ve kölelik yasası üzerine Deri-İş Genel Başkan Yardımcısı Musa Servi ile konuştuk...****“Kararlı bir duruşla saldırılar geri püskürtülebilir!”**

- Deri-İş Sendikası ile işverenler arasında süren toplu iş sözleşmesi hangi aşamada?

Bölgemizde toplu sözleşme hazırlıkları çerçevesinde anketler hazırlandı. İşçi arkadaşlar taleplerini ilettiler. Bu talepleri üst komiteye verdik. Taslak haline geldi ve işverenlere iletildi. Burada bizim için en büyük saldırı, sendikal örgütülüğümüzü hedefleyen taşeronlaştırma maddesi. Taşeronlaştırma bugün çok yaygınlaştı. Sendikalı işçileri giriş çıkış yaparak taşerona devrettiler. Böylelikle sendikalı olarak kazanılmış haklar da ortadan kalkıyordu.

İkinci olarak, 1 Mayıs'ın izinli sayılmasını, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü saat 14:00'den sonra tatil olmasına rağmen tüm gün tatil edilmesini talep ettik. Geline süreçte 4-5 toplantı yapıldı. Ancak henüz bir gelişme göstermediler. İşverenler taşeron maddesini dayatıyorlar. Diyorlar ki, 1475 sayılı yeni iş kanunu nasıl olsa çıkacak. Esnek üretim, taşeronlaştırma yasallaşacak. Ancak Tuzla işçisi için bilincinde. Taşeron maddesi bizim grev maddemiz. Tuzla işçisi kazanılmış hakları korumanın yolunun üretim silahını kullanmaktan geçtiğini biliyor.

Şu an sözleşme arabulucu aşamasına gelmiş bulunuyor. Bölgede verdiğimiz mücadeleyi kırmaya yönelik işveren sendikası, bölge jandarması, dernek ve kaymakamlık toplantı yapmış. 1 Mayıs'ı anlam ve önemine uygun biçimde kutlamak için o gün üretimi durdurduk. Jandarma yapılan bu toplantıya dayanarak kesinlikle müdahale edeceğini söyledi. Nitekim 1 Mayıs sabahı, mitinge gitmek için bölgede toplanan arkadaşlara jandarma müdahale ediyor ve işçi arkadaşları dağıtıyor. Jandarma tarafından kendi araçlarıyla evlerine götürülmelerine rağmen işçi arkadaşlar tekrar sendikada birleştiler. Jandarmanın bu tutumunu protesto etmek için Salı günü 2 saatlik iş durdurdular.



Gelinen süreçte jandarmanın ve işverenlerin katı ve saldırgan tutumlarıyla karşı karşıyayız. Tuzla işçisi eylem kararlarıyla saldırıları protesto edecektir.

- Kölelik yasasına karşı Türk-İş'in aldığı eylem kararlarını nasıl değerlendiriyorsunuz? Sermayenin topyekûn saldırılarına karşı nasıl bir mücadele hattı izlenmeli?

Bugün sadece bir bölgede kölelik yasasına karşı çıkmak yetmiyor. Mümkün olduğu kadar birliği ve eylemleri bütünleştirmek gerekir. Konfederasyonlar ne kadar miting kararı alsalar da işin aslında kölelik yasalarına karşı değil. Tam tersine, işveren ve hükümetle uzlaşmış bulunuyorlar. İşçilerin tepkisini boşaltmak, yatıştırmak için eylem kararları alıyorlar. Bizim görevimiz de bu eylem kararlarının içini doldurmak. Bu eylemlerin içinde bizzat yer almak. Son Ankara mitingine de buradan 3 otobüs gittik. Bugün kölelik yasalarına karşı günü geçiştirici değil hak alıcı eylem kararları almak gerekiyor. Gerekirse dönmek gerekiyor. 60-70 bin insan biraraya geliyor, kararlı bir duruş sergilemek gerekiyor.

Bugün sendika konfederasyonları, kazanılmış hakları korumak doğrultusunda bir mücadele

yürütmek yerine, tutup kapalı kapılar ardında işverenlerle işbirliği yapıyorlar. Kamu işçileri özelleştirme saldırısıyla karşı karşıya. Tekel işçileri, Selüloz-İş ve Hava-İş ortak hareket etmek zorundalar. Deri-İş Sendikası'na bağlı Beykoz'da bulunan Sümer holding de yıllardan beri özelleştirme saldırısı ile karşı karşıyaydı. Deri işçileri fabrikayı işgal ettiler. Fabrika, doğru eylem kararlarının alınması ve uygulanması sonucunda, yeniden açıldı. Sermayenin, parabalalarının yoğun baskısına rağmen kararlı bir duruş sergilendiğinde saldırılar geri püskürtülebilir.

- Bir süre önce kurulan İSB'yi nasıl değerlendiriyorsunuz?

İSB'den önce defalarca çeşitli platformlar kuruldu. Bu tür platformların ayaklarının yere basması gerekiyor. Bu sistemden rahatsız kesimleri biraraya getirebilmesi için tabana dayalı çalışma yapmak gerekiyor. Çeşitli şubelere üye ve işyeri temsilci arkadaşların katılımıyla yapılan toplantılarda eylem kararı alınsa da, bu kararları hayata geçirmede belirli aksaklıklar, sıkıntılar var.

Ne yapılması gerekir? Sömürü düzenine karşı işçilerin yalnızca ekonomik-sendikal hakları için değil, temel demokratik hakları için de bir mücadele hattı geliştirilmesi gerekir. Sendika bürokratlarının baskısını aşmak gerekir. Bunun da yolu tabanla bütünleşmekten, tabanın sahiplenmesinden geçiyor. İşyeri komitelerine, dolayısıyla tabana dayalı olmadığı sürece bu tür oluşumların hayatta kalması ve işlevli olması mümkün değildir. Örneğin Ankara'daki son eylemde kürsüyü işgal etmeyi düşündük. Kürsünün önünde bir süre oturduk. Ancak kimse bize katılmadı. Çünkü kitle örgütsüzdü. Toplantılarda doğru tespitlerde bulunmanın yanı sıra, onu pratik ile bütünleştirdiğimiz anda başarılı olabiliriz.

**SY Kızıl Bayrak/Kartal**

### **Tuzla'da eylem: “Sözleşme yoksa üretim de yok!”**

Deri İş Sendikası Tuzla Şubesi TİS görüşmelerinin tıkanması ve Tuzla işçilerine yönelik saldırılarla ilgili olarak 22 Mayıs Çarşamba günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi. 500'ün üzerinde deri işçisinin katıldığı eylemde TİS'lerin taşeron maddesi yüzünden tıkanmış, arabuluculuk aşamasına geldiği, Tuzla işçisinin taşeronu kabul etmeyeceği vurgulandı. Bir süre önce jandarma, kaymakamlık ve işveren arasında gerçekleşen toplantıdan sonra deri işçilerinin üzerindeki baskıların arttığı, 1 Mayıs'ta saldırılara maruz kalmalarına rağmen bu saldırıların deri işçilerinin kararlı mücadelesini engelleyemediği belirtildi. Yasal sol parti, yöre dernekleri, Limter-İş Sendikası temsilcilerinin de destek verdiği eylemde “Sözleşme yoksa üretim de yok!”, “Tuzla'da taşeron istemiyoruz!” sloganları atıldı.

## **Krizde Türkiye'nin ortası çöktü...**

DİE'nin açıkladığı, 2001'in illere ve bölgelere göre milli gelir verileri, 2001 krizinde en derin yarayı Ankara ve çevresinin aldığını ortaya koyuyor. DİE verilerine göre, 2001'de Türkiye genelinde dolar bazında yüzde 27 gerileyerek 2146 dolara düşen kişi başına gelir, Ankara'da tarihi bir gerileme gösterdi ve 2000'e göre yüzde 51 azalmayla 2752 dolara düştü. Kişi başına gelirden azalma İstanbul'da yüzde 31'i buldu ve 3063 dolara indi. İzmir'de ise kişi başına gelir 2001'de yüzde 33.8 azalma ile 3215 dolara düştü. Böylece üç büyük il içinde krizde en fazla daralmayı Ankara gösterdi. Türkiye genelinde gayrisafi yurtiçi hasılanın yüzde 7.5 gerilediği belirlenirken Ankara'nın il geliri yüzde 11.5, İstanbul'unki yüzde 10.2, İzmir'ininki ise, Türkiye ortalamasının altında, yüzde 7 azaldı.

DİE verilerinin il ve bölgelere göre yorumu şöyle yapılabilir:

#### **Orta Anadolu çöktü**

DİE verileri, Ankara'nın yanı sıra çevre illerinde de önemli bir gelir gerilemesi yaşandığını ortaya koyuyor. Türkiye gelirin beşte birine yakınının üretildiği Orta Anadolu'da milli gelir daralmasının

ortalamanın üzerinde olması, bölge gelirini daha da azalttı. 2001 daralması Türkiye genelinde yüzde 7.5 iken Ankara'da yüzde 11.5'e çıktı. Çevre alt bölgelerde Konya-Karaman'da küçülme yüzde 12.9, Karabük, Bartın ve Zonguldak'ta yüzde 11.5, Çankırı, Kastamonu-Sinop'ta yüzde 8.3, Aksaray-Kırıkkale-Nevşehir-Niğde'de yüzde 8, Çorum-Amasya-Samsun-Tokat alt bölgesinde ise yüzde 9.4 olarak gerçekleşti. Orta Anadolu'da krizi yüzde 4.5 daralma ile hafif atlatılan bölge ise Kayseri-Sivas-Yozgat oldu

#### **İstanbul ve Çevresi de çöktü**

Krizden İstanbul ve çevresinin de ağır yara aldığı görülüyor. Türkiye milli gelirin yüzde 21,5'ini tek başına üreten İstanbul'da 2001 krizinde daralma yüzde 10.2'yi bulurken, kişi başına gelir de yüzde 31 azaldı. İstanbul'un alt bölgesi Tekirdağ-Edirne-Kırıkkale'de daralma yüzde 9, Balıkesir-Çanakkale'de yüzde 13'ü buldu. Buna karşılık Güney ve Güneydoğu Marmara'da daralma, Türkiye ortalamasının altında gerçekleşti. Bolu-Düzce-Kocaeli-Sakarya- Yalova'da daralma ortalamaya yakın (yüzde 7.3) olurken, Bursa-Bilecik-Eskişehir aksında kriz yüzde 5.2 ile daha hafif yaşandı.



## Sermaye hükümeti İMF'den tam not aldı...

# Emeğe yönelik saldırılar hızlanarak sürecek!

İMF heyeti rutin denetim görevlerinden birini daha yerine getirmek için Türkiye'de. Heyet, 5. gözden geçirme vesilesiyle, İMF programının uygulanması çerçevesinde alınan mesafeyi görecek, sermaye hükümetinin önüne yeni görevler koyacak.

AKP hükümetinin Nisan ayında İMF'ye sunduğu niyet mektubunda yer alan taahhütler, emeğe yönelik en kapsamlı saldırıları içeriyor. AKP seçim döneminden itibaren İMF'ye bağlılığını ilan etmişti. Sosyal yıkımı daha da derinleştirecek, işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamlarını daha da çekilmez hale getirecek emek düşmanı politikaları büyük bir gözükaralıkla uygulayacağını açıklamıştı.

Sermaye hükümetinin bu konudaki kararlılığı İMF'yi fazlasıyla memnun etmiş bulunuyor.

### Yeni iş yasası çıktı

Dünya Ticaret Örgütü, Dünya Bankası, İMF vb. emperyalist kurumlar çalışma mevzuatının emeğin aleyhine, sermayenin lehine tamamen esnekleştirilmesini istiyorlardı. Alınacak kredilerin yolunun çalışma hayatının esnetilmesinden geçtiğini her fırsatta vurguluyorlardı. İMF heyetleri Türkiye'ye her gelişlerinde yeni iş yasasının bir an önce çıkarılması gerektiğinin altını çiziyorlardı.

Bu ısrar boşuna değil. Zira kapitalizmin doğasında daha fazla kâr için daha fazla sömürü vardır. Krizin derinleştiği dönemlerde ise bu sömürü alabildiğine azgınlaşır. Emekçilere en düşük ücretler, her türlü iktisadi ve sosyal haktan yoksunluk dayatılır. Kapitalizmin azami kara dayalı çarklarının dönebilmeleri için bu gereklidir.

Yeni iş yasası tam da sermayenin bu ihtiyacını karşılama çerçevesinde gündeme getirilmiş ve



meclisten geçirilmiştir. İş yasasını meclisten geçiren hükümet böylelikle sermayenin en önemli isteklerinden birini yerine getirmiş, bunu yaparak da ne sadık bir uşak olduğunu kanıtlamıştır.

### Personel rejimi yasa tasarısı gündemde

VII. 5 yıllık Kalkınma Planı'na İMF, DTÖ, DB vb. emperyalist finans kuruluşları damgasını vurmuştu. Hükümet İMF'ye sunulan niyet mektubunda da, kamu emekçilerinin sayısının 350 binle sınırlandırılmasını öngören personel rejimi yasa tasarısını 2003 yılı sonuna kadar yasalaştıracağını ilan etti.

Kamuda esnek çalışmanın esas alınacağı vurgusuna, VII. 5 Yıllık Kalkınma Planı'nda, AKP'nin Acil Eylem Planı'nda, hükümetin programında ve tabii ki İMF'ye sunulan niyet mektubunda yer verildi. Buna göre, 657 sayılı devlet memurları kanunu kaldırılacak, üst düzey memurlar dışında kalan kamu emekçileri, sözleşmeli ve işçi statüsünde istihdam edilecekler. Böylelikle kamu emekçilerinin iş güvencesi ortadan kaldırılmış olacak.

### Talan devam edecek!

Onbinlerce işçiyi işinden edecek özelleştirmelerin tümünün 2004 yılı ortalarına kadar tamamlanacağı da sermaye hükümetinin İMF'ye sunduğu mektupta yer aldı. Kârlı KİT'ler içinde yer alan TELEKOM, TEKEL, TÜPRAŞ, PETKİM vb. kuruluşların yakın vadede satışa çıkarılması planlanıyor. Bu, özelleştirme adı altında en verimli işletmelerin sermayeye peşkeş çekilmesi, sermayenin pis boğazına yeni lokmaların atılması anlamına gelecektir.

Niyet mektubunda özel eğitim kurumlarının, özel hastanelerin mali olarak desteklenmesi niyeti de belirtiliyor. Bunun için şimdiden düğmeye basıldı. Amaçlanan, eğitim ve sağlığın tamamen özelleştirilmesi, parası olanın eğitim ve sağlık hizmeti alabilmesidir.

### Sefalet ücretlerine devam

Niyet mektubunda yer alan taahhütlerden birisi de sefalet ücreti politikasına devam edileceğidir. Reel ücretlerde belirlenmiş enflasyon oranında artış yapılacak. 2003 yılının ilk beş ayında ücretlerdeki aşınma yüzde 25'i bulmuşken, sermaye hükümeti tüm yıl boyunca kamu emekçilerinin maaşlarına yüzde yirmi civarında artışı öngörmektedir. Kamu işçilerine ise sıfır zam dayatması ile gidilecek. Yüzde 10'nu aşmayacak şekilde TİS'ler imzalanacak. Kısacası reel ücretler düşmeye devam edecek.

### Kamu işçileri sokağa atılacak

Karayolları ve köy hizmetlerinin kapatılması, yol yapım, onarım ve bakım işlerinin büyük müteahhit firmalar eliyle yürütülmesi, sermaye hükümetinin bir diğer hedefi. Bu çerçevede karayolları bölge ve köy hizmetleri il müdürlüklerinin kapatılması İMF'ye sunulan niyet mektubunda yer aldı. Böylece sermayeye bir yeni rant kapısı daha açılmış olacak. Zira yol yapım, onarım ve bakım için bütçeden ayrılan pay sermayenin iştahını kabartıyor.

### İMF programına geçit vermeyelim!

İMF'ye sunulan niyet mektubu, emeğe yöneltilmiş bir savaş ilanının adıdır. İşçi sınıfı ve emekçiler bu yıkım programını kabul etmeyeceklerini göstermek durumundadır.

AKP hükümetinin kimin hizmetinde olduğu artık ortaya çıkmış bulunuyor. Kamu emekçilerine yapılan zamlarda, nemalar konusunda söylediklerinin tam tersini yaptı. İMF takipçiliğinde diğer hükümetlerden çok daha hızlı olduğu görüldü. İşçi sınıfı ve emekçilerin sosyal yıkım programına karşı yürüteceği topyekûn mücadele ve direniş, saldırıların panzehiridir. Bu mücadele geleceğimize sahip çıkma mücadelesidir.

### Ege de hasarlı

İhracat ve turizm gücüne karşın Ege ve Güney de krizden nasibini aldı. 2001'de yüzde 7 küçülen İzmir'in kişi başına geliri üçte bir oranında azaldı. Afyon-Kütahya-Uşak-Manisa'da daralma yüzde 7.5 olarak gerçekleşti. Asıl hasar Aydın-Denizli-Muğla aksında. Bu altdölgde yüzde 9.4 daralırken en büyük hasar Muğla'dan geldi. Muğla, turizm potansiyeline karşın tarımın çökmesi ile yüzde 13'e yakın daraldı. Antalya, Burdur, Isparta alt bölgesinde daralma ise yüzde 1'in altında kaldı ve krizde yüzde 1 büyüyen Antalya sayesinde bölge krizi geçiştirdi.

### Çukurova, Türkiye gibi..

Sanayi üslerinden Adana-Mersin'de daralma Türkiye ortalaması olan yüzde 7.5 olarak gerçekleşirken Hatay, Maraş, Osmaniye altdölgesinde yüzde 4.5'ta kaldı. Gaziantep-Kilis-Adıyaman altdölgesi ise 2001 krizini yüzde 3.5 daralma ile geçiştirdi.

### Doğu-Güney Doğu bildiğiniz gibi

Türkiye'nin en az gelişmiş bölgeleri olan Doğu Anadolu, Güneydoğu Anadolu ve Doğu Karadeniz ise, kriz öncesi de gelişme yaşamadıkları için, krizde en az daralan, hatta Türkiye geneline göre "gelişen" bölgeler oldular. Türkiye gelirinde yüzde 3 payı olan Trabzon-Ordu-Giresun-Gümüşhane-Artvin, 2001'de yüzde 3.7 büyüdü. Türkiye milli gelirinden yüzde 5.3 payı olan

Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesinin alt bölgelerinden GAP kapsamında olanlar büyürken diğerleri biraz daha gerilediler. 2001'de Batman-Siirt-Şırnak-Mardin alt bölgesi yüzde 7; Diyarbakır-Urfa yüzde 2.2 büyüme gösterdi. Erzurum ve çevresinde büyüme yüzde 1.1'de kaldı. Diğer illerin ise hepsi 2001'de de daraldılar.

### En hasarlı iller

Krizdeki hasar tesbiti il bazında yapıldığında en büyük daralmanın yüzde 21.2 ile Karabük'te yaşandığı, bunu yüzde 18.8 daralma ile Bolu'nun izlediği görülüyor. Diğer büyük hasarlı iller ve daralma oranları şöyle: Çorum, yüzde 17.1; Aksaray, yüzde 16,5; Edirne, yüzde 16.1; Çanakkale yüzde 14,2; Konya, yüzde 13.9; Aydın, yüzde 13,4; Sakarya, yüzde 12,7; Muğla, yüzde 12.6; Ankara, yüzde 11,3.

### Uçurum büyüdü

Bölgeler ve iller arasındaki kutuplaşma 2001 krizinde de büyüdü. En az gelişmiş il olan Ağrı'da kişi başına gelir 2000'de 824 dolar iken 2001'de 568 dolara inerek yüzde 31 azaldı. Kişi başına gelirin en yüksek olduğu Kocaeli'nin ise 2000'de 7556 dolar olan kişi başına geliri 2001 krizinde yüzde 18.5 azalarak 6165 dolara indi. Böylece Kocaeli ile Ağrı arasında kriz öncesi 1'e 9 olan gelişme farkı, krizle birlikte 1'e 11'e çıktı.

Mustafa Sönmez (Ekohaber.net)



***Herkese eşit, parasız, bilimsel, anadilde, demokratik eğitim!***

## **Müşteri değil öğrenciyiz!..**

Kapitalizm eğitimi bütünüyle ticarileştirmek için saldırılarına hız verdi. Düzen yaşadığı krizleri aşabilmek ve bir parça rahat nefes alabilmek için işçi-emekçi ve gençliği her alanda sömürü çarkından geçiriyor. Nüfusun üçte birinin öğrenci olduğu bir ülkede eğitim kapitalizm için geniş bir sömürü alanıdır. Yağmacılar için bu geniş pazar iştah kabartıcı kârlar anlamına gelirken, biz gençler için eğitim kurumlarının kapılarının suratımıza kapatılması anlamına gelmektedir. En temel hakkımız olan ve devletin karşılamakla yükümlü olduğu eğitim, biz işçi-emekçi çocukları için giderek imkansız hale getiriliyor. Yeni göreve gelen AKP hükümeti ise eğitimi paralı hale getirmek, biz öğrencileri müşteri, okulları işletmeye dönüştürmek için elinden geleni yapıyor

Daha seçimler öncesinde bir savaş hükümeti olacağı apaçık ortada olan AKP hükümeti her alanda olduğu gibi eğitimde de sözde reformlar adı altında bir dizi saldırı programını hayata geçiriyor. Eğitime kaynak yaratmak amaçlı karnelere reklam alacaklarını açıklayanlar, bu ülkenin bütçesinin %70'ine yakınının silahlanmaya, özel okullara, batık bankalara, hortumculara ayrıldığını gizlemeye çalışıyorlar. Bunun da ötesinde reklam saçmalığı, öğrencileri tam anlamıyla burjuva ideolojisiyle donatmak, düşünmeyen, sorgulamayan bireyler yaratmak çabasından ileri geliyor. Hayatın her alanını özelleştirme hevesinde olan sistem tıpkı KİT'leri, fabrikaları "devletin kamburu" diyerek özelleştirdikleri gibi okulları da satışı çıkarmayı planlıyorlar. Vakıf, karne, diploma vb. gerekçelerle öğrencilerden para toplayarak özelleştirmelerin zeminini hazırlıyorlar. %25 doluluk oranıyla çalışan özel okullara verdikleri kaynaklar yetmiyormuş gibi "yoksul ama çalışkan 10 bin öğrenciyi özel okullarda okutacağız" diyerek bu kurumlara yeni kaynak aktarma çabasındalar. Bu işe gerekçe olarak ise sınıf mevcutlarının 70'e yaklaştığı büyük kentlerin okullarındaki öğrenci sayısını azaltma isteği sunuluyor. Bunun yerine yeni derslik yapılması önerisi, sadece İstanbul'a yeni derslik yapılması maliyetinin 4 katrilyon lira olacağı söylenerek geçiştiriliyor.

Yukarıda söylediklerimizi tekrarlıyoruz; peki neden bu ülkenin bütçesinin büyük bir bölümü silahlanmaya ayrılıyor? Neden silaha kaynak bulunuyor da eğitime bulunamıyor? Yeni okul yapılması gerektiği halde "zaten okulları satacağız" diye cevap verenler aslında gerçek amaçlarını gösteriyorlar. Ayrıca geçen sene gündeme gelen ve öğrenci gençliğin büyük tepkisiyle karşılanan Yüksek Öğrenim Yasa Tasarısı'nı tekrar gündeme getirerek geçen yıl başaramadıklarını bu yıl gerçekleştirmek istiyorlar.

Bugün biz liselilerin eğitim hakkımıza yönelik saldırılara karşı planlı ve örgütlü bir mücadele yürütmesi gerekiyor. Salt liselilerin sorunu olmayan bu saldırılar işçi-emekçilerin ve onların çocukları olan bizlerin yürüteceği mücadelelerle geri püskürtülebilir. Örgütlenmek ve geleceğimize sahip çıkmak için liseli gençliği mücadelemize çağırıyoruz.

**Müşteri Değil Öğrenciyiz!**

**Herkese eşit, parasız, bilimsel, anadilde, demokratik eğitim!**

***Ankara Liseli Gençlik Platformu***  
***(ALGP)***

*(Ankara'da çeşitli liselere dağıtılan bildiri...)*

## ***Çanakkale'de polis destekli faşist çete terörü...***

### **Faşist saldırılar bizi yıldırılmaz!**

ÇOMÜ'de bahar şenliklerinde başlayan gerginlik 20 Mayıs'ta doruk noktasına ulaştı. Faşistler polisleri de arkasına alarak devrimci demokrat öğrencilere saldırmaya başladı.

20 Mayıs günü Çanakkale Kordonu'nda bir arkadaşımıza lafla sataşmada bulunan faşistlerle arkadaşımız arasında gerginlik yaşandı. Çıkan kavgada 2 faşist hafif şekilde yaralandı. Daha sonra toplanan faşist grup kordonda kitap satan bir arkadaşımıza sopalarla saldırdı. Faşist saldırganlar kordonda gezen 3 arkadaşımıza daha saldırdı hastanelik etti. Buradan Eğitim Fakültesi'ne geçen saldırgan faşist çete, okul önünde sıkıştırdığı 2 arkadaşımızı daha sopa ve demirlerle feci şekilde dövdü. Arkadaşlarımızın sırtlarında ve kafalarında beyzbol sopaları kıran grup arkadaşlarımızı öldürüseye döerken, olay hemen yanı başlarında gerçekleştiği halde ÖGB'ler hiçbir müdahalede bulunmadı.

Daha sonra bir arkadaşımızın evine giden faşistler apartmanın içinde bekleyerek, kendisini ziyarete gelen annesi ve kız kardeşiyle birlikte eve gelen arkadaşımıza saldırdı. Gözü dönmüş caniler arkadaşımızın annesi ve kızkardeşine de saldırarak sopalarla yaraladı. Faşist çete saldırılarına devam etmek için gezerken bu kez bir arkadaşımızı otogarda sıkıştırdı. Ancak arkadaşımızın olayı önceden farkedip arkadaşlarını araması sonucu, olay net bir şekilde gözler önüne serildi. Olay yerine giden 15 arkadaşımızdan 8'i, polis-faşist dayanışmasının sonucu olarak gözaltına alındı. Aynı gün güvenlikleri gerekçesiyle olsa gerek, 21 faşist de gözaltına alındı. Hastaneden

alınarak teşhis için şubeye giden arkadaşımızın söylediklerine göre şubede polisler faşistlerle samimi ilişkiler içinde şakalaşmakta ve onlara "bizim çocuklar" diye hitap ediyorlarmış. Buna şaşırıyoruz; ne de olsa aynı çürümüş ve kokuşmuş düzene koordineli olarak hizmet ediyorlar.

Gözaltında bulunan arkadaşlarımız önce asayiş şubede tutulurken daha sonra TMŞ'ye götürüldü ve gözaltı süreleri cuma gününe kadar uzatıldı. Halen gözaltında bulunan arkadaşlarımız açlık grevi yapmaktadırlar. Bazı arkadaşlarımız gözaltındaki arkadaşlara şekerli su götürdü, fakat polis tarafından alınmadı.

Olaylardan sonra İHD'ye giden bazı arkadaşlarımız oraya gelen polisler tarafından tehdit edildi. Polisler, arkadaşlarımızın orada bulunduğu sürece saldırı olabileceğini söylemiş; hatta bir arkadaşımızı gözaltına almaya kalkışmış, ama arkadaşların kararlı tutumu sayesinde bunu başaramamışlar.

21 Mayıs günü Fen Edebiyat ve Eğitim Fakülteleri'nde polis ve jandarma, öğrencilerin üzerlerini arayarak içeri almış, üniversitemiz tam anlamıyla kışlaya dönüştürülmüştür.

Saldırıları karşısında tüm devrimci arkadaşlarımızı, faşizme karşı birlikte hareket etmeye ve kavga bayrağını yükseltmeye çağırıyoruz.

**Polis, jandarma üniversitelerden defolsun! Gözaltındaki arkadaşlarımız serbest bırakılsın!**

***Ekim Gençliği/ÇOMÜ***

## ***Denizleri ve İbrahim Kaypakkaya'yı anma etkinliği...***

### **Yarattıkları değerler mücadelemizde yaşıyor!**

Türkiye devrimci hareketinin Mayıs ayı içerisinde katledilen önderlerinden Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan ve İbrahim Kaypakkaya için Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde bir anma etkinliği düzenlendi. Etkinliğe 80 civarında bir katılım oldu.

Anma programı devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Ardından o dönemi anlatan bir konuşma yapıldı. Konuşmada '68'de dünyada ve Türkiye'de yükselen toplumsal hareketlilik anlatıldı. Türkiye sol hareketine hakim olan reformist gelenekten devrimci kopuşun da bu dönemde yaşandığı vurgulandı. Denizler'in İbolaların bıraktığı devrimci direniş çizgisi sahiplenildi. Konuşmanın ardından etkinliğe gelen katılımcılara da söz verilerek bir tartışma ortamı



oluşturuldu. Söz alanların hemen hepsi Denizler'in, Mahirler'in ve Kaypakkaya'ın tohumlarını attığı devrimci geleneğe sahip çıkmak gerektiğini dile getirdiler, bugün o dönemi sınıf devrimciliği çizgisinde aşmak için elimizde fazlasıyla imkan olduğuna işaret ettiler.

Etkinlik Grup Asmin'nin söylediği türküler ve halaylarla bitirildi.

***SY Kızıl Bayrak/İstanbul***



## Filistin direnişini boğma planları...

# Barış söylemi ve dayatmalar

Emperyalist saldırganlar ve onların işbirlikçileri barıştan söz ediyorlarsa eğer, yeni bir yıkım ve katliam planını hayata geçirmek için son hazırlıkları yapıyorlar demektir. Ne zaman bir halkın özgürleştirilmesinden ya da bir ülkeye demokrasinin hakim kılınması gerektiğinden söz ettillerse, muhakkak ki bu ülke yıkıma uğratılmış, halkı ise katledilmiştir.

Emperyalist saldırganların Irak'ı işgal etmelerinden sonra gündeme getirilen "Ortadoğu Yol Haritası" da Filistin halkını teslim almanın bir aracı olarak gündeme getirilmiştir. Ortadoğu'yu fiilen işgal eden emperyalist orduların varlığı Şaron'a cesaret vermiş, onların desteği ile Filistin halkına son darbeyi vurabilmek için harekete geçirmiştir. Filistin direnişinin ezilmesi tüm emperyalist odakların işine geldiği için "yol haritası"na tam destek sunuyorlar.

### Arafat'tan sonra Erakat da devre dışı bırakıldı

İlk icraat Filistin davasının simgesi haline gelmiş Yaser Arafat'ı devre dışı bırakmak olmuştur. Artık muhatap alınan isim Filistin Başbakanı Mahmut Abbas ve ekibidir. Ancak bu kadarını yeterli görmeyen katil Şaron, Arafat'ı sürgüne göndermek için çaba harcıyor. Abbas-Şaron görüşmesi öncesinde gerçekleşen intihar saldırılarını bu amaçla Arafat'a yıkmaya çalışıyor. Basına açıklama yapan Şaron'un sözcüsü Avi Pazner, "Arafat ile Filistinli terör örgütleri arasında, Filistin Başbakanı Mahmut Abbas'ın yaptıklarını en iyi şekilde sabote etmek için ittifak kurulduğunu söyleyebilirim" ifadelerini kullanarak Arafat'ı yeniden hedef gösterdi. Bu bahaneyle dayanan Şaron yönetimi, Arafat'la görüşmek isteyen her kim olursa olsun İsrail topraklarına girmesine izin vermeyeceklerini ilan etti.

Öte yandan on yıldır Filistin-İsrail görüşmelerinin başkanlığını yapan ve "baş görüşmeci" olarak anılan Saib Erakat, Mahmut Abbas ile Şaron arasında yapılan ilk görüşmeye çağırılmadı. Arafat'a yakınlığı ile bilenen Erakat bunun üzerine istifa etti. Bu istifa Arafat'ın Filistin yönetimi üzerindeki etkisini daha da zayıflattı. Bush-Şaron-Abbas üçlüsü, Arafat'ın etkisini -en azından yönetim kademeleri içinde- yoketmek için anlaşmış görünüyorlar.

### Siyonistlerin derdi "yol haritası" değil

Siyonistlerin hiçbir anlaşmaya uymadıkları biliniyor. Oslo süreci bunun kanıtı olmuştur. Filistin halkının kırıntı düzeyinde haklara sahip olmasına bile tahammül etmedikleri için tüm icraatlarıyla süreci sabote etmişlerdi. Şaron'un Mescid-ül Aksa ziyareti bunun son aşaması oldu. Kuşkusuz Oslo sürecinin iflas etmesinde Filistin halkının bu utanç verici anlaşmayı kabul etmemesi belirleyici rol oynamıştır. Ama hiçbir siyonist hükümet bu anlaşmanın gereklerini yerine getirmemiştir. En bariz örneği Yahudi yerleşimlerinin kesintisiz bir şekilde kurulmaya devam etmesidir. Böylece siyonistler Oslo sürecinden büyük kazanımlarla çıkabildiler. Onları dünya nezdinde teşhir eden ve katliamcı siyonist orduyu acz içinde bırakan birinci intifadayı bu süreç



sayesinde sona erdirilebildi.

"Yol haritası"nı da aynı amaçla kullanan Şaron yönetimi şimdiden bu planı kabul etmeyeceğini ilan ediyor. İsrail Savunma Bakanı Şaul Mofaz, "haritanın İsrail'in çıkarlarına uygun olmadığını ve bu nedenle uygulanmaz olduğunu" ilan etti. Dışişleri Bakanı da, "yol haritasına yönelik 14 maddelik eleştirilerinin dikkate alınmaması halinde, bunun da 1967'den beriki sayısız girişimden biri olarak kalacağını" söyledi. Konuyla ilgili bir diğer açıklama Şaron'un bir başka danışmanı Raanan Gissin'den geldi: "Barış süreci için umut vaat eden şey 'yol haritası' değil, Filistin lideri Arafat'ın görevinden alınmasıdır". Bu ifadelerden de anlaşılacağı üzere İsrail'in barış diye bir derdi yoktur. Amaç, önceki anlaşmalarda olduğu gibi Filistin yönetimini daha çok taviz vermeye zorlayarak, Filistin'in geri kalan bölgelerini de kalıcı işgal altına alabilmektir.

### Şaron'la ilk görüşmesini yapan Abbas'a siyonist dayatmalar

Kudüs'teki ofisinde Mahmut Abbas'la biraraya gelen Ariel Şaron, daha ilk görüşmede Filistin heyetinin karşısına dayatmalarla çıktı. İsrail'in yıkım ve katliamlarından söz etmeyen Şaron, Yahudi yerleşimlerinin gündemlerinde olmadığını belirtti. Yahudi yerleşimleri hakkında ABD'nin kendilerine baskı yaptığı yönündeki haberleri de yalanladı. Böylece katliamcı/yayılmacı siyonist uygulamalarda, iddia edilen aksine, herhangi bir değişiklik olmayacağı yeniden birinci ağızdan ilan edilmiş oldu.

Kendi kirli icraatlarından söz etmeyen Şaron'un Abbas'tan ilk isteği Filistin direniş örgütlerinin

önünün kesilmesi oldu. Filistin yönetiminin mültecilerin evlerine dönebilmelerini ön gören şartlarından vazgeçmesini de isteyen Şaron, Abbas'ı taviz vermeye zorladı. Her ne koşulda olursa olsun emperyalist-siyonist taraflarla anlaşmak isteyen Abbas, "yol haritası"nın hayata geçirilebilmesi için terörün durdurulmasını kabul ettiğini açıklarken, Şaron'dan istediği "yol haritası"nı kabul ettiğini ilan etmesidir. Sanki Şaron'un bu ilan bir şeyi değiştireceği gibi.

Şaron'la görüşen Abbas ve heyetine bu dayatmalar yapılırken, siyonistler yeni bir provokasyon için hazırlanıyorlar. İsrail İç Güvenlik Bakanı Tzaçı Hanegbi, Kudüs'teki Mescid-ül Aksa'yı Yahudiler'in ibadetine açma planlarını hayata geçirmeye hazırlandıklarını bildirdi. "Mescid-ül Aksa, Filistin yönetimiyle yapılacak anlaşmalar kapsamında yeniden açılacak. Ama anlaşma olmasa bile biz bunu yapacağız" diyen siyonist bakan tehdit savurmayı da ihmal etmiyor. İkinci intifadanın kıvılcımının Şaron'un bu mescidi ziyaret etmesi ile çakıldığı gözönüne alındığında, İsrail'in atmaya çalıştığı bu adımın ardında yatan kirli nedenler daha iyi anlaşılır.

### Filistin direnişine emperyalist kuşatma

Bir süre önce Suriye'yi ziyaret eden ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, Beşar Esad'a baskı yaparak Filistinli örgütlerin Şam'da bulunan bürolarının kapatılmasını ve Suriye'de

faaliyet göstermelerinin yasaklanmasını istemişti. İsrail siyonizmini rahatlatmanın bir adımı olarak gündeme gelen bu isteğin, somut tehditler eşliğinde dile getirildiği biliniyordu, konuyla ilgili haberler de dünya basınında yer almıştı.

Bu haydutça tehditlerin karşılık bulduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor. Londra'da yayınlanan El Kudüs El Arabi gazetesi, Şam'da üslenen Filistinli örgütlerin bürolarının kapatıldığını ve faaliyetlerinin sona erdirildiğini yazdı. Hamas ve İslami Cihad'ın yanı sıra, günümüzde Filistin solunun temsilcisi olan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Halk Cephesi-Genel Komutanlık ve Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi'nin de faaliyetleri durduruldu. Şam yönetiminin böyle bir adım atması, ABD emperyalizminin doğrudan baskı ve şantajı sayesinde olmuştur. Bu da emperyalistlerin Filistin direnişinin ezilmesini ne kadar önemsediklerini gösteriyor.

Emperyalist-siyonist ittifak Filistin direnişinin bölge açısından taşıdığı önemi bildiği için tüm imkanlarını seferber ederek bu onurlu direnişi ezmeye çalışıyor. Ortadoğu halklarının Filistin direnişini rehber edinmesinin haydutça planlarını bozacağını biliyorlar. Dolayısıyla bu direniş, onlara göre bölge için kötü bir örnek teşkil ediyor ve ezilmesi şart görülüyor.

Bölge işçi sınıfı ve emekçi halkları da, Filistin direnişine Ortadoğu açısından taşıdığı önemi üzerinden bakarak hakettiği önemi ve desteği vermelidirler. Filistin halkının ağır bedeller pahasına sürdürdüğü direnişin bölge halklarının kaderleriyle olan yakın bağlantısı gözden kaçırılmamalı, bölgesel bir boyut kazanması için tüm imkanlar seferber edilmelidir.







## çin iştahla bekliyor...

# İrisinin son perdesi

işten atılmış, sendikasızlaştırma oranı %80'leri aşmıştır. Taşeronlaştırmayla karşılaşılmayan neredeyse hiçbir yer kalmadı. Bunlara ücretlerin düşmesi, alım gücünün zayıflaması, sosyal yardımların, ikramiyelerin kaldırılması eşlik etti.

Şimdi Türkiye'de buna hukuksal bir çerçeveye kazandırılmaya çalışılıyor. Önce özelleştirdiler, sonra örgütlülüğü dağıttılar, ekonomik ve sosyal hakları budadılar, "esnek üretim"i yaygınlaştırdılar. İşçi sınıfını tensikatlardan geçirerek, sendika bürokrasisinin hakimiyetini tahkim ederek sınıf hareketini dumura uğrattılar. Şimdi bunlara dayanarak yasasını çıkarıyorlar. Kölelik yasası, bu bakımdan özelleştirmeleri doğrudan doğruya tamamlamaktadır.

### **Özelleştirme-"demokratikleşme" ilişkisi ya da demokratik hak ve özgürlüklerin budanması**

Elbette bu saldırı en baştan siyasal bir içerik taşımaktaydı. Zira işgücünün yoğun sömürsü ve faturanın sürekli olarak işçi-emekçilere ödetilebilmesi, faşist baskı ve yasaklar, dizginsiz bir devlet terörü, demokratik hak ve özgürlüklerin budanması sayesinde gerçekleştirilebilirdi. Nitekim 1980'li yıllar birçok ülkede faşist askeri darbelerle karşılandı. Türkiye'yi hala yıkılmayan yarı-açık bir cezaevine dönüştüren 12 Eylül darbesi, esas olarak 24 Ocak Kararları'nın hayata geçirilebilmesi için yapıldı.

Sonrasında da baskı ve yasaklar devam etti. Sermaye her kemer sıkma saldırısının, her acı reçetenin yanına ceza yasalarını ağırlaştırmayı, kitle eylemlerine saldırmayı, grev yasaklarını, cezaevi katliamlarını iliştiirdi. Özelleştirme saldırısındaki yalanlar furyasının bir benzeri de siyasal alandaki baskı ve yasaklamalar için başlatıldı. Artık her siyasal kısıtlamanın adı "demokratikleşme" ve "AB'ye uyum"la anılıyor. Her kitle gösterisi "terör" demagojisi ile karanlıyor. İşçi grevleri, direnişleri, depremlerde acı çeken halkın isyanı "provokasyon" diye damgalanıyor.

Neticede bütün bu saldırılar "devleti ekonomik olarak küçültmek, demokratikleşmek, sosyalist politiklardan kurtarmak" gibi gerekçelerle süslendi. Son olarak AKP de "özelleştirmede aslanan devleti ekonomik faaliyetlerden kurtarmak" diyerek, gerçek niyetini ortaya koymaktadır. Bu politikanın bir yanı elbette devlet eliyle biriktirilmiş sermayenin tek tek kapitalistlere peşkeş çekilmesidir.

Fakat daha önemlisi, devleti ekonomik alandan çekmekle kastedilenin, onun baskıcı ve terörist yönünü güçlendirme, işçi ve emekçileri cendereye alma görevine ağırlık verilecek olmasıdır. Zaten yıllardır olan da budur. Sermaye devleti 1980'den günümüze kadarki süreçte, tarihinin hiçbir evresinde olmadığı kadar tahkim edildi. Polis, ordu, istihbarat, yargı, cezaevi kurumları sürekli güçlendirildi. AKP de kendinden önceki hükümetlerin yolundan giderek buna yenilerini katmakta, örneğin düzene muhalif kesimler için mezar hücreler inşasına hız vermektedir.

### **Tekelci sermayenin doymak bilmez iştahı ya da tetiği çekme kararlılığı**

Bütün bu saldırılar köhnemiş sermaye düzenini ayakta tutmak içindir. Bu arada tekelci burjuvazinin

doymak bilmez iştahı da yatıştırılmaktadır. Öyle ki, %51 hissesi değerinin neredeyse dörtte birine İş Bankası-Doğan Holding ortaklığına satılan POAŞ'ın geçen yıl sadece ödediği vergi 3 katrilyon 400 trilyon liradır.

Telekom, TÜPRAŞ, PETKİM, TEKEL, Milli Piyango, THY gibi kuruluşlar fazlasıyla göz kamaştırıcıdır. Sabancı, Koç, Uzanlar, Oyak, Doğuş, Doğan gibi tekeller, öteden beri sofranın başındaydılar. Herbiri, hükümetlere özelleştirmelerin tamamlanmasını birincil görev olarak hatırlattılar. Son özelleştirmeler için de kolları sıvamış bekliyorlar. Örneğin OYAK'ın (generallerin grubunun) bir yetkilisi, özelleştirmeye son derece önem verdiklerini vurgulayarak, "Çalışmalarımızı bu yönde sıkılaştırdık. TÜPRAŞ, Milli Piyango ve TEKEL'de kararlılığımızın bir göstergesi olarak tetiği çekmeye hazırız" demekten kendini alamamaktadır.

Şimdiye kadarki örneklerin de tescil ettiği gibi, tekeller hem yağlı lokmaları yutarak devleşiyorlar, hem de hisse kırıntıları ile halkın gözünü boyayarak elde avuçta ne varsa gasp ediyorlar. Böylece sermayenin tekellerde toplanması, merkezileşmesi süreci bir başka yönden de tamamlanmış oluyor.

Hem tekelcileşmenin karakterinden, hem parçaların oldukça yağlı olmasından, hem de faturayı işçi ve emekçiler ödetme politikasından dolayı, tetiği çekme hazırlığı ve kararlılığı hepsinin ortak noktası. Artık bu denli açık ve pervasız konuşmaya cüret edebiliyorlar.

### **Sendika bürokrasisi ya da sırtımıza saplanmış ihanet hançeri**

Bu cüretin kaynağında elbette ki yıllardır süren özelleştirme saldırısının püskürtülemediği olması gerçeği var. Buna bağlı olarak sendika bürokrasisinin işçi sınıfı üzerindeki denetimine duydukları güven var. İşçi sınıfı hareketi, son 20 yılda çok büyük ihanetler ve kırılmalar yaşadı. '91 tensikatlarından itibaren ve özelleştirme saldırısıyla birlikte örgütsüzleşme neredeyse doruğa çıktı. Bunlara rağmen sendika bürokrasisinin sınıfı denetleme gücü bir türlü kırılmadı. Özelleştirme saldırısı sermaye iktidarı payına belli bir başarıyla yürütülmüşse, bu başarının en büyük aktörü sendika ağalarıdır. İşte kapitalistler işçi sınıfının bugün içine düşürüldüğü acı durumu ve sendika bürokrasisinin oynadığı rolün başarısını gözeterek, artık yalan propagandalara başvurmak gereği bile duymuyorlar.

Hain takımının yaptığı manevralar, sınıfı satmada gösterdiği maharet biliniyor. Sınıfın nabzını tutmakta, onu yatıştırmakta fazlasıyla olanağa sahipler. Tepkilerin doruğa çıktığı, işçilerin bıçağı kemikte hissettikleri anlarda hava boşaltmayı hedefleyen eylem kararları alarak ya da gelişen eylemlerin içini boşaltarak, hareketin yönünü saptırarak işçi-emekçi hareketini bu duruma düşürdüler. Mengen barikatlarındaki dönüşün, 3 Ocak soytarlıklarının, 20 Temmuz hava boşaltmalarının, '98 satışlarının, '99 yaz eylemlerinin deprem bahanesiyle durdurulmasının mimarlarıydılar..

Şimdi yeniden hava boşaltmaya sıvanmış durumdadır. İzmir ve Ankara mitinglerinde onbinlerce işçinin "genel grev, genel direniş" taleplerine kulak

tıkayıp, 81 ili miting alanına çevirmekten bahsediyorlar. Geçmişe dair hesap vermek gibi bir dertleri yok. İşçi sınıfını halen "patron devlet değil sosyal devlet" teraneleriyle uyutmaya çalışıyorlar. Neyin sosyal devleti? Uluslararası işçi sınıfının mücadelesiyle kabul ettikleri kazanımlara dokunulmamasını beklemek, istikrarlı kapitalizm istemek, safsatadan başka bir şey değil. Ama sarılacakları başka bir şey kalmadı; kapitalizmin temel yasalarını bir kenara bırakıp "sosyal devlet" istemiyle işçileri düzen içinde tutmaya çalışıyorlar. Patronların ekonomik, siyasal istikrar hayallerine, sendika ağaları "sosyal devlet" diyerek istikrarlı kapitalizm isteğini sloganlaştırarak katılıyorlar.

### **İşçi sınıfının imkanları, eylem dinamikleri**

Bu çeteyi aşmak işçi sınıfının tarihsel bir sorumluluğudur. Bu ihanet ağı parçalanmadan, sınıfın bağrındaki bu hançer çıkarılmadan ne özelleştirme saldırısı durdurulabilir ne de kölelik yasası yırtılabilir.

Sınıf ve emekçiler cephesinde biriken tepki ortadadır. Sendika ağalarını merkezi miting kararları almaya zorlayan da bu tepkinin büyüklüğüdür. Onlar bu mitinglerde hava boşaltmaya, eylemlerin içini boşaltmaya çalışıyorlar, ama gerek kitlelilik, gerekse sendika bürokrasisine rağmen öne çıkarılan sloganlar, işlerinin bu kez öyle kolay olmadığını gösteriyor. Artık alanlarda "Türk-İş nerede biz oradayız!" sloganının yerine "Genel grev genel direniş!" sloganı ve Türk-İş'in hareketsizliğini mahkum eden sloganlar atılıyor.

Gündemdeki başlıca iki saldırının birbiriyle yakın ilişkisini ve boyutlarını belirtmiştik. Gerek özelleştirme saldırısı, gerek çalışma yaşamını kuralızsızlaştıran kölelik yasası, Kamu Personel Rejimi Yasası gibi saldırılar, gerekse bunlarla paralel eğitim, sağlık ve idari alanda yapılan düzenlemeler, bir bütün olarak işçi sınıfını, kamu emekçilerini, gençliği, kır ve kent yoksullarını doğrudan etkiliyor. Dolayısıyla birleşik bir işçi-emekçi mücadelesi için fazlasıyla neden mevcut. Bu dinamikler bugün Türkiye'nin dört bir yanında çeşitli ölçeklerde kendilerini ortaya koyuyorlar.

Eksik olan, sınıfın öncü rolünü oynayacak, bu dinamikleri kendi etrafında toplayarak daha geniş ölçekte harekete geçirecek bir birlik ve örgütlülüğün yoksun oluşudur. Dahası sendika bürokrasisinin etkinliğini kırarak mekanizmaları yaratamamış olmasıdır. Her yere yayılan bir genel direnişin örülebilmesi için, öncelikli sorumluluk bu eksikleri kapatacak bir hareketi başlatmaktır. Bu sorumluluk ise, herkesten çok özelleştirmelerin doğrudan hedefi durumundaki işletmelerde çalışan işçilerle, kölelik yasasının çıkması neticesinde gelinen yerde ayrıcalık gibi duran her türlü hakkı yitirecek olan kamu sektörü işçilerinin, özellikle de öncü kesiminin omuzlarındadır. Buralarda üretimden gelen gücün devreye sokulacağı eylem kararlarının alınması ve harekete geçilmesinin, Türkiye'nin dört bir yanını tutuşturacak bir kıvılcım rolü oynaması için fazlasıyla neden ve imkan var. Bunları değerlendirip değerlendirmemek, özelleştirmelerde son perdenin nasıl kapanacağını, kölelik yasasının durumunu, kısacası yarınlarımızı belirleyecektir.



# Emperyalist terör ters tepiyor

**Ayşe Aydın**

Görüldüğü kadarıyla Amerika'nın "terörle savaş"ı ters tepiyor. Amerikan-İsrail terörünün kol gezdiği topraklarda "terörizm" azalmıyor, tersine artıyor. 11 Eylül, Amerikalılar'ın kendi sınırları içinde bile güvende olmadıklarını göstermişti. Afganistan ve Irak üzerinde estirilen emperyalist terör sonrasında artan intihar saldırıları ise, emperyalist terör güçlerinin buldukları hiçbir coğrafyada elini-kolunu sallayarak dolaşamayacağını gösteriyor.

Riyad'da, Kazablanka'da, İsrail'de, son bir hafta içinde kendini patlatan militanların yolaçtığı ölümler, Amerika'nın Irak saldırısında bir ay içinde verdiği zayıta ulaştı. Bu saldırılar aynı zamanda, Amerika'nın Filistin halkına "yol haritası" adıyla dayattığı yeni emperyalist "çözüm"ün, bir kez daha çözümsüzlük planına dönüşeceğini de işareti oldu. Sonuçta, Irak'ta elde ettiği "kolay başarı"ya rağmen, ABD'nin Ortadoğu'ya kendi emperyalist barışını dayatmaya muktedir olmadığı da daha şimdiden ortaya çıktı. Üstelik işgal altındaki Irak'ta yaşananlar, Irak'ta "kolay başarı" denilen şeyin de ne kadar/nereye kadar kolay olduğunu/olacağını göstermekte.

Emperyalistler intihar saldırılarını, üstlenen gruplar üzerinden "İslami terör" yaftasıyla tanımlamayı ve bu tanıma dayanarak Ortadoğu halkları üzerindeki terörlerini yoğunlaştırmayı sürdürüyor. Önce, El-Kaide bağlantısı gerekçesiyle Afganistan'ı, ardından yine El-Kaide gerekçesini ekleyerek Irak'ı işgal ettiler. Şimdi yine benzer sudan bahaneler uydurarak Suriye ve bir dizi ülkeyi tehdit etmekte. Filistin zaten yıllardır Amerikan destekli bir siyonist işgal ve imha saldırısıyla karşı karşıya.

Filistin'e yönelik ilk işgal saldırıları, karşısında devrimci bir direniş hareketi bulmuştu. Bu, Amerikan emperyalizminin "yeşil kuşak" projesini ortaya attığı ve uygulamaya koyduğu döneme rastlıyor. Ortadoğu'da ve İç Asya'da bu proje kapsamında İslami terör örgütlerini kurup silahlandırılan, palazlandırılan, bölge halklarının başına bela eden tam da Amerikan emperyalizminin bu faaliyetleri oldu. Devrimci Filistin direnişi de bu kapsamda zaman içinde yozlaştırıldı. Ancak Filistin'e yönelik işgal ve imha saldırıları sürüp gittikçe, devrimci örgütlerden boşalan yeri, zamanında bizzat ABD ve İsrail tarafından örtülü biçimde desteklenen dinci örgütler doldurmaya başladı. Fakat dolgu malzemesi Filistin halkının direniş güçleri olduğu oranda, hedef de İsrail ve Amerikan güçleri olmak zorundaydı.

İşte, emperyalistlerin görmek ve göstermek istemediği gerçeklerin başında, şimdi "terör" olarak kendilerini vuran şiddeti, dün kendi elleriyle örgütlemiş olmaları geliyor. Fakat işin bu kısmını dünya-alem bildiğine göre, asıl, onu bugün nasıl besleyip büyüttükleri gerçeğidir gizlemeye çalıştıkları.

Emperyalizm, girdiği her yere rüzgar ekıyor. Ve ektiği topraklarda fırtına biçmesi hiç gecikmiyor. Şiddet şiddeti doğurur. Amerika hep tersini iddia etti. Ortadoğu halklarına yönelttiği terör saldırıları için, "terörü kaynağında kurutma" gerekçesini ortaya sürdü. İşte sonuç ortada; gerici-emperyalist terör hiç de o öcüleştiren ve saldırı bahanesi olarak kullanılan "terör"ü ortadan kaldırmıyor, tersine büyütüp yayıyor.

Burada "terör" kavramının temelden çarpıtılması ise sorunun bir başka yanındır. Emperyalizme ve gericiliğe karşı halkların haklı ve meşru bir temele dayanan direniş hareketlerini "terör" olarak göstermeye çalışmak emperyalizmin en arsız ve aşağılık çabalarından biridir. Dünya ve Ortadoğu halklarının direnişi, hangi araç yada yöntemler kullanırsa kullansın, temelde tümüyle haklı ve meşru



bir karaktere sahiptir. Egemen sınıfların halkları ve emekçi kitleleri yıldırıp sindirmeyi amaçlayan kuralsız ve kirli şiddet hareketidir gerçek terör. Filistin direnişi on yıllardır süren Siyonist işgali hedef alıyor. Siyonist İsrail ise tersinden bu haklı ve meşru direniş hareketini bastırıp sindirmeye çalışıyor. İşte gerçek terör bu nitelik, kapsam ve amaca yönelik olan gerici şiddetin kendisidir.

Amerika'nın, Afganistan ve Irak saldırıları da aynı terör tanımına bire bir denk düşüyor. Amerika'nın Irak saldırısıyla asıl hedefinin Irak halkından ziyade dünya halklarını korkutup sindirmek, Irak'tan ziyade dünyada yeni bir düzen kurmak olduğu çok yazılıp söylendi. Ama, silahlı saldırılarla kitleleri yıldırın

emperyalist bir devlet olunca, hareketin adı "demokrasi" ihracı oluyor. Ama eğer bir halk taşla, sopayla, kendi bedeniyle direnmeye kalkarsa terörist ilan ediliyor.

Yine de bugün Ortadoğu'da emperyalist terörün besleyip büyüttüğü İslami "terör", emperyalist saldırganlığa karşı direnişin en zayıf noktası kabul edilmeli. Hamas'tan İslami Cihat'a ve Hizbullah'a kadar, dinci örgütlerin bölge halklarına direniş adına gösterebildikleri tek yol intihar saldırılarıdır. Bunun da emperyalist-siyonist saldırılara, işgal ve imha hareketlerine karşı ne kadar etkili olduğu ortadadır. Bu saldırıların, örneğin İsrail devleti üzerinde hiçbir caydırıcı etkisi bulunmadığı, işgal hareketinin giderek yayılmasında görülebilir. İntihar saldırıları sonucu kaç İsrail vatandaşının öldüğü devlet nezdinde hiçbir önem arzetmemektedir. Aynı etki ve etkisizlik Amerikan devleti için de geçerlidir. Hem o kadar geçerlidir ki, 11 Eylül için, organizasyonun CIA'ya ait olup olmadığı bile hala tartışılmaktadır.

Dolayısıyla, Ortadoğu'da emperyalizme karşı direniş, eninde sonunda kendi gerçek kanalını yeniden bulacaktır. İslami örgütler ve onların bireysel terör yöntemleri, halkların direniş birikimine yanıt vermeye yeterli değildir. Halkların direniş talebine yanıt verebilecek tek yöntem devrimci sınıf mücadelesi ve silahlı kitleli direnişlerdir.

Bugün İslami terör bahanesiyle bölge halklarına kan kusturmaya çalışan emperyal teröristler, "Ortadoğu bataklığı"nın demek olduğunu asıl bölge halklarının devrimci direnişi başladığında tanıyacaklar.

## İşgal karşıtı gösteriler yayılıyor...

### Irak halkı birliğini güçlendiriyor

Amerikan işgali altındaki Irak'ta halk bir sömürge yönetimini kabul etmeyeceğini giderek güçlenen biçimde ifade etmeyi sürdürüyor. Emperyalist işgal ve sömürgeleştirmenin protesto edildiği gösterilere katılım her geçen gün artıyor. Irak halkı sadece Amerikalı yönetici değil, Amerikan uşağı yönetici de istemediğini haykırıyor.

Gösterilerin çoğunlukla Şii liderler tarafından düzenleniyor olması harekete Şii damgası vursa da, gerçekte katılımın Şiiilerle sınırlı olmadığı biliniyor. Zaten Şii liderler de hareketi sınırlamamak ve muhalefetin tümüne önderlik edebilmek için değişik araç ve yöntemler bulmakta usta olduklarını gösteriyorlar.

Son kitleli gösterilerin bir Sünni camisi önünde toplanmayla başlatılması bu yöntemlerden biri. Daha önce de benzer yöntemler kullanılmıştı. Burada simgelerin dini olmaktan ziyade birlik amacıyla kullanılmış olması önemlidir. Amerika'nın "böl-parçala-çatıştır-yönet" çabaları altındaki Irak'ta halkın en büyük ihtiyacının "birlik" olduğu açık. Bilindiği ve daha saldırı başlamadan açıkça belirtildiği gibi, Amerika'nın hedefi Irak halkını esasta üçe parçalamak, Kürtlerle birlikte Şiiileri de kendi yönlendirmesinde iç savaşa sürüklemektir. Araplar, Kürtler, Şiiiler olarak bölünecek ve birbiriyle savaşa tutuşacak bir Irak'ın işgal ve sömürsü daha kolay görünüyordu emperyalist haydutlara.

Savaşın önce emperyalistlerin bu çağrısına

yanıt veren olmadı Şiiiler'den. Savaş başladığında ise Şiiiler hiç de Amerika'nın beklediği gibi işgal güçlerini güllerle karşılamadılar. Tersine, işgalci güçler en güçlü direnişlerle tam da Şiiiler'in yaşadığı bölgelerde karşılaştılar. Bugün, işgale karşı direnişin başını çekmeye girişmelerinin gerisinde, biraz da, savaş sırasındaki bu gelişmelerin verdiği güven yatıyor.

Irak'taki Şii hareketi şimdilik direniş eylemlerini sürüklüyor görünmekle birlikte, kuşku yok ki, Irak halkının anti-emperyalist mücadele potansiyelini kucaklamaya, direnişi başarıyla yönetmeye ve zafere ulaştırmaya muktedir değildir. Hiçbir dinci hareket böyle bir güce ve bakışa sahip olamadı bugüne kadar. Bir din ya da mezhep kendi başına böyle bir özellik taşımadığı gibi, her zaman bir iktidar gücünün aracı olarak kullanıldı yalnızca.

Anti-emperyalist mücadelede halkların gerçek kılavuzu, her zaman olduğu gibi bugün ve Irak'ta da devrimci bir program ve örgütlülüktür. Şii ve Sünni, Arap ve Acem, Kürt ve Türkmen, tüm Irak halkını birleştirmeye ve savaştırmaya, ancak devrimci bir partinin gücü yetecektir. Bu dinsel, mezhepsel ve etnik farklılıklar yanında, laik bir geleneğe sahip olması da, Irak halkının dinci bir örgüt etrafında birleşmesine engeldir.

Gene de, iç savaşın büyümesi ve yayılmasını önleyebilirse eğer, bugünkü Şii-Sünni ittifakının işgale karşı mücadelede Irak halkının ilk dayanağı olma yönünde olumlu bir işlev görmesi beklenebilir.



## İnce yöntemleri tutmayan Amerikan emperyalizminden klasik sömürgeci adımlar...

# Irak'a bahşedilen "demokrasi"den sömürgeci yönetim çıktı

Emperyalist orduların yıkım ve katliamlarıyla "özgürleştirilen" Irak'ta, yıkılan Saddam yönetiminin yerine henüz yeni bir yönetim kurulabilmiş değil. Bugüne kadarki tüm girişimler fiyaskoyla sonuçlandı. Kimi kentlere atanan kukla valiler ise halk tarafından kabul edilmedi. Çoğu eski yönetimle de işbirliği yapmış bu kişiler, daha atanır atanmaz Iraklılar nezdinde gayri-meşru duruma düştüler.

### Geçici yönetim projesi rafa kaldırıldı

Emperyalist saldırı ve işgale eşlik eden propagandaya bakılırsa; Baas rejimi yıkılınca Irak halkı özgürleşecek, demokratik kuralların egemen olduğu bir yönetime kavuşacak ve örnek bir refah toplumu olacaktır. Böylece Saddam rejimi döneminde çekilen acılar bu yeni yaşamla unutulacaktır vb. Bu demagojik söylemleri bir kenara bırakıp Irak halkının yaşadığı gerçekliğe baktığımızda, tüm bu vaatlerin sahtekarca uydurulmuş yalanlardan ibaret olduğunu görmekteyiz. Demokratik yönetim ve refah bir yana, Irak'ı yakıp yıkan işgalciler emekçilerin yaşamını eskisinden kat kat beter hale getirmiş durumdadır.

Sömürgecilerin "geçici yönetim" in başına atamak istedikleri kişilerin tümü ya Baas rejiminde görev almış, ya da ABD-İngiltere emri altında çalışmış uşak takımından oluşuyor. Her iki kesimden de halk, haklı olarak nefret etmektedir. Zira birinciler Saddam diktatörlüğünün icraatçılarıydı. İkinciler ise Irak halkına yabancılaşmış, ülkeyi yerle bir eden, halkı toplu katliamlardan geçiren emperyalist saldırganlığın baş destekçileridir. Bu iki kesimden oluşan geçici bir Irak yönetimi kurulsaydı eğer, elbette böylesi bir yönetimin demokrasiyle uzaktan yakından herhangi bir bağı olmayacaktı. Bu, en fazlasından iğreti bir kukla rejim olabilirdi. İşin doğası gereği Irak halkının özgür iradesinin yansımadığı hiçbir yönetimin demokratik olması olanaklı değildir.

Bu koşullarda serbest seçimlere gidilebilseydi belki iyi kötü bir Irak yönetimi kurulabilirdi. Ülke emperyalist işgalin çizmesi altındayken kurulacak böyle bir yönetimden elbette demokrasi beklenemezdi, yine de biçimsel planda bir parça görüntüyü kurtarırdı. Fakat demokrasi söylemini düşkün bir edayla kullanan emperyalistler, Irak halkının iradesinden büyük bir korku duydukları içindir ki bu aşamada buna bile yanaşmıyorlar. Serbest seçimleri belirsiz bir geleceğe bırakıyorlar.

Bu durumda geriye ya işgalcileri söküp atacak bir direniş -ki işgal karşıtı mücadelenin bu düzeyi yakalaması belli bir süreç gerektiriyor-, ya da açık bir sömürgeci yönetim kurmak kalıyor. Emperyalist işgalciler bugünlerde ikincisini hayata geçirmenin hazırlığını yapıyorlar.

Emperyalist işgalciler, "Saddam muhalifleri" diye anılan uşak takımı ile yaptıkları son toplantıda, Irak'ın



yönetiminin belirsiz bir süre için işgal kuvvetlerinin yetkililerine bırakıldığını açıkladılar. ABD-İngiliz emperyalistlerini temsil eden çevreler adına yapılan açıklamada, "Tüm güçleri geçici hükümete aktaramayacağımız bir gerçek. Çünkü böyle bir hükümet sorumlulukları yerine getirmek için gerekli güce ya da kaynağa sahip olamaz" denildi. Demek ki kurulacak yönetimin tüm yetkileri dolaysız bir şekilde sömürgecilerin ellerinde olacak. Herhangi bir kurumda görev alan Iraklılar ise, doğrudan doğruya sömürgeci yönetime tabi olacaklardır.

### Amerikan-İngiliz orduları işkence ile Irak'ı "demokratik"leştiriyor

İşgal güçleri Iraklılar'ın büyük bir çoğunluğu tarafından istenmiyor. Gerek saldırılara karşı gösterilen direniş, gerekse de işgal sonrasında dış vuran tepkiler, bu gerçeği somut olarak ortaya koyuyor. İşgal karşıtı eylemlere otomatik silahlarla karşılık veren işgalciler bugüne kadar yüzlerce Iraklı sivili katletti. Kendilerini güvende hissetmeyen Amerikan-İngiliz askerleri en ufak bir hareketlilik gördükleri yerde hemen kitleleri taramaya başlıyorlar. Bu gelişmeler hem savaş karşıtı harekette tepkileri artırıyor, hem de Irak halkının ABD-İngiltere vahşetini tekrar tekrar doğrudan görmelerini sağlıyor. Uygarlığın sözde temsilcileri her gün yeni bir katliamın altına imza atıyorlardı.

Gün geçtikçe desifre olan emperyalist ordular, kaba katliam görüntülerinin basına yansımalarını engellemek için de çaba harcamaya başladılar. Tutuklamalara ağırlık veren Amerikan-İngiliz askerleri, binlerce Iraklıyı işkenceli sorgulardan geçirerek toplama kamplarına yığdılar. Utanmadan insan haklarından dem vuran bu modern barbarların, düzenledikleri ev baskınlarında tutukladıkları insanları işkenceli sorgulardan geçirdikleri ortaya çıktı. Uluslararası Af Örgütü'ne başvuruda bulunan çok sayıda Iraklı maruz kaldığı insanlık dışı uygulamaları

anlatarak, işgalcilerin sistematik işkence yaptıklarını ortaya koydular. Bu barbarlığın açığa çıkıp belgelenmesinin ardından işgal ordularının komutanları arsız bir tutumla işkenceyi savundular. İngiliz ordusuna bağlı Deniz komutanı Don Hetlage, tutukluların azgın davranışları karşısında askerlerine kendilerini savunma yetkisinin verildiğini açıkladı. Yani işgalci askerler, işkenceli sorgulardan geçirdikleri Iraklılar'ın "azgın" olduğunu iddia ederek, işkenceyi kendini savuma olarak meşrulaştırmaya çalışacaklar.

### Irak halkı işgalcileri değil, özgürlüğünü istiyor

İşkence ve katliamlar eşliğinde sömürge yönetimi kurmaya çalışan ABD emperyalizmi ve destekçisi İngiltere'nin suç dosyaları günden güne kabarıyor. Bu gerçeğin farkında olan Irak halkı, onursuz dayatmaları reddederek işgal karşıtı direniş yükseltiyor.

Geçen hafta sokaklara dökülen onbinlerce Iraklı topraklarında işgalci asker istemediğini haykırdı. Başkent Bağdat ve diğer önemli kentler emperyalist işgal karşıtı kitlesel gösterilere sahne oldu. Mitinglerde, "Yabancı yönetime hayır! Şerefli Iraklıları istiyoruz, hırsızları değil!" pankartları taşındı. Bağdat'ta toplanan kitle, mekan olarak bir Sünni caminin önünü tercih etti. Eylemin organizatörlerinden Raşid Hamdan, amaçlarını "işgalcilerle karşı Şiiiler ve Sünniler'in birlik olduğunu göstermek" olarak açıkladı.

Eylem için yapılan bir çağrı ile toplanan on binler, Irak halkının işgale karşı duyduğu tepkinin kanıtıdır. Eylemin düzenleyicilerinden Bağdatlı din adamı Muhammed Fartusi, "taleplerimizi elde edene kadar onları haykırmaya devam edeceğiz. Barışçıl isyanımızı sürdüreceğiz, işgalcilerin parıltılı sloganlarının ardında neyin yattığını gözler önüne sereceğiz. Kitleler özgürlük istiyor ve işgali reddediyor" diye konuştu. Hem eylemlerin kitlesel olması, hem de Fartusi'nin sözlerinde dile gelen gerçek, güçlü bir işgal karşıtı direnişin gelişmesi için koşulların gün geçtikçe olgunlaştığını gösteriyor.

İşgal karşıtı harekete şimdilik dini yönleri öne çıkan gruplar, özellikle Şii din adamlarının damgasını vurduğu gözleniyor. Önderliğin siyasal islamın etkisinde olması bu eylemlerin taşıdığı önemi hiçbir şekilde azaltmıyor. Hareketin dini etki altında gelişmesi bir dezavantaj olmakla beraber, işgal karşıtı direniş desteklemek, anti-emperyalist olmanın asgari koşuludur. Devrimci sosyalist bir alternatifin ortaya çıkışında enternasyonal dayanışmanın önemli bir etkisi olacağını da akılda tutarak, emperyalist işgalcilere karşı bugünkü mücadelesinde Irak halkıyla tam bir dayanışma göstermek günün en önemli enternasyonalist görevlerinden biridir.



# Fransız burjuvazisinin emeklilik hakkına saldırısı ve emekçilerin büyük tepkisi

## Emeklilik sorunu üzerinden emekçilere toplu saldırı

Fransız burjuvazisi emekçilere karşı, aralık 1995'i çağrıştıran, yeni ve toplu bir saldırı paketini açmış bulunuyor. Bu saldırıya karşılık vermek ve geri püskürtmek için Fransız emekçileri de, aynı şekilde, Aralık 1995 direnişini anımsatan bir seferberlik içindedirler. Hazırlık aşaması tamamlanan ve 28 Mayıs günü bakanlar kurulunda onaylanması öngörülen saldırı politikasının merkezinde emeklilik sisteminin değiştirilmesi yer alıyor. Yeni yasa taslağı emekli olabilmek için, bir yandan, 37,5 yıl yerine 40 ve zamanla 42 yıl kesintisiz çalışma süresi öngörürken, öte yandan da, emekli ödeneklerinde yüzdelik oranı kategorilere göre değişen düşüşler getirmektedir. Bu demektir ki bir yandan emeklilik yaş sınırı yükseltilecek ve öteyandan ise, emeklilerin alım gücü bir kez daha ciddi bir biçimde tırpanlanmış olacaktır.

Fransa'da emeklilik sisteminin köklü bir değişiklik gerektirdiği açıktır. Çünkü, mevcut yapısıyla finansmanında ciddi güçlüklerle karşılaşmaktadır. Gerekli değişiklikler yapılmadığı durumda pek uzak olmayan bir gelecekte toptan çökmesi kaçınılmazdır. On yıllar önce, 1940'larda oluşturulan sistemin, o dönemin koşulları ve güçler dengesi gözetilerek saptanan finansman yöntemi zamanla yapılan değişikliklerle birlikte artık toplumsal gerçekliğe tekabül etmemekte ve günün ihtiyacını karşılayamamaktadır. Fakat emeklilik sistemindeki güçlükler Fransa'ya özgü tekil bir sorun değildir. Bazı yerel özgünlüklerine, yasal teminat altına alınmış bazı ulusal geleneklerin farklılığına karşın sorun tüm Batı Avrupa ülkelerinde eşdeğer karakteristiklerle ve aynı aciliyetle gündemde duruyor. Bunun bir kanıtı, Avusturya'da yarım yüzyıllık bir aradan sonra gerçekleşen genel grevdir. Bu nedendir ki Fransa örneği üzerinden yapılacak değerlendirmeler, Batı Avrupa ülkelerindeki durumu yansıtacak niteliktedir.

## Emeklilik sistemindeki sorunların kaynağı

Fransa'da emeklilik sisteminde değişikliklere yol açan bir dizi neden var.

Bunlardan ilki, emeklilik kasasına ayrılan işveren ödeneklerinin oranlarında yapılan kısıtlamalardır. Yıllardır yapılan düzenli değişiklikler sonucu emeklilik finansmanına ayrılan işveren kesintileri geline aşamada sembolik bir düzeye indirgenmiş durumdadır. Sistemin zayıflamasına ve krize yol açan nedenlerden birisi budur. Üretimin maliyetini düşürme, işletmelerin mali yükünü hafifleterek rekabet güçlerini artırma adına yapılan düzenlemeler sonucu, bugün emeklilik sisteminin finansmanı nerdeyse toptan emekçilerin omuzlarına yıkılmış durumdadır.

İkinci neden, nesiller arası sayısal dengenin sürekli bir bozulma seyri izlemesidir. Batı Avrupa toplumlarında yaşlı nüfus oranı sürekli bir artış içindedir. Emekli insan sayısı düzenli ve hızlı bir artış kaydederken, toplumun çalışan ya da çalışabilir durumda olan nüfus oranında bir durgunluk ve hatta bir gerileme yaşanmaktadır.

Üçüncü neden, toplumda açık ve gizli işsizlik



oranının yüksek düzeyde seyretmesidir. Milyonlarla ifade edilen işsizler ordusu sadece üretimden dışalanmamakta, böylece aynı zamanda emeklilik sisteminin finansmanına katkıda bulunmaktan da alıkonmaktadır.

Dördüncü neden ise, yaşam standartlarının kalitesi ve giderek yetkinleşen tıbbi tedbirler sayesinde insan ömrünün uzamasıdır. Dünyanın birçok ülkesinde insanlar aklıktan kırılırken, Afganistan'da ortalama yaşam süresi 40 yılı zor aşarken (erkekler 46, kadınlar 44), Batı Avrupa toplumlarında yaşam süresi düzenli bir artış göstermektedir. Emeklilik sonrası yaşam süresinin uzaması, emeklilik ödeneklerinin daha uzun bir süre ödenmesine yol açmaktadır. Bu da sistemin finansman kaynaklarının döneme uygun hale getirilmesini gerektirmektedir

## Kapitalizmin gayri insani çirkin yüzü

Egemen sınıflar, krizinin özü bu olan emeklilik sistemini periyodik olarak, iflastan kurtarma adına, değiştirmek istiyorlar. Amaçlanan sistemi günün koşullarına uyarlamak, modernize etmek değil. Soylu kavramlarla ifade edilen kaygıların gerisinde duran esas niyet, üretime katılma kapasitesini biyolojik olarak kaybetmiş toplumsal kesimleri, yani emeklileri, kendi kaderleri ile başbaşa bırakmaktır. Denebilir ki kapitalizmin en çirkin yüzü burada, yaşlı insanların boğazını sıkmasında, onu bir yük olarak görmesinde ortaya çıkıyor. Yani, artı değer üretme olanakları tükenen yaşlı insanları, toplumsal zenginliğe ömür boyu yaptıkları katkıları dikkate almadan, kendi haline bırakmak. Batı Avrupa toplumlarında kapitalizm insani değerleri, sosyal dayanışma geleneklerini en son mevzisinde, yani aile bünyesinde de yok etmiş durumdadır. Söz konusu olan, emekli olduktan sonra her üç ayda bir bankadaki hesabına gelen emeklilik maaşından başka hiç bir dayanağı olmayan insanlardır. Burada erozyona uğramış, sembolik bir düzeye düşmüş aile ilişkilerini açılmayarak konunun vahimliğini tanımlamak bile gereksizdir.

## 1995'te güçlü direnişle püskürtülen saldırı

1995'te de, Fransa'da dönemin hükümeti bir "reform" yapmaya yeltenmişti. Engeller ve direnişlerin ölçüğü ne olursa olsun sistemin, dolayısıyla toplumun, yani "çocuklarımızın" geleceğini teminat altına almak için böyle bir reformun yapılmasının kaçınılmaz

olduğu iddia edilmişti. Oysa yapılmak istenen, diğer emekçi kategorilere göre biraz daha avantajlı konumda olan devlet demiryolları emekçilerinin kazanımlarını gasp etmeye çalışarak işi bağlamak. Böylece, ayrıcalıkların ortadan kaldırılmasının ardından sistemin toptan budanmasının önündeki en ciddi engellerin kaldırılacağı, direniş odaklarının ezileceği sanılıyordu. Devlet demiryolları çalışanlarının genç yaşta emekli oldukları, yüksek düzeyde maaş aldıkları, sayısız kazanımlarının olduğu, trenlerde bedava seyahat ettikleri imtiyazlı bir kategori oluşturdukları vb. propagandalar işlenerek hedef haline getirilmeye ve toplumdaki soyutlanmaya çalışıldı.

Devlet demiryolları emekçileri bu saldırıya direndiler, tehditlere papuç bırakmadılar. Fakat, burjuvazinin en avantajlı kategoriden başlayarak kademe kademe planladığı saldırıya karşı direnenler yalnız kalmadılar. Fransız emekçileri ilk hedef seçilen devlet demiryolları personelinin yanlız bırakmadı. "Saldırı bugün size yarın sıra bizde!" yaklaşımı ile bütün ülke sokağa döküldü. Genel grev dalgası haftalar boyunca yaşamı durdurdu, Fransa bir miting alanına dönüştü. Sonuçta, hükümet projesini geri çektiği gibi kendisi de fazla yerinde durmadı. Mesele ulusal meclisin fesh edilmesine ve solcu partilerin ezici çoğunluğu elde edecekleri erken genel seçimlerin yapılmasına kadar uzadı.

## Yeni saldırıya sinsi hazırlık

Bugünkü hükümet işbaşı yaptıktan bu yana, yani bir yıldır, gündeme konmuş olan saldırının senaryosunu hazırlıyordu. Saldırı politikasının hazırlık dönemi pek ciddi bir tepkiye yol açmadı. Nedeni çok açık. Dünyanın her yerinde olduğu gibi Fransa'da da burjuvazi 11 Eylül eyleminin gölgesinde epeyce isabetli saldırılar yürüttü. 11 Eylül'ü bir kaldırıca dönüştürerek, toplumda yaratılan psikolojik etki ve estirilen terör sayesinde polislerin yetkilerini arttırdı, ceza hukuku alanında köklü değişiklikler gerçekleştirdi. Kolluk kuvvetlerinin yetkilerini arttırmasının yanısıra, yeni suçlar tanımladı ve bir dizi suç için öngörülen cezalar ciddi bir şekilde ağırlaştırıldı. İki yıldır bu alanda sürdürülen saldırılar, Irak krizinin gündeme konması ile birlikte daha da hızlandırıldı. Dikkatlerini savaşa kilitlemiş kitleler, iç politikada sinsicce sürdürülen saldırılara tepki gösteremediler, devlet kurumunun kaba bir polis teşkilatına dönüştürülmesi hak ettiği tepkiyi görmedi. Konu, her zaman olduğu gibi yasa dışı konumdaki yabancılar üzerinden tartışıldı ve insani bir sorun olarak geçiştirildi.

Dolayısıyla, başka gelişmelerin gölgesinde hazırlanmış olan emeklilik yasası reformunun bir gün mutlaka masaya konması ve resmen tanıtılması gerekiyordu. Yasa tasarısının 28 Mayıs'ta bakanlar kurulunda görüşüldükten sonra muhtemelen Haziran ayı içinde parlamentoya sevk edilme hazırlığı başlı başına bir taktiktir. Saldırı, emekçilerin Ağustos ayında yıllık tatillerini geçirmeye hazırlanmakla meşgul oldukları, öğrencilerin ve öğretmenlerin yıl sonu sınavlarının hengamesi içinde buldukları bir döneme rast getirilmek istenmektedir. Batı Avrupa ülkelerinde burjuvazi büyük ölçekli saldırıları Eylül/Ekim aylarında gündeme getirmiyor. 1995'te mesele Noel Bayramı'nın arifesinde geçiştirilmek



istenmişti. Ayrıca, hükümet bu defa devlet demiryolları emekçilerini hedef göstermiyor. Tam tersine, başbakan ve sektörden sorumlu bakanlar, günlerdir döne döne özgünlükleri olan kategorilerin kazanımları aynen kalacak demekte, kaçamaklı yollarla bazı tahahütlerde bulunmaktadırlar.

### Görkemli 13 Mayıs eylemi

İktidarın ihtiyatlı davranışları, ince taktikleri, uluslararası gelişmelerin yarattığı ortam Fransız emekçilerini nötrale etmeye yetmedi. Haftalardır eğitim sektörü gibi bazı iş kollarında grevler devam etmektedir. Direnişin başlangıç noktasını 1 Mayıs gösterileri oluşturdu. Örneğin, geçen yılki özgün durumu saymazsak, yıllardır Paris'te 1 Mayıs gösterilerine katılım, 5 ila 10 bin arasında değişmekteydi. Bu yıl 50 bin kişi saatler boyunca çok somut şiarlar haykırdı ve 1 Mayıs'ı, emeklilik yasasına karşı planlanmış olan 13 Mayıs eylemi için bir provaya dönüştürdü.

13 Mayıs eyleminin ölçeği ve coşkusu hükümetten çok sendikaları şaşırttı. En iyimser tahminler boşa çıktı. İki milyon emekçi sokağa dökülerek sadece emeklilik yasa tasarısını değil, sermayenin değişik alanlarda sürdürmekte olduğu saldırıları da protesto etti. Katılım açısından eşdeğer bir eylem, 1995 aralığında yaşanan gösteri dizisinin en güçlü anında olmuştu. Başka emsallerine rastlamak için 1968 Mayıs'ına kadar uzanmak gerekiyor. İçerik açısından, 13 Mayıs eylemi son derece güçlü bir öfkenin ifadesi oldu.

İktidar, devlet demiryolları emekçilerini hedeflemeyerek, böylece işçi sınıfının en mücadeleci kesimini kısmen de olsa nötrale etmeyi hesaplıyordu. Tam tersi bir sonuç ortaya çıktı. En güçlü bir biçimde seferber olanlar "Yarın sıra bize gelecek!" diye haykırarak sendika bürokrasisini devre dışı bırakan ve oy birliği ile grevi sürdürme kararı alan devlet demiryolları emekçileri oldular. 1995'te CFDT sendikası hükümetten yana tavır almış ve eylemi kırmak istemişti. Bu defa da aynısı oldu. 13 Mayıs eyleminde ortak hareket eden CFDT, iki gün sonraki görüşmenin ardından beklenen tavır gösterdi ve hükümetle anlaştı. CFDT'nin bakanlıkta uzlaşmayı ilan ettiği anda toplantıya katılmayı reddeden diğer sendikalar, CGT merkezinde bir araya gelerek sürmekte olan eylemleri desteklediklerini, direnişi yaygınlaştırmayı düşündüklerini, 19 Mayıs günü için genel grev, 25 Mayıs günü ise Paris'te ortak gösteri çağrısında bulduklarını açıkladılar.

1995'e göre emekçi öfkesinin kat kat daha yüksek olduğu 13 Mayıs gösterisinde, özel ve kamu sektöründe çalışan emekçiler birlikte sokaklara çıktı; polisten hemşireye, emekliden itfaiye erine kadar değişen farklı sektör çalışanlar aynı talepler etrafında birleşti ve iki milyon insan aynı anda harekete geçti.

### Fransa'yı çetin bir sınıf çatışması bekliyor

Fransa'da çetin bir mücadelenin gündemde olduğu açıktır. Fakat insanlar başlarına örülen çorabın bilincindedir. ABD'nin Irak'a saldırısının neden olduğu hareketlilik ve tartışmalar, bu iktisadi nitelikteki harekete az da olsa politik bir boyut eklemiştir. Dahası, yeni yasa ile yürürlüğe konmak istenen emeklilik sisteminin bir ara çözüm olduğu da açıktır. Bu da bilinmektedir. Görünürde bu güne kadar yürürlükte olan ve toplumsal dayanışma ilkesine göre biçimlendirilmiş bölüşümcü emeklilik sistemi korunmaktadır. Ama, nihai hedef, Anglosakson ülkelerinde olduğu gibi mevcut sistemin yerine bireysel ve özel fon sistemi getirmektir. Fransız burjuvazisi toplu bir isyana yol açmamak için şimdilik ara formüllerle emeklilik saldırısında yol almaya çalışmaktadır.

## Powell'ın Almanya ziyareti...

# Alman emperyalizmi yeniden ABD savaş arabasına bağlandı

ABD emperyalizmi Irak savaşı öncesinde ve esnasında, özellikle de uluslararası dengeleri ve ilişkileri kendi çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlemek için, tüm dünya halklarına karşı saldırgan bir tutum izleyerek onlara her fırsatta gözdağı vermekle kalmamış, kendisi ile hareket etmeyen güçlere de Irak'ta hiçbir söz sahibi olamayacakları tehditleri savurmuştu. Bugünlerde ise yine kendi ihtiyaçları çerçevesinde taktik değiştirerek diplomatik girişimlerle bazı sonuçlar almak çabası içerisinde. Savunma Bakanı Rumsfeld Ortadoğu'da tehditkar bir eda ile görüşmelerini sürdürürken, İngiltere Başbakanı Toni Blair savaşta kendileriyle davranmayan Almanya ve Rusya'yı ziyaret etti. Ardından da Powell devreye girdi.

Powell, Rusya gezisi sonrasında 16 Mayıs günü önden planlanmadığı halde Almanya'ya da uğradı. Bazı Alman gazeteleri "Welcome Colin Powell" diyerek İngilizce başlık attılar. Powell ve Schröder'in gülümseyen pozlarını yayınlayarak, iki ülke arasındaki soğukluğun nihayet sona erdiği yönlü yorumlara yer verdiler.

Bilindiği gibi savaş öncesi emperyalistlerin çıkar çatışması derinleşmiş; Almanya, Fransa ve Rusya ABD ile birlikte hareket etmemişlerdi. Bu üç ülkenin Birleşmiş Milletler'de ortak tutum almaları Bush çetesini oldukça öfkelenmişti. Rumsfeld "yaşlı Avrupa"yı küstahça aşağılamış, daha da ileri giderek Almanya'yı Libya ve Küba ile birlikte anmıştı. Mayıs ayında Alman savunma bakanının ABD'yi ziyaretinde onunla fotoğraf bile çektiler. Bush ve Schröder arasında en son görüşme ise 8 Kasım 2002'de yapılmıştı.

Irak'taki kolay başarı, ABD emperyalizmini kendisine aykırı düşünelere karşı daha rahat ve pervasızca davranmaya itmiş bulunuyor. Emperyalist cepheye Irak savaşına karşı muhalefetin başını Fransa çektiği için onu

cezalandıracaklarını açıkladılar ve bunu kirli bir kampanya haline getirdiler. Chirac'ı Avrupa'nın Kastro'su ilan ettiler. Fransa'nın son ana değin Irak'a silah sattığını iddia ettiler ve işi Saddam'ın adamlarına pasaport düzenlediğini, 'teröristlere' yardım ettiğini söylemeye kadar vardılar. Fransa'ya karşı böyle davranan ABD, onun Irak sorunundaki müttefikleri Rusya ve Almanya'ya karşı farklı bir tutum izleme yolunu tuttu. Bu seferlik Rusya'yı affetme, Almanya'yı ise görmezden gelme eğilimi sergilediler.

Almanya bu tutuma gecikmeden olumlu karşılık verdi. Örneğin, Alman Başbakanı Schröder, Alman-Amerikan İşbirliğinin 100. yılı vesilesiyle yaptığı konuşmada Amerikalı dostlarını övdü. Bunu ABD'ye karşı başka teslimiyetçi mesajlar izledi. Ne de olsa savaş sona ermiş ve Amerika galip çıkmıştı. Alman sermayesinin ise ekonominin yeniden canlanması için Amerika'ya ve bu ülkeye yaptığı ihracata fazlasıyla ihtiyacı vardı. Bu durumda ve bugünkü koşullarda ne kurdukları koalisyonun, ne de Amerika'yı yalnızlaştırma çabalarının Alman burjuvazisinin çıkarlarına uygun düşmeyeceği ortadaydı. Muhalefetteki birlik partileri ise zaten hararetli ABD destekçisiydi.

Powell'ın ziyareti bu çerçevede fazlasıyla sonuç vermiş görünmektedir. Ziyaretinin hemen ardından Almanya başbakanı yaptığı açıklamada, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin Irak'a uyguladığı ambargonun kaldırılmasını talep etti ve ABD'nin Irak işgalini meşru gören bir tutum ortaya koydu. Almanya ayrıca Amerika'nın yanına yardımcı birlik vermeye ve Afganistan'daki birliklerini güçlendirmeye hazır olduğunu da açıkladı.

Alman emperyalistleri kendinden beklenileni yaptı ve kısa bir aranın ardından yeniden ABD emperyalistlerinin savaş arabasına bağlandı.

## Hedef, metal işkolunda uygulanan 35 saatlik çalışma haftasını Doğu eyaletlerinde de kazanmak...

# Almanya'nın doğusunda grev kapıda

Almanya'da doğu eyaletlerinde metal ve elektro işçilerinin grevi kapıda. Bir süredir sendika ve işveren temsilcileri arasında 35 saatlik çalışma haftası talebi üzerine görüşmeler sürdürülüyordu. Onbinlerce işçi ise iki haftadır uyarı grevindeydiler. Son günlerde IG Metal Sendikası Komisyonu ardarda görüşmelerin tıkandığını açıkladı ve bunun üzerine bazı eyaletlerde grev oylaması için dilekçe verildi. Grev için sendika üyelerinin yüzde 75'inin evet oyu kullanması gerekiyor. Sandıktan evet oyunun çıkması bekleniyor. Bu durumda Haziran ayı başında greve gidilecek.

Bu arada uyarı grevleri sürüyor. IG Metal Sendikası uyarı grevleriyle, doğu eyaletlerindeki 310 bin metal ve 9 bin çelik işçisinin haftalık çalışma saatinin 38'den 35'e düşürülmesi talepleri için işverenler üzerinde basınç uygulamaya çalışıyor. İşverenler ise şu ana kadar bu talebi tümünden reddediyorlar.

Geçmişte tam ücret karşılığında 35 saatlik çalışma haftası talebi üzerine başlatılan ve sürdürülen mücadele, IG Metal Sendikası'nın gerçekleştirdiği en sert sınıf mücadelesi olarak tarihe geçti. 1984 yılında Almanya'nın Hessen ve Baden Württemberg eyaletlerinde 56 bin metal işçisi greve gitmiş ve grev 7 hafta sürmüştü. Kapitalist tekeller ise 150 bin işçiye lokavt uygulamışlardı. Bir milyon işçinin uyarı grevleri, yürüyüşler ve öteki eylemler, sonunda kapitalist işverenleri dize getirdi. Ve metal işçilerinin haftalık iş saati 40'tan önce 38.5'a, 1995'de ise 35 saate indirildi.

Şimdi sıra aynı hakkın doğu eyaletlerinde de kazanılmasında. Doğu Almanya'daki metal ve elektro dalında çalışan işçilerin örgütlülük ve eylemlere katılım düzeylerine bakıldığında, 20 yıl önce Batı'daki sınıf kardeşlerinin açtığı yoldan ilerleyerek taleplerini kabul ettirme kararlılığında oldukları gözleniyor.



# Yaklaşan G-8 zirvesi ve emperyalist şeflerin telaşı

İlki 1975'te Paris'te düzenlenen ve sonraları periyodik olarak toplanan G-8 zirvesi bu yıl 1-3 Haziran'da Evian'da (Fransa) toplanacak. 8 büyük emperyalist devletin temsilcileri dünyanın geleceğini ve milyarlarca insanın kaderini doğrudan ilgilendiren konuları tartışmak üzere biraraya geliyorlar. Bu yılki zirveye G-8 üyelerinin dışında Afrika, Asya ve Latin Amerika'dan 12 ülkenin devlet ve hükümet temsilcileri de katılacak. İnsanlığın karşı karşıya kaldığı belaların, yaşadığı acı ve yıkımların dolaysız sorumluları olan Dünya Ticaret Örgütü, Dünya Bankası, İMF temsilcileri ile BM Genel Sekreteri Kofi Annan zirvenin davetlileri arasında bulunuyor. Emperyalist savaşın çete başları Bush ve Blair de zirveye katılacaklar arasında yer alıyor. G-8 üyeleri, davetlileri ve katılımcıları dünyadaki her türlü kötülüğün, insanlığı hedef alan çok yönlü sosyal yıkım saldırılarının ve politik katliamların baş mimarlarıdır. İşte bu katliamcı ve yağmacı güruh Evian'da bir araya gelerek dünyanın ve insanlığın yaşadığı sorunlara çözüm arayacakları iddiasında bulunuyor. Gerçekte ise işçilere ve emekçi kitlelere karşı yeni yıkım ve saldırı programları hazırlamak için toplanıyorlar.

## Zirve'nin ön hazırlıkları ve anlamı

Seattle'dan bu yana emperyalist zirvelerin büyük çaplı militan kitle gösterilerine hedef olduğu ve haydutlar takımı için zirvelerini huzur içinde yapabildikleri dönemin kapandığı biliniyor. Her zirve emperyalistler için adeta kabusa dönüşüyor. Aynı sıkıntı ve telaş şimdi yapılacak olan G-8 zirvesi için de yaşanıyor.

Bu yılki zirvenin hazırlıkları ve güvenliği bir yıl önce Fransa'nın İsviçre'ye "hazırlıkları birlikte üstlenelim" önerisi üzerine iki ülke tarafından birlikte üstlenilmiş bulunuyor. Dolayısıyla zirve bir yıldan bu yana İsviçre'nin (zirvenin yapıldığı mekan itibarıyla) gündeminde bulunuyor. Son aylarda ise dikkatler bu konuya odaklanmış durumda. İsviçre basını zirveye ilişkin haber ve yorumlarını zirvenin gündeminden ziyade yapılan hazırlıklar ve yaşanan telaş üzerinden yapıyor. Şu günlerde ise konu "Tansiyon yükseliyor", "Gerilim tırmanıyor" gibi başlıklar altında tartışılıyor. Medyanın haber ve yorumları kasıtlı verişi tarzı bir yana, emperyalist şeflerin büyük bir sıkıntı içinde oldukları kesindir ve hazırlıkların düzeyi bunun kanıtıdır. Seattle'da başlayıp giderek büyüyen ve politikleşen, Cenova'da emperyalist haydutlara "travma geçirdik" dedirten ve dünya ölçüsünde sarsıcı bir etki yaratan gelişmelerin anısı çok canlıdır ve benzeriyle karşı karşıya kalınacağı korkusu yaşanmaktadır. Tüm çabalar ve önlemler bunu hafifletmek ya da daha beteriyile karşılaşmamak içindir.

Her zirvede olduğu gibi bu yıl da aynı korkunun bir ifadesi olarak zirvenin yapılacağı bölge "Dünya kötü politik koşullar içinde bulunuyor, terör saldırıları olabilir" gerekçesiyle olağanüstü önlemlerle kuşatılıyor. Binlerce polis, asker, özel kuvvetler ve istihbarat elemanları dışında helikopterler ve savaş uçakları seferber ediliyor. Hava sahası kapatılıyor, toplantının yapılacağı bölgeye yakın göllerdeki gemi seferleri durduruluyor ve gösterilerin yasaklanması



gerektiği tartışılıyor.

Gösterilere izin verilip verilmemesi tartışmasına Genelkurmay da katıldı. Genelkurmay gösterilerin yasaklanması ya da zirve öncesi veya sonrasına alınmasını buyurdu. "Bu ordunun siyasete ilk müdahalesi değil" biçiminde gösterilen tepkiler üzerine ve elbette "demokrasi" adına gösterileri yasaklama yoluna gidilmedi. Fakat yaşanacak "şiddet olayları"nda organizatörlerin (izin başvurusu yapanların) doğrudan sorumlu tutulacağı ve izin sözleşmesinde başvuru yapanların bunu imzalamaları gerektiği dayatılıyor.

"Huzur ve güvenlik" için iki ülke (Fransa-İsviçre) ortak önlem alacak ve birlikte çalışacak, Almanya'dan ise destek talep edilecek. Bu çerçevede Cenevre, Lozan, Waadt, Wallis kantonlarında 1800, öteki bazı kantonlarda ise 1900 polis seferber edilecek, ayrıca Almanya'dan 700 ile 1500 arasında polis takviye edilecek. İsviçre basını bunu "İsviçre'nin güvenliğini Alman polisi sağlayacak" manşetiyle verdi. Buradan gelecek polis kuvvetinin maliyeti İsviçre'ye 4 milyon İsviçre Frangına mal olacak. Tek başına polisin güvenliği sağlayamayacağı ileri sürülerek 5600 asker seferber edilecek. İsviçre basını bunu ikinci dünya savaşından sonra ilk büyük askeri hareket olarak tanımlıyor. Evian havaalanı iki ülke tarafında denetlenecek ve 29 Mayıs- 5 Haziran arası iniş ve kalkışlara kapatılacak. Cenevre havaalanındaki uçak trafiği ise sınırlandırılacak. Cenevre gölündeki gemi seferleri en asgari düzeye indirilecek, Fransa bölümünde tümünden durdurulacak. 29 Mayıs'tan itibaren bölgede güvenlik şeridi oluşturulacak. Cenevre ve Lozan otobanlarının da trafiğe kapatılması öngörülüyor. "Terör olayları" nedeniyle ambulans ve itfaiye hazır bekletilecek. Polis Cenevre'deki işyerlerine mektuplar göndererek güvenliği sağlayamayacaklarını, kendi başlarının çarelerine bakmaları gerektiğini ve gelişmelerde sorumlu olmayacaklarını belirtiyor. "Huzur ve güvenlik" için yapılan hazırlıklara 40 milyon İsviçre Frangı harcanıyor. Bunlar sadece İsviçre cephesiyle sınırlı hazırlıklar.

Emperyalist medyanın bu hazırlıkları terör havası

yaratma eşliğinde sunduğunu ise belirtmeye gerek yok. Burjuva medyada sayıları 500 ile 3000 arası olacağı iddia edilen "militanların" yaratacağı dehşet anlatılıyor. Polisin gösterilere 100 bin dolayında bir katılım beklediği düşünüldüğünde, yaratılan terör havasının nedenleri, hazırlıkların "terör saldırısı" için değil de yapılacak olan protesto gösterilerinin çapı ve gücüyle ilgili olduğu anlaşılacaktır. Dolayısıyla hazırlıklar gösterilere katılacak olan onbinlerce emekçiye karşıdır, onlardan duyulan korkunun ifadesidir ve zirveye katılan haydutlar takımının güvenliği içindir. Tüm engelleme çabalarına ve alınan olağanüstü güvenlik önlemlerine rağmen zirvecilerin onbinlerce işçi ve emekçinin öfkesine hedef olmalarına, huzur bulmayacaklarına ve eylemlerin kapitalizmin açık bir teşhirine dönüşeceğine kesin gözle bakılmalıdır.

## G-8'e karşı hazırlıklar

Zirveye dönük hazırlık sadece düzen cephesinde değil, zirve ve küreselleşme karşıtı cephe tarafından da yapılmaktadır. "8 kişi milyarlarca insanın kaderini belirleyemez" parolasıyla G-8 zirvesi sadece İsviçre'de sendikalar, "öğrenci hareketi", Dayanışma, Devrimci İnşa, Sosyalizm İçin Hareket, İşçi Partisi, Attac, kadın örgütleri, savaş karşıtı komiteler, demokratik kurumlar vb. onlarca örgütlenmenin yoğun hazırlığı ile karşılanıyor. Amerika, İngiltere, İspanya, İtalya, Fransa, Almanya, Arjantin, Meksika gibi ülkelerde de çeşitli örgüt ve kurumlar kendi ülkelerinde ve İsviçre'deki komitelerle birlikte zirve karşıtı hazırlık çalışmaları örgütüyorlar.

İsviçre'de belli başlı tüm merkezlerde birden fazla komiteler kurulmuş bulunuyor. Konferanslar, bilgilendirme ve tartışma toplantıları, uluslararası tartışma formu, film günleri, paneller vb. etkinlikler yapılıyor, yoğun bir şekilde propaganda materyalleri kullanılıyor. Tüm bu etkinliklerde ve kullanılan materyallerde anti-kapitalist içerik ve ileri politik şiarlar öne çıkıyor ve başka bir dünya özlemi dile getiriliyor. Organizasyon içinde yer alan bir çok örgüt ve grubun kendilerini doğrudan sosyalist ve komünist



olarak tanımlamaları özel bir önem taşıyor. G-8 üyeleri ve katılımcıları dünyadaki yoksulluğun, açlığın, sosyal sorunların, hak gasplarının, savaşların ve toplu ölümlerin sorumluları olarak suçlanıyor ve protesto gösterilerine bunlara “hadlerini bildirme” perspektifiyle hazırlanılıyor.

Gelinen aşamada hazırlıkların politik boyutu tamamlanmış, tartışmalar artık teknik sorunlar etrafında yoğunlaşmaktadır. Eylem bölgesine gitmeyi engelleyen müdahalelerle ve polis saldırılarıyla karşılaşılması durumunda ortaya konulacak tutum, tutulan tren ve otobüslerin durumu vb. tartışılıyor. Eyleme bir hafta kala ise birçok kentte büyük yürüyüşe ön hazırlık gösterileri örgütleniyor. Protesto gösterileri “G-8’e, emperyalist savaşa ve işgale karşı” içerikle birlikte ele alınıyor.

İsviçre, savaşa karşı onbinlerce öğrencinin boykotuna, 60 binlere varan emekçi kitlelerin protesto gösterilerine sahne olmuştu. Organizatörler bu eylemlerin yarattığı itilime, Seattle’den başlayan ve Cenova’da doruğa çıkan gösterilerin deneyim ve birikimine dayanarak “İsviçre tarihinin en büyük eylemine sahne olacak” iddiasında bulunuyorlar. Burjuva medya ve polis de 100 bin kişi beklediklerini açıklayarak aynı görüşü paylaşıyorlar.

### G-8: Çok yönlü sosyal ve politik saldırıların karar merkezi

Neo-liberal saldırıların ve emperyalist küreselleşmenin dünya ölçüsünde yol açtığı ağır sorunlar ve yarattığı yıkıcı sonuçlar tüm çıplaklığıyla ortadadır. Sorunlara çözüm gücü olmak iddiasıyla emperyalist zirvelerde biraraya gelen yağmacılar takımı, oralarda aldıkları kararlarla ve uygulamaya koydukları saldırı politikalarıyla işsizliğe, yoksulluğa, açlığa ve sosyal sorunlara yeni boyutlar katarak daha da ağırlaştırdılar. Bakımsızlıktan, hastalıktan ve savaşlardan kaynaklı kitlesel ölümlerin sorumluları bizzat onlar. Uluslararası sermayenin dünya çapında işçi ve emekçilere karşı yürüttüğü kapsamlı saldırı paketleri bu ve benzeri zirvelerde hazırlandı ve şimdi de yeni saldırı kararları alınacaktır. Zirvenin gündem maddeleri bunun böyle olacağını ayrıca kanıttır.

Kurulduğu dönemlerde gündemleri finans ve ekonomik sorunlarla sınırlı olan ve kapitalist ekonominin krizine çareler aramak amacı taşıyan (böyle yansıtılan) G-8 zirveleri artık uzun süreden beri ekonomiden politikaya, sosyal ve çevre sorunundan savaşlara, teröre karşı mücadeleden kitle imha silahlarına kadar tüm temel sorunlarda politikalar saptayıp kararlar alıyor. Bu yılki zirvenin gündemi de, dayanışma, çevre, borç krizi, teröre karşı mücadele ve kitle imha silahları gibi konularda oluşuyor. Afrika ülkelerine 12-18 milyar dolar yardımda bulunma ve en yüksek borcu olan 22 Afrika ülkesinin borçlarını silme de emperyalist şeflerin “soylu insanı” amaçları arasında. Ama bu haydutlar gürhu Afrika ülkelerindeki nüfusun yarısını günde bir dolardan daha az bir parayla geçinmeye mahkum edenler, yarısına yakını açlığın pençesine itenlerdir. Afrika halkını savaşlarda kırımlardan geçiren, iç savaşlarda birbirine kırdıran, 45 milyon çocuğu okula gitme imkanında mahrum bırakan, AIDS, tüberküloz ve malarya hastalıklarının pençesinde milyonlarca insanın ölmesine göz yumanlar da aynı şeflerdir. Bunların doğrudan sorumluluğunu taşıyanların bu sorunlara çözüm arama iddiası tam bir ikiyüzlülüktür. Zirveye katılan DTÖ, İMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşlar ise uyguladıkları politikalarla ülke ekonomilerini yıkıma uğratan ve tarımı çökerten, bugünkü sosyal hak gasplarını vb. örgütleyen kurumlardır. Bunların biraraya geldiği zirvelerde insanlığın ezici çoğunluğu için uğursuz kararların çıkacağı sır değildir.

Bu zirveden de işçi ve emekçi kitlelere yönelik iktisadi, sosyal ve politik saldırı paketleri çıkacak, insanlığın yaşadığı sorunların ve çektiği acıların derinleşmesini sağlayacak kararlar alınacaktır. Zirvelerin onbinlerce emekçinin öfkeli protestolarına hedef olması bu gerçeğin bilince çıkarılmasının göstergesidir.

## G-8 Zirvesi’ne karşı “Enternasyonal Form”

G-8 Zirvesi’ni protesto etmek amacıyla dünyanın ezilen ve sömürülenleri de hazırlıklarını kendi cephelerinden hızlandırmış bulunuyorlar. İsviçre’nin değişik kantonlarında emperyalist küreselleşme karşıtı gruplar çeşitli etkinlikler düzenliyorlar.

Bu etkinliklerden biri 16-17 Mayıs’ta “Enternasyonal Form” adı altında Lozan’da gerçekleştirildi. Bu form İsviçre’de yeni kurulan MPS (Sosyalizm İçin Hareket) tarafından düzenlendi. İlk günkü toplantıya çoğunluğu gençlerden oluşan 300’ün üzerinde insan katıldı. İsviçre, Fransa, Brezilya, Arjantin, İran, Rusya, Venezuela, Filistin ve İngiltere’den birer temsilci konuşmacı olarak katıldılar. Konuşmacılar kendi ülkelerinin özgül sorunları yanında, ABD emperyalizminin Irak işgalinden hareketle, küresel düzeydeki mücadelenin anti-emperyalist anti-kapitalist olma zorunluluğuna işaret ettiler. Sosyalizmin tek çıkış yolu olduğu bazı konuşmalarda net bir biçimde vurgulandı.

En hararetli konuşmayı İngiliz temsilci yaptı. ABD emperyalizminin Irak işgaline değindikten sonra, savaşlardan ve barbarlıktan kurtuluşun tek yolunun sosyalizm olduğunu, sosyalizmin bugün her zamankinden daha büyük bir ihtiyaç haline geldiğini, emperyalist-kapitalizmin karakterini doğru analiz etmek gerektiğini söyleyerek, hareketin artık bir programa sahip olmasının zorunluluğunu vurguladı. Bunun için mücadeleyi uluslararası düzeyde daha üst boyutlara sıçratmanın zorunluluğuna işaret ederek, küreselleşme karşıtı hareketin bu perspektifle hareket etmesi gerektiğini, İngiltere’de binlerce genç devrimcinin örgüt arayışı içinde olduğunu, Blair’in emperyalist politikalarının buna yardımcı olduğunu, gençleri radikalleştirdiğini söyledi. Konuşması boyunca “Stalin sosyalizmini” reddetmek gerektiğini birkaç defa yineledi.

**İran temsilcisi:** Kapitalist-emperyalist sistem son 20-30 yıldır yapısal bir bunalım içinde. On yıllardır bu bunalımını çözemiyor. Savaşlar bunun için devreye giriyor. ABD emperyalizminin Irak’ı işgal etmesi bu bunalımı hafifletme operasyonudur. Emperyalistler devrimcileri ve sosyalistleri ezmek için her zaman Ortadoğu’da islamcıları kullandılar. Şimdi ise Ortadoğu’yu ele geçirmek için aynı islamcıları bahane ediyorlar.

İran’da önemli işçi mücadeleleri olduğuna, bu mücadeleyi anti-emperyalist, anti-kapitalist perspektifle yürütmek gerektiğine vurgu yaparak konuşmasını bitirdi.

**Brezilya temsilcisi:** Konuşmasının genel çerçevesini İMF ve DB politikalarının Brezilya üzerinde yarattığı sonuçlar oluşturdu. Brezilya işçi sınıfının pratikte kendi öz deneyleriyle mutlaka kendi gerçek sınıf partisine kavuşacağını belirterek, şimdiki işçi partisinde devrimci militanların sürekli tasfiye edildiğine dikkat çekti. Kurtuluşun sosyalizmle geleceğine vurgu yaparak konuşmasını bitirdi.



**Arjantin temsilcisi:** Küreselleşme karşıtı hareketin net bir anti-emperyalist/anti-kapitalist perspektifle hareket etmek zorunluluğuna işaret ederek, ABD emperyalizminin Ortadoğu politikalarının aynısını Latin Amerika’da uyguladığını söyledi. İşçilerin ve köylülerin Lula’yı hükümete getirdiğini, kimsenin başlangıçta Lula’nın kazanacağına inanmadığını, ama Lula’nın özelleştirme programının daha katısını uygulamaya koyduğunu, kısa zamanda işçi hareketinin gelişeceğini belirtti. Küba’nın Latin Amerika’da devrim yolunda yanan bir ışık olduğunu söyleyerek sözlerini tamamladı.

**Fransa temsilcisi:** O da diğer konuşmacılar gibi hareketin perspektiflerinin emperyalizmi ve kapitalizme karşıtlık temelinde olması ve mücadelenin sosyalizmi hedeflemesi gerektiğini söyledi. Gelinen noktada dünyanın ezilenlerinin bu hareketten çok şey beklediğini, hareketin artık bir program oluşturması gerektiğini, işçi sınıfının bu mücadelede belirleyici rol oynayacağını vurguladı.

Hemen tüm konuşmacılar üç noktada birleştiler. Birincisi, bugünkü küreselleşme karşıtı hareketin anti-kapitalist, anti-emperyalist bir perspektifle hareket etmesi; ikincisi, sosyalizmi hedeflemesi gerektiği; ve üçüncüsü, ABD’nin Irak işgalinin emperyalist amaçlı olduğu.

Ancak, sosyalizm vurgusuna rağmen nasıl bir çıkış yolu, ne tür yöntemler, nasıl bir örgütlenme vb. sorunlar ortaya konulamadı. Sosyalizmi adres olarak göstermek önemli olmakla birlikte bunun kendi başın sorunu çözemeyeceği açık. Bunun çözücü halkası olan gerçek devrimci sınıf partilerinin yaratılması ihtiyacı, konuşmaların en zayıf yanını oluşturdu.

İkinci günkü toplantılar bir başka mekanda, atölyelerde gruplara bölünerek gerçekleştirildi. Atölyeler dört bölüme ayrıldı. Avrupa, Ortadoğu, Latin Amerika, ve 21.yüzyıl savaşları. Bu gündemler üzerinden, izleyicilerin de katılımıyla siyasal tartışmalar yapıldı. Bu atölyelerin her birine 30-50 arası insan katıldı. Daha sonra tüm atölyeler birleştirilerek ortak bir değerlendirme yapıldı.

Sonuç olarak, iki günlük bu form, küreselleşme karşıtı hareketin bugün önplanda olan temsilcilerinin, bugünün koşullarında anlaşılır olan tüm zayıflıklarına karşın ciddi bir arayış içinde olduklarını ve bu arayışın şaşmaz adresinin de sosyalizm olduğunu gösterdi.

**SY Kızıl Bayrak/Lozan**



# Pişmanlık ve ötesi...

**Serhat Ararat**

Önümüzdeki günler, ilginç gelişmelere gebe... Türk devleti, İmralı Partisi KADEK'e yönelik olarak "topluma yeniden kazanma yasası" denilen Pişmanlık Yasası üzerinde çalışıyor. KADEK yönetenleri bu yasal düzenleme girişimine "şiddetle karşı çıkıyorlar". Bu yasayı "onursuzluk" olarak değerlendiriyor ve bunun hiçbir işe yaramayacağını belirtiyorlar. Liderlerinin İmralı'dan gönderdiği mektup ve talimatlarda Pişmanlık Yasası'na nasıl yattığını unutmuşa benziyorlar, topluma da unutturma çabalarını sergiliyorlar. (Bu konudaki çarpıcı belgeleri geçen yıl yayınladık, dileyenler sitemizde bunlara bakabilir.) Onlar, şimdi "Genel Af" kampanyasını başlatmış bulunuyorlar... Umutlarını da buna bağlamışlar...

Kuşkusuz bu gelişmelerin ABD'nin Irak işgali ve Irak'ı yeniden biçimlendirme politikasıyla yakından ve doğrudan ilişkisi var. ABD, Güney Kürdistan'da konumlanmış bulunan KADEK güçlerinin ya tümden silahsızlanarak "yeni" Irak'ın vatandaşları haline gelmelerini, ya da Güneyi terketmeleri gerektiğini dayatmaktadır. Bu silahsızlandırma ve tasfiye planına karşılık KADEK, ABD'ye karşı ateşkes ilan ettiğini açıkladı. (Sanki ABD ile herhangi bir savaşları varmış gibi!) Güneydeki uzantısı "parti"nin bundan böyle silahlı mücadele vermeyeceğini ve yasal demokratik mücadeleyi esas alacağını açıkladı. Bunlarla birlikte ABD ile işbirliği içinde olacaklarını belirtmeyi de ihmal etmediler. Basına yansıyan haberlere göre, ABD yetkilileriyle belli bir görüşme süreci de başlamış bulunuyor. Bu "görüşme süreci"nin tasfiye planlarının bir parçası olduğundan kuşku duymamak gerekir.

ABD emperyalizmi Irak ve Güney Kürdistan'ı yeniden biçimlendirme bağlamında tek egemen ve otorite gücü olmayı hedeflediği ve bununla çelişen bütün "unsurları" tasfiye etmeye ve boyun eğdirmeye çalıştığı bilinmektedir. Bu nedenle KADEK için iki seçenek kalıyor. Ya ABD politikalarına tümünden, kayıtsız koşulsuz ve itirazsız boyun eğmek, ya da direnişe geçmek!

Direnme de tek başına yetmiyor. Nasıl bir direniş, hangi politik ve stratejik hedeflere bağlı bir direniş sorusu da yaşamsal bir nitelik kazanıyor. "Meşru savunma" dedikleri şey, hiçbir politik ve askeri anlam ifade etmiyor. KADEK, zaten ideolojik, politik ve stratejik olarak kendini silahsızlandırma, amaçsızlaştırma ve tasfiye etme hareketidir. Dolayısıyla tasfiye ideolojik, politik ve askeri-stratejik düzlemde zaten gerçekleşmiştir. Geriye içi boşalmış bir kabuk, onun bunun hesabına kullanılmaya açık bir silahlı topluluğun fiziksel varlığı kalmıştır. Şimdi bütün hesaplar ve planlar bu topluluğun dağıtılması ve tasfiyesi üzerinde odaklanıyor. ABD'nin de yapmaya çalıştığı bu, TC'nin yapmaya çalıştığı da bu...

KADEK bir tasfiye hareketi, Kürdistan değerleri ve geleceği üzerinde bir ipotek hareketi olmasına rağmen Kürdistan sorunu bütün canlılığı ve yakıcılığı ile varlığını sürdürüyor. Bugüne kadar yaratılan değerler, bir öz boşaltma ve çarpıtma sürecine alınmış olsa da belli bir ulusal bilinç var; ve bu, TC devleti ve ABD'nin bölge politikaları için ciddi bir tehdit potansiyelini taşıyor. Henüz bu değerler ve birikim, Kürdistan sorununun kendisi yeni bir ulusal patlama düzeyine gelmeden, bağımsız bir kalkışa geçmeden tasfiye edilmek, en azından bugünden kontrol altında tutulmak isteniyor.

Tasfiye planlarının yöntemleri ve ayrıntılarında

ABD ile TC uzlaştılar mı? Bu sorunun yanıtı belirsizdir. Ancak Güneydeki KADEK güçlerinin silahsızlandırılması ve dağıtılması konusunda ABD'nin çok ısrarlı olduğu ve bunu TC'ye dayatmak istediği açıktır.

Üzerinde durulması gereken bir soru daha var. Paradoksal olsa da soru şu: TC, şimdi gerçekten Güneydeki KADEK güçlerini tasfiye etmek, silahsızlandırmak ve dağıtmak istiyor mu?

Bu soruya ilk çırpıda "evet" yanıtının verileceğini söylemek kehanet olmayacaktır. Ancak biz bir yönüyle ve çelişkili de gelse öyle düşünmüyoruz. Bir kez, TC'nin Güney politikalarında, tasfiyenin derinleştirilmesinde, devrimci dinamiklerin bastırılmasında KADEK'e hala ihtiyaçları var. Henüz Öcalan ve partisinin işinin tümünden bittiğini düşünmüyorlar. TC'nin, Güneydeki askeri varlığını ve Güneye müdahalesini meşrulaştırmak, iç ve dış politika krizlerinde bir bahane olarak kullanmak için de KADEK'e hala ihtiyacı var. İkincisi, tasfiyenin, yozlaşma ve çürümenin henüz istedikleri noktaya gelmediğini düşünüyorlar. Öyle olmazsa hiçbir pratik ve politik değeri olmayan, herhangi bir sonuç doğurmayan pişmanlık yasalarında ayak dretir mi?

Üzerinde çalıştıkları "Topluma Yeniden Kazanma Yasası" adlı pişmanlık yasası eğer bu biçimiyle yasallaşırsa bunun herhangi bir sonuç doğurması mümkün değildir. Bunu kendileri de çok iyi biliyorlar. Kendi içlerinde bu konuda farklı eğilimlerin olduğu da biliniyor; bu, kimi köşe yazılarına da yansımaktadır. Öte yandan KADEK'in tasfiyesi ve silahlandırılması konusunda ABD ile belli çelişkiler yaşayacakları ve zorlanacakları da bilinmektedir. Dolayısıyla bu konu TC için de dikenli ve mevcut sorunlarını daha da ağırlaştırıcı bir konu niteliğindedir.

Aslında TC de KADEK de önemli bir karar arifesinde bulunuyorlar. KADEK iradesiz olduğu için gelişmeler tarafından sürüklenerek umutsuz bir "meşru savunma" yapmak zorunda kalırsa bu kendisi için bir yıkım getirebilir. Öte yanda İmralı sürecinin mantığı gereği olan fiziki teslimiyet yolunu seçse, bu da kendilerinin sonu anlamına gelir. Bunları biliyorlar, o nedenle çareyi "onurlu" teslimiyette arıyorlar. Adında pişmanlık geçmeyen, içeriğinde pişmanlık ve itirafçılığı çağrıştırmayan hükümlerin bulunması

durumunda silahlarını teslim etmeye, düzenle ve devletle bütünleşmeye çoktan razıdırlar... Öcalan'ın "Rehabilitasyon Çiftlikleri"ni hatırlayalım. Bir miktar ceza yatmaya razı olduklarını içeren açıklamalarını da unutmayalım. Dolayısıyla şimdi öyle yüksek perdeden atıp tutmalarına bakmayın. "Onur" sözcüğünü ağızlarından düşürmemelerine de aldanmamak gerekir. Dört yıldır yaptıkları bütün değerleri ve birikimleri canlarını bağışlamaya trampa etmekten başka bir şey değildir. Ancak TC bu yalvarmalarını hep aşağılayıcı bir tutumla karşıladı, bu yasa girişimi ile de aynı şeyi yapmaktadır. Bu kez ABD faktörü var ve işin tam da doğrudan tarafı konumunda. Bu, tasfiye sürecini daha da hızlandırabilir, tasfiye sürecine yeni unsurlar katabilir...

Ayrıntıları basına yansıtılan Pişmanlık yasası henüz nihai şeklini almış değildir. Yapılacak MGK toplantısında yasaya son şekli verilecek, bu "son söz"de ABD'nin de etkisi, istemleri ve politik yönelimleri etkili olacaktır. Irak işgalinden sonra ABD, artık Kürt sorununda, KADEK konusunda dolaylı değil, doğrudan bir taraftır ve bu noktada kesin bir politik çizgi izlemek durumundadır. Daha önce ilişkisi daha dolaylıydı. Ama bugün işin doğrudan bir tarafı... Bu gerçekliği hesaba katmadan gelişmeleri kavramak, gelişmelerin olası yönlerini kestirebilmek mümkün değildir...

Görüldüğü gibi Kuzey Kürdistan'ın kaderi üzerinde önemli pazarlıklar yapılmakta, geleceğini doğrudan belirleyecek politik adımlar atılmaktadır. Ancak Kürdistan halkı bir öncüden, kendi ulusal çıkarlarını, özgürlüğünü temsil edecek bir çizgi ve güçten yoksun bulunmaktadır. Kürdistan'ın son otuz yıllık değerleri ve birikimleri ise KADEK denilen İmralı Partisi, teslimiyet ve tasfiyecilik hareketi tarafından gasp edilmiş, son kalan kırıntılar da yine bunlar tarafından peşkeş çekilmeye çalışılmaktadır. Bundan daha acı veren ve öfkelenendirici bir şey olabilir mi? Yüreğinde devrim ve özgürlük ateşini taşıyan yurtseverler ve devrimciler bu duruma daha ne kadar seyirci kalabilirler? Ne yapmalı, bu baş aşağı gidişe nasıl dur demeli soruları çok yakıcı ve yanıtını bekliyor. Hem de hiç zaman yitirmeden... Teorik yanıtı besbellidir! Ancak biz pratik yanıtın ve bunun somut adımlarından söz ediyoruz...

## ***İHD'den Kayıplar Haftası etkinliği...***

### **"Gözaltında kayıplara son!"**

İzmir İHD Şubesi 17 Mayıs günü Uluslararası Gözaltında Kayıplar Haftası dolayısıyla bir eylem düzenledi. Saat 13:00'te İHD önünde biraraya gelen 100'ü aşkın kişi Konak Sümerbank önüne doğru yürüyüşe geçti. Eylemde "Gözaltında kayıplara son!/İHD" pankartının yanı sıra Türkiye'de bugüne dek gözaltında kaybedilenlerin fotoğrafları taşındı.

Sümerbank önüne gidiş yolunu kapatan polis kitlenin buradan alana yürümesini engelledi. Yapılan görüşmeler sonrası başka bir yoldan alana gidildi. Alanda gözaltında kaybedilenler için saygı duruşu yapıldı. Daha sonra yapılan basın açıklamasında İHD Şube Başkanı okudu. Açıklamada şunlar söylendi: "Dün inkar ettiğiniz ve hala inkar etmekte olduğunuz kaybetmelerle aslında devleti, hukuku ve bizce en önemlisi halkı inkar ediyorsunuz. İnsanlık bu k(ayıp) benim diye

haykırdıkça bu ayıp büyüyor. Unutmayın ki yaşamı inkar edemezsiniz ve kaybetmek yaşama karşı büyük inkardır. Durun ve artık halkı kaybetmeyin. Artık yeter! Kaybetmelere son verilsin! Kaybedilenleri biliyoruz, kaybedenlerin listesini istiyoruz! Faillerin açığa çıkarılmasını ve yargılanmasını istiyoruz."

Açıklama sonrası beş dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi. Oturma eylemi sırasında yerde siyah bir bezin üstüne kayıpların fotoğrafları konuldu, mum yakıldı. Yürüyüşte ve alanda "Gözaltında kayıp istemiyoruz!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Kayıplar bulunsun hesap sorulsun!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Yargılı, yargısız infazlara son!" vb. sloganları atıldı.

***SY Kızıl Bayrak/İzmir***

# Emperyalist saldırılara karşı sınıf mücadelesini yükseltelim!

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu ve Irak işgali katliamlarla, kültür ve doğa zenginliklerinin yağmalanmasıyla sürüyor. Irak halkı bu kirli, sömürgeci savaşın bedelini kanıyla, açlığıyla ödüyor. Onlar hemen her gün yeni bir bombanın başlarına düşüp, düşmeyeceğini bilmeden yaşıyorlar. Yani her anlamda en ağır faturayı ödüyorlar.

## Faturayı hepimiz ödüyoruz!

Peki ama faturayı sadece onlar mı ödüyor? Emperyalistlerin değişik faturalarını biz emekçiler olarak hiç ödemiyeceğiz? Onların kirli savaşlarının finansmanı bizlerin sırtından çıkmıyor mu? Onların

krizlerinin faturasını kim ödüyor? Elbette işçi-emekçiler olarak biz ödüyoruz. Katilleri besleyen, onlara mermi, silah alan paralar emeğimizin yağmalanmasından elde ediliyor. Pazar kapma rekabetlerinin bir sonucu olan bu krizlerin faturasını işsiz kalarak ödüyoruz. Daha fazla kâr etmeleri için saatlerce dinlenmeden, canımızdan, sağlığımızdan olarak çalışıyoruz. Irak halkı da, biz işçiler de emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin hakimiyeti, sömürsü altında bulunuyoruz. Onların bölgede tek sömürgeci güç olmak için yürüttükleri savaşın faturasını ödüyoruz. Ha çalışarak, ha savaşta ölecek... Hiçbir farkı yok. Tıpkı Irak'taki ve buradaki düşmanımızın farkı olmadığı gibi.

Bugünün dünyasını şöyle bir benzetmeye konu etmek sanıyoruz pek de yanlış olmaz. Emperyalizmi bir şirket ya da banka olarak düşünün. Neye ihtiyaç duyacaktır, sermayesini artırmak için yaygınlaşmaya, yani şubeleşmeye. İşte tıpkı ülkemiz gibi bağımlı ülkeler de onun şubesi oluveriyor. Dünyaya hakim olan ekonomik, kültürel, sosyal, siyasal vb. politikaları kimler belirliyor? Emperyalistler. Dünya Bankası, İMF belası, NATO çetesi kimin kurumları? Emperyalizmin. Peki ülkeler bunlara boyun eğmiyor mu? Eğiyor. Yani emperyalistlerin her dediği oluyor.

## İşbirlikçi sermaye iktidarı "tuttuğunu satıyor"

Kendi ülkemize bakalım. Sermaye devleti savaş destekledi mi? Destekledi. İMF-DB politikalarını uyguladı mı? Hem de onların dahi beklemediği bir kararlılıkla uyguladı. Efendiler "ulusal zenginlikleri,

KIT'leri satın gitsin" dediler, işbirlikçi uşaklar başüstüne deyip satmaya giriştiler. Şimdi hakkımı yememek lazım, emperyalizmin Türkiye'deki acentası, yani sermaye iktidarı iyi çalışıyor. Bir taraftan PETKİM, TELEKOM, TEKEL, ormanlık alanlar satılıyor. Bir taraftan da biz işçileri köleleştirecek bir dizi yasa çıkartıyorlar. Bir de bunların bizlerden oy isterken attıkları nutukları hatırlayın. Güya emperyalizme de, ona bağımlı olmaya da karşıdır. İşsize iş, aç olana aş vereceklerdi. Peki gerçekler böyle mi?

Hayır! Laflarına değil, icraatlarına baktığımızda emperyalizme uşaklıkta ve emekçilere düşmanlıkta birbirleriyle yarıştıklarını görürüz.

## Saldırıları, tabandan geliştireceğimiz mücadeleyle durdurabiliriz!

Düşman tektir. İşçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen ulusların kurtuluş yolu da tektir. Bunca saldırıya, katliamlara, işsizliğe, açlığa karşı ancak ve ancak sınıf dayanışmasını örererek, tabandan geliştireceğimiz mücadeleyle karşı durabiliriz. Emeğimizi sömürerek kazandıkları paraları, ödediğimiz vergileri bize karşı silah olarak çevirenleri de, bizleri köle yapmaya çalışanları da silip atmanın başka yolu da yoktur zaten. Başka bir dünya mümkündür. İşçi ve emekçilerin sosyalist iktidarı olan bu dünyayı mücadeleyle kazanacağız. Bizler, tüm işçi kardeşlerimizi bu mücadelede yer almaya çağırıyoruz.

## Kahrolsun emperyalizm ve işbirlikçileri! Yaşasın sınıf dayanışması!

**Kartal'dan işçiler**  
(Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Haziran '03 tarihli yeni sayısından alınmıştır...)

## OSB-İMES'teki sendikalı işçilere ve işyeri temsilcilerine çağrıdır!

Sendikalı işyerlerinin gittikçe azaldığı, işçi hareketinin ise buna oranla durgun olduğu bir dönemden geçiyoruz. Hareketsizlik, sorunlara müdahale etmemek içimize kadar sinmiş. Hele ki sendikalı işyerlerinde durum daha vahim. Dışarıdan bakıldığında bir kesim yüksek ücret alıyor gibi görünse de, bu imkanlar bile tek tek ellerinin altından kayıp gidiyor. Bu duruma seyirci kalabiliyoruz. Patronlar ise, sendikalı işçileri işten atarak, yerine daha düşük ücretle çalışan işçi alma derdindedir. Bunu da gerçekleştiriyorlar.

## Sendika ağalarının defterinde mücadele kavramı yok!

Peki sendikalı işyerlerindeki işçi arkadaşlar neden haklarına sahip çıkmıyorlar? Yanındaki işçi arkadaşının işten atılmasının ardından kurbanlık koyun gibi sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlar. Sendikalara sorarsan, işveren tazminatları zaten veriyor, yapılacak bir şey yok. Sendikacılar defterlerinden çoktan silmişler "mücadele, sınıf kavgası" kelimelerini. İşçiler sendikalı ama örgütlü değiller. İlk dönemdeki örgütlülükleri dağılmış, onun yerine sendikaların ve patronların isteklerine boyun eğme başlamış.

Değişik fabrikalardaki işçi arkadaşları da, temsilci arkadaşları da dinliyorum, sorun hep aynı: "İşçilerin ekonomik, sosyal hakları gaspediliyor. Sendikalar buna seyirci kalıyor" deniliyor. Doğru, sendikacılar buna seyirci kalıyor. Onların işi bu, seyretmek. Ara sıra işçileri onları çok rahatsız ederse bir-iki basın açıklaması yapar, nutuk çeker, "ölümüne kadar, namusum şerefim üzerine baş koydum bu yola" derler. Oysa birkaç gün sonra bakarsınız ne namus kalmış ne şeref, yine eski tas eski hamam. Yani bürokratlaşmış sendikacılar sırtını sermaye iktidarına dayamışlar. Bazı sermaye partileriyle anlaşıp seçimlere bile giriyorlar.

Çevremizde duyarlı, sendikalı ya da sendikasız işçi arkadaşlar ne yapıyor? Gerçekten de çok fazla bir şey yaptıkları yok. İşçi arkadaşlar tamamıyla rehavet içinde. Oysa gerçekten yapacak çok işimiz var.

## Sendikal çalışma, örgütlenme, eğitim adına yapılan bir şey yok!

Ümraniye'den Kartal'a kadar yüzlerce fabrikada onbinlerce işçi arkadaş çalışıyor. Bu işyerlerinin içinde sendikalı ve sendikasız olanlar da var. En azından sendikalı olanların durumuna bakalım. Kaç tane fabrika temsilcisi bölgemizdeki sendikalı işyerlerine uğrayıp sorunları ortaklaştırdılar?

Çalışma yaşamına ilişkin kaç toplantı ya da seminer yapıldı? Burada önemli olan inisiyatif koyabilmektir. Sendikacılar hangi birimizin çalıştığı fabrikada eğitim çalışması yapmıştır ki, kalkıp da değişik işkollarındaki işçileri biraraya getirsinler.

Hadi sendikacıların artık işçileri örgütlemek gibi bir derdleri yok. Bunu biliyoruz. Ve bunun üzerine birçok söz söyleyebiliyoruz. Peki bu durumu değiştirmeyi neden düşünmeyelim? Neden işçi sınıfının sorunları üzerine kafa yormayalım. Diyelim Genel-İş'in temsilcisi Dudullu'da Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu fabrikadaki temsilciyi ziyaret etmiş midir? Ya da böyle bir ziyareti aklından geçirmiş midir? Bağımsız bir çalışmanın içine girmişler midir? Biz işçiler ancak alanlarda ya da sendikaların genel kurullarında biraraya geliyoruz.

## Öncülük vasfının hakkını verelim!

Kölelik yasasını meclisten geçirecekler. Acaba bir temsilci kalkıp bununla ilgili bir toplantı yapmış mıdır? Temsilci arkadaş şunu da diyebilir; "sendikacının başkanı var, önce o gelsin." Ya sendikacı gelme tenezülünü göstermiyorsa? Temsilcinin görevi aynı zamanda işyerindeki işçi arkadaşlarını biraraya getirmektir. Bugün örgütlenmeye her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Herşey elimizin altından kayıp gittiğinde yarın çok geç olacak. Örgütlülük bilincini çalıştığımız fabrikalardaki işçi arkadaşlardan başlayarak, çevre fabrikalardaki örgütlü-örgütsüz işyerlerine doğru yaygınlaştıralım. Bunun karşılığını fazlasıyla aldığımızı göreceğiz.

İşçilerin içindeki önderler, bizzat işçi sınıfının içinde, sınıf mücadelesinde yoğrulmuş bu vasfı kazanırlar. Unutmayalım ki, işçiler güvendikleri önderleri sonuna kadar destekler. Yeter ki öncü işçiler görevini yerine getirsin, diğer arkadaşlara bu güveni verebilsinler.

**OSB-İMES'ten devrimci bir tekstil işçisi**  
(Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Haziran '03 tarihli yeni sayısından alınmıştır...)





**Adana Öncü İşçi-Emekçi Platformu etkinliği...****Platformumuzun kuruluşunu anlamlı bir etkinlikle duyurduk**

Krizlerin, savaşların, İMF-TÜSİAD programlarının her yönüyle faturasının ödetildiği işçi ve emekçi yığınlar, bugün de emperyalist-kapitalist sistemin yeni saldırısı olan kölelik yasasıyla karşı karşıya bulunmaktadır. Üretim gücünü elinde bulunduran işçi ve emekçiler bu saldırılara henüz yeterince yanıt veremiyor ne yazık ki.



Sendikal bürokrasinin ihaneti bu zayıflığı besleyen temel bir etken durumundadır. Çok yönlü saldırıların yoğunlaştığı bu dönemde, bir yılı aşkın süredir taban örgütlülüğüne dayanan mücadele aracı yaratmaya çalışan Adana Öncü İşçi-Emekçi Platformu Girişimi kurumlaşma doğrultusunda yeni adımlar atıyor.

Bu çerçevede geçtiğimiz günlerde bir işçi pikniği gerçekleştirdi. Platform yürütmesi üç hafta öncesinden komite oluşturarak çalışmalarına başladı. Bu çalışmalar sonucunda pikniğe 40 civarında işçi-emekçi katıldı. Sağlık emekçileri, eğitim emekçileri, belediye işçileri, inşaat işçileri, termik santral işçileri ve küçük sanayi atölyesi işçilerinin katıldığı piknik bir açılış konuşmasıyla başladı. Platform girişimi olarak şimdiye kadar yürütülen faaliyetler anlatıldı. Platformun hedef ve amaçları ortaya konuldu. Yemekten sonra müzik eşliğinde türkülerle

programa devam edildi. Oluşturulan serbest kürsüde farklı sektörlerdeki sorunlar tartışıldı. Tartışmanın zenginliği pikniğe damgasını vurdu. Programın son aşaması olarak Adana Öncü İşçi-Emekçi Platformu'nun kuruluşunu duyuran deklarasyon okundu. İşten atılan bir Mensa işçisi "Mensa işçisi olarak benim de imzama atın" diyerek bize pikniğin anlamlı anlarından birini yaşattı.

Pikniğin ardından katılan kitleyle bir değerlendirme toplantısı yaptık. Bu toplantıda platformun mantığını öne çıkaran tartışmalara tanık olduk. Pikniğin teknik ve pratik organizasyonundaki olumlu-olumsuz yönleri dair yapmayı düşündüğümüz değerlendirme toplantısı platformun amaç ve hedeflerini tartışan bir atmosfere dönüştü. Kendi içinde teknik ve pratik eksiklikler barındıran pikniğimiz sonuçları üzerinden oldukça anlamlı geçti.

**AÖİEP Girişimi çalışanları****Pikniğe katılan işçilerle konuştuk...****"Platform taban basıncının açığa çıkmasının önemli bir ilk adımı..."**

-Adana Öncü İşçi-Emekçi Platformu'nun kuruluşu hakkında ne düşünüyorsunuz?

**İnşaat işçisi:** Çok dağıngız. Bu yüzden de örgütsüzüz. Resmen alınıp satılıyor emek pazarlarında. Bu platform bizim çatımız olursa taban oluşumu genişler. Mücadele gücümüz artar. Birlikteliğimizi bu platformda yaratabiliriz. Bu anlamda platformun işlevi umut vericidir.

**Genç bir bayan işçi:** Değişik iş kolundan emekçilerin biraraya gelişi umut verici. Gene de belirtmeliyim ki, platformun işi zor. İlk adım olmasına rağmen zoru başaracağına inanıyorum. Genç bir bayan işçi olarak safımın işçilerin yanında olduğunu biliyor ve bu platformu destekliyorum.

**İşten atılan bir Mensa işçisi:** İşçi platformunu çok iyi buldum. Tabii ki eksiklerimiz var. Bunun önümüzdeki dönemlerde daha da iyi olmasını diliyoruz.

- Kendi öz kurumlarımız olan sendikaların sınıf düşmanları tarafından

ele geçirildiği bu dönemde platform sizce neyin ifadesi olabilir?

**Kamu emekçisi:** Sendikalarımızın başındaki bürokratlar buraları felç ediyorlar. Bunun en büyük nedeni sınıf bilinçli işçilerin irade ve inisiyatif zayıflığıdır. Sınıf mücadelesi çitmasının düştüğü dönemlerde sermaye saldırılarına hız veriyor. Sendika bürokrasisinin yarattığı atıl, reformist, uzlaşmacı yaklaşımı da düşündüğümüzde, bu platform taban basıncının açığa çıkması için de önemli bir ilk adım.

**Sanayi sitesi işçisi:** Platform politikalarını hayata geçirebilirse, ki bu tümüyle bizim elimizde, sınıfın mücadelesinin ivmesinde önemli bir katkı olabilecektir. İşçi sınıfının mücadelesine Adana'dan anlamlı bir ses ve moral olacaktır. Ayrıca bizim gibi dağınk, örgütsüz sanayi işçileri için de biraraya gelebileceğimiz bir çatı olacaktır. Bunu başarabilirsek dağınklığımızı giderip, örgütsüzlüğümüzü yeneceğiz. Mücadelede aha güçlü olacağız.

**Adana Öncü İşçi-Emekçi Platformu Girişimi'nin deklarasyonu...****İşçi sınıfının devrimci programı altında örgütlü mücadeleye!**

Adana Öncü İşçi-Emekçi Platformu Girişimi olarak aylardır sürdürdüğümüz çalışmadan sonra bugün çeşitli sektörlerden işçi ve emekçilerle kucaklaşarak Adana Öncü İşçi-Emekçi Platformu'muzu kamuoyuna deklare ediyoruz.

Platformumuzu deklare ettiğimiz bugünlerde, sermaye işçi ve emekçiler olarak bütün çalışanlara dönük çok kapsamlı saldırıları acımasızca uygulamaya koymuş bulunuyor. Saldırı işçi sınıfının yüz yıllık kazanımlarını tümüyle ortadan kaldırarak, Ortaçağ'daki kölece çalışma koşullarını dayatıyor. Personel Rejimi Yasası ile de kamu emekçilerini teslim alınmaya çalışılmaktadır.

Emperyalistlerin tefeci kurumları olan İMF ve Dünya Bankası aracılığıyla dünya genelinde işçi ve emekçilere yönelik sosyal, ekonomik, siyasal saldırıların bir parçası olarak Türkiye'de de İMF-TÜSİAD yıkım programlarına AKP hükümeti hız vermiş bulunuyor. AKP hükümeti de geçmiş hükümetler gibi emperyalizme ve sermayeye uşaklık konusunda kusur etmemektedir.

Kölelik yasasını mecliste onaylarken, diğer taraftan da yeni sömürü ve yıkım programlarını devreye sokuyor. TEKEL, TÜPRAŞ, PETKİM, SEKA gibi en temel kamu işletmelerini özelleştirme yoluyla yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekiyor. Kamu emekçilerinin işten çıkartmalarla, sözleşmeli personel statüsünü geçirmek yoluyla kısmi iş güvenceleri de ortadan kaldırılmak isteniyor.

Bugüne kadar sermayenin sınıfa saldırılarına karşı sendika konfederasyonları sessizliğe bürünerek, sermayenin işini kolaylaştırarak işçi sınıfına ihanet ettiler. Sendikaların gerçek birer işçi örgütü olması, bürokrat yöneticilerden arındırılması ile mümkün olacaktır. İşyerlerinde taban örgütlülükleri yaratılmadan, öncü işçilerin ortak bir mücadele hattında birleşmesi gerçekleşmeden bu arınma sağlanamayacaktır. Sendika yönetimlerinin başına çöreklenmiş icazetçi, reformist KESK sendikacılarının durumu da işçi sendikalarından farklı değildir. Dolayısıyla sermayenin ve sendika ağalarının denetimi dışında işçi ve emekçilerin en geniş, en yaygın örgütlülüğünü yaratmamız bir zorunluluktur.

Adana Öncü İşçi-Emekçi Platformu olarak bütün işçi ve emekçileri dil, din, ırk, mezhep ve cinsiyet ayrımı yapmadan sermayenin programına karşı işçi sınıfının devrimci programını savunmaya, sermayenin topyekün saldırılarına karşı işçi ve emekçiler olarak aşağıdaki taleplerimiz için örgütlü mücadeleye çağırıyoruz:

- Emperyalistlerle yapılan açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin!

- 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!

- Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

- İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!

- İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla

kölece ilişkilere son!

- Tüm çalışanlar için grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı!

Sınırsız grev, genel grev hakkı! Lokavtın yasaklanması!

- Sınırsız söz, basın, gösteri, örgütlenme ve toplanma özgürlüğü!

- MGK, Kriz Yönetim Merkezi, DGM'lerin ve askeri yargının feshi!

- Kölelik yasası iptal edilsin!

- Personel rejimi yasası iptal edilsin!

- Eşit işe eşit ücret!

- Her türlü fazla mesai yasaklansın!

- Ulusal, cinsel, sınıfsal sömürüye son!

*Belediye işçileri, Bossa işçileri, Küçük Sanayi işçileri, inşaat işçileri, kamu emekçileri*

# Hürriyet'in "F tipi mucizesi"

19 Aralık katliamının destekleyicisi ve suç ortağı *Hürriyet* gazetesi yine işbaşında. Onlarca devrimcinin katliamının meşrulaştırılması için sayfalarını tam bir bayağılıkla kullanan bu gazete şimdi de dökülen bunca kanın, katledilen bunca insanın üzerine yaratılan F tipi gerçeğini parlatıyor. Ölümün ve işkencenin karargahları haline gelmiş F tiplerini "F Tipi mucizesi" başlığıyla manşete taşıyor.

*Hürriyet* cezaevlerinin katliamdan önceki ve sonraki durumu hakkında kendince bir karşılaştırma yapıyor. *Hürriyet*'e göre "Terör örgütlerinin eğitim alanı olan Bayrampaşa artık eğitim alanı olarak kullanılmıyor. Pankart ve sloganların yerini çiçek

resimleri ve diğer daha güzel resimler almış." Böylece ortalık güllük gülistanlık olmuş. Oktay Ekşi de aynı şeyleri tekrarlayarak cezaevlerinde artık terör örgütlerinin değil devletin egemen olduğunu söylüyor. Hikmet Sami Türk'e ve yakın arkadaşlarına teşekkürlerini sunuyor. Ona göre, istendiğinde bu örnekte olduğu gibi kötü durumlar cesur adımlarla çözülmüş.

Bir kez daha *Hürriyet*'in satırlarından kan damlıyor.

Onlarca devrimcinin vahşice katledilmesiyle sağlanan "F tipi mucize" gözü dönmüş bir barbarlığın gerekçelendirilmesidir. *Hürriyet* bu "mucize"nin yaratılmasında büyük bir paya sahiptir. Böylesine



bir katliamı gerçekleştirme cesareti yalnızca faşist rejime değil, onunla çok "derin" bağları olan *Hürriyet*'e de aittir.

F tipleri devrimci tutsakları kişiliğinden soyundurmak için kurulmuş işkencehanelerdir. 19 Aralık'ta sergilenen vahşet son bulmak bir yana, F tiplerinin özünde varolarak kurumsallaşmıştır. Her anında işkence, her tuğlasında devrimci kanı vardır.

*Hürriyet*'in "F tipi mucizesi" 106 ölü, yüzlerce sakat, tabutluklara konulmuş devrimcilerdir.

"F tipi mucizesi" ülkenin emperyalistlere peşkeşi, milyonların pervasızca soyulması, açlıktan ve soğuktan kırılmasıdır. *Hürriyet*'in "F tipi mucizesi" emperyalizme kul köle olmaktır. Emperyalistler çıkarına savaşa sürülmek, ABD hesabına ölmektir. "F tipi mucizesi" milyonlarca insan açlık sınırının altında yaşamaya itilirken emperyalistlerin kasalarına milyarlarca doları akıtmaktır. *Hürriyet*'in "F tipi mucizesi" milyonlarca insanın insanlık dışı koşullarda yaşamaya mahkum hale getirilmesidir. Dönemin Başbakanı Ecevit, "İMF programlarını uygulamak için cezaevlerine hakim olmalıyız" derken bunu söylüyordu. İşte bunun için gerçekte "F tipi mucizesi" tüm ülkedir. ABD'nin Irak'ta yaptığı gibi yağmacılık için katliamcılıkta sınır tanımamaktır.

*Hürriyet* "F tipi mucizesi"ni yaratan kararlılığın devleti yönetenlerce her alanda gösterilmesini buyuruyor. Yani diyor ki, her ne pahasına olursa olsun, kansa kan cansa can, ülkenin her yanını emperyalistlerin yağmasına açın, milyonlarca emekçiyi sokağa atın, direnenleri ezin, devrimcileri içerde dışarda F tipi katliama tabii tutun.

*Hürriyet* böyle bir "mucize"den dolayı sevinebilir, zil takıp oynayabilir, ülke yönetenlerine yeni F tipi katliamlar için çağrı yapıp zemin hazırlayabilir. Çünkü bu *Hürriyet*'in karakteridir. Çünkü *Hürriyet* burjuvazinin hizmetinde, derin devletin çizgisinde emek düşmanı kontra bir yayın yapıyor. Bu haliyle tetikçilik onun işidir. Yeri gelir devrimcilere saldırır, katliamları parlatıp zemin hazırlar. Yeri gelir Irak halkının başına yağın bombalara methiyeler düzer, ABD'nin savaşını kutsar, mecliste tezkere geçmedi diye savaş karşıtlarına küfür ve hakaret yağdırır. Bugün de yaptığı farklı değildir: Tüm ülkeyi F tipi işkence ve katliamdan geçirme çağrısı yapıyor, histerik biçimde kan kusuyor.

Elbette, çanak tutanların akıbeti, kan döken canilerinkiyle aynı olacaktır.

## Fuhuşun kaynağı kapitalist sömürü sistemidir!

Kapitalizmin baskı, şiddet ve sömürsünü en ağır biçimde iliklerine kadar hisseden işçi-emekçi kadın, cinsel kimliğinden dolayı da toplumsal yaşamın tüm alanlarında çift sömürüye maruz kalarak ikinci sınıf insan muamelesi görür. Erkek egemen sistem elinde bulundurduğu özel mülkiyet araçlarıyla üretim ilişkileri içerisinde kadını kapitalizmin ihtiyaçlarına göre metalaştırır. Kapitalizmin iktisadi ve sosyal yıkım saldırıları ve buna ek olarak faşist baskı, terör ve şiddet politikaları, kadını daha katmerli ve çifte sömürü ile yüzyüze bırakır. İşçi, emekçi kadının emeği yedek işgücü olarak kapitalizmin sömürü çarkları arasında sermayenin ihtiyaçlarına göre öğütülür.

Kadın ev işlerinin ve çocuk bakımının değişmez kölesi iken, fabrikalarda en ağır işlerde, en düşük ücret, her türlü sosyal haktan ve güvenceden yoksun halde çalışır. Üretim alanı içerisinde çalışsa da çalışmasa da, çocuğunun bakıcısı, evinin hizmetçisi olan kadın, kocasının baskısı, hakareti ve şiddetiyle de karşılaşınca cehennem gibi bir yaşama mahkum edilir. Dört duvar arasına hapsedilen yaşam pembe diziler, magazin programlarıyla da kuşatılınca, o sistemin yoz kültürü ve çarkı içerisinde kaderine razı edilir. Bilinci ve ufku daraltılır. Bunlara çocuk bakımının, ev işlerinin köreltici etkisine, yoksulluğun ve kapitalizmin dayattığı katlanılmaz

yaşam koşulları da eklenince hayatı çekilmez hale gelir. Tam da bu noktada ayakta kalabilmek için emeğini ucuz sermayeye satmaktan başka çaresi kalmaz.

Kadın cinsel kimliğine yönelik çok yönlü saldırılara maruz kalır, taciz ve tecavüze uğrar. Aşağılanır, horlanır. Bu durumu bilinçli olarak yaratan kapitalist sistem, kadının cinselliğini de meta olarak pazara sürerek bunun üzerinden kendine yeni kâr alanları yaratır. Kadının cinselliğinin meta olarak pazara sürülmesi anlamına gelen fuhuş, kapitalist sömürü sistemi için vazgeçilmez bir "hizmet kurumu"dur.

"Hizmet" sektörünün en hızlı gelişen alanlarından biri olarak 'seks sektörü' dünya çapında oldukça kârlı bir alan olduğu için kapitalistlerin iştahını kabartmaktadır. Dünya çapında milyonlarca yoksul kadın seks tacirlerinin elinde alınıp satılan meta olarak pazarlanan bir araç haline gelmiştir. Öyle ki kapitalizm daha çocuk yaşta kadınları cinselliği üzerinden sömürerek büyük kazançlar sağlamaktadır. Özellikle az gelişmiş yoksul ülkelerde seks tacirlerinin eline düşerek kitlesel fuhuş batağına sürülen, uyuşturucu ve kumarhane bataklığına saplanan kadınların sayısı hiç de az değildir. Dünyanın birçok ülkesinden yoksul kadınlar yaşamak için bedenlerini satmak zorunda

kalmaktadır.

Kapitalist sistemde ağırlaşan yaşam koşulları kadınları cinselliklerini pazarlamaya itiyor. Fuhuşun yaygınlaşmasını bu işin rantını yiyen kapitalist sınıf özel olarak teşvik etmektedir. Kapitalizm var oldukça fuhuş bataklığı içinde boğulan kadınların sayısı da artacaktır. Bu sistem her bakımdan çürümüş ve ahlaksal anlamda yozlaşmış olduğu için, gerici olan tüm araçları devreye sokarak kendi düzenini beslemeye ve sömürü çarklarını döndürmeye çalışır. Fuhuşun arkasında da bizzat kapitalist sistemin kendisi vardır. Kadının cinselliğinin alınır satılır bir meta haline getirilmesi bu sömürü sisteminin bir parçasıdır ve onun çürümüşlüğüne çarpıcı bir yansımasıdır. Fuhuş gerçek anlamda kapitalist sistem tarafından besleniyorsa eğer, bu sistem yıkılmadan fuhuşun kaynağı da kurutulamaz demektir.

Sınıfsal, cinsel, ulusal baskı ve sömürüye karşı mücadele, kadının cinsel kimliğinden dolayı alınıp satılan bir meta haline getirilmesine karşı mücadeledir de. İşçi ve emekçi kitleleri yoksullaştıran, sömüren, baskı ve şiddetle haklarını gasp eden kapitalist sömürü sistemine karşı mücadele edilmeden kadının kurtuluşu mümkün değildir.

*D. Güney*



# Beterin de beteri var

11 Eylül'den sonra, **Bush** yönetimi, **Blair** hükümetiyle birlikte uluslararası terörizme savaş açtı. Teröristlere yataklık yaptığından kuşkulandıkları iki ülkeyi işgal ettiler, sömürgeleştirmeye başladılar, bu arada onbinlerce insanı öldürdüler, binlercesini hiçbir yasal hak tanımadan kamplara kapattılar, işkenceden geçirdiler. Ama, geçen hafta **Riyad** ve **Kazablanka** saldırılarının, Kenya'ya uçuşların yasaklanmasının gösterdiği gibi "terörizm" ayakta, Irak'taysa tam bir kaos var. Dünya petrol piyasasının en önemli istikrar unsuru Suudi Arabistan'a gelince o da uzatmaları oynamaya başladı.

## El Kaide yeniden sahnede

Geçen hafta pazartesi, Suudi Arabistan'ın başkenti Riyad'da, yabancıların, yabancılarla çalışan, onlar gibi yaşamayı seçen zenginlerin yaşadığı, sıkı güvenlik tedbirleriyle, duvarlarla korunan üç yerleşim yerine aynı anda yapılan silahlı ve bombalı saldırılarda, ABD Başkan Yardımcısı **Dick Cheney**'in açıkladığına göre (**Financial Times** 14/05), içinde Amerikalılar'ın da bulunduğu 90 kişi öldü, yüzlerce kişi de yaralandı. Cuma günü Fas'ın Kazablanka kentinde, Avrupalı ve Yahudi kökenli insanların kaldığı bölgelerde aynı anda beş yere yapılan bombalı saldırılarda 41 kişi öldü, 100'e yakın insan yaralandı (**CNN** 18/05). Bu iki saldırı El Kaide'nin hala ayakta ve bir hafta içinde en az 26 intihar eylemcisini sahaya sürebilecek güçte olduğunu gösterdi.

Bir taraftan hem El Kaide adına yapılan açıklamalar, hem de İngiltere kaynaklı yarı resmi stratejik araştırmalar kuruluşu IISS'nin yayımladığı bir rapor, terörizme karşı mücadelenin tümüyle başarısız kaldığını gösteriyordu. **The Newstatesmen**'in aktardığı rapora göre, "terörizme karşı savaş, zaten çok merkezli ve uluslararası bir örgütlenmeye sahip terörizmin daha da yayılmasına neden olmuş, tanınmasını, etkisizleştirilmesini daha da zorlaştırmış." El Kaide çok daha hareketli "sanal" bir örgütlenme geliştirmiş (19/05). Raporun editörü **Jonatan Svenson**'un **Times**'daki yazısında da en az 20 bin eğitimli kadroyla 60 ülkede etkin, liderliğinin büyük ölçüde hala ayakta olduğu, kadro sayısının da büyük bir olasılıkla önümüzdeki günlerde artacağı vurgulanıyordu (17/05).

Nitekim, Riyad saldırısından önce bir açıklama yapan El Kaide'nin yeni sözcüsü **Tabet ibn Kuvayis**, örgütlenmenin ve liderliğin yenilendiğini, 11 Eylül ekibinin kızığa çekildiğini, yeni görevlerin yepyeni ve bilinmeyen bir ekibe emanet edildiğini söylüyor, yeni saldırıların kaçınılmaz olduğunu haber veriyordu (**Asia Times** 15/05). Daha sonra, Londra'da çıkan bir Suudi gazetesinde El Kaide adına gönderilen, **Abu Muhammed al Ablaj** imzalı bir elektronik mesaj, bombalı saldırıları üstlendi (**Financial Times** 14/05). **Asia Times**'in mayıs başında yayımladığı bir araştırmada El Kaide'nin artık **Uluslararası İslami Cephe** adı altında, **Hikmetyar** liderliğinde yeniden toparlanan **Taleban**, Hindistan'da Keşmir bölgesinde etkin **Laşkar-ı Taiba**, Filipinler'deki **Moro İslami Cephesi** gibi örgütleri de içeren, hem birbirleriyle ilişkili hem de ayrı ayrı çalışabilen gevşek yapılı, ama



yaygın bir yapıya ulaştığını gösteriyordu.

## Irak'ta kaos ve terör

Durum Irak'ta da daha iyi değil. **Financial Times**'in vurguladığı gibi, "Müthiş zaferin üzerinden bir aydan fazla zaman geçmiş olmasına karşın, Irak hala bir kaostun içinde yuvarlanmaya devam ediyor": İşgalci güçler hala mal ve can güvenliğini sağlayamadılar, altyapı hizmetlerini yeniden işler hale getiremediler. Yeni bir yönetim konusunda bugüne kadar ciddi bir adım atılmadığı gibi hafta sonunda İngiltere ve ABD, yönetimi Iraklı sivillere devretme projesinden belirsiz bir süre için vazgeçtiklerini açıkladılar (**The Observer**, 18/05).

Irak Sömürge Yönetimi, bir işgalci güç olarak kendisinden Cenevre Anlaşması bağlamında beklenen en temel görevleri bile yerine getiremiyor ama, oluşan iktidar boşluğunda da yeni siyasi partilerin sayısı hızla artıyor. Bu ilk anda bir normalleşme, sivil toplum belirtisi gibi görünse de **New Republic** dergisinin Irak'a gönderdiği araştırmacısının bildirdiğine göre, bu partilerin hemen hepsi hızla silahlanıyor ve aralarındaki anlaşmazlıklar da artıyor. Irak işgalin yanı sıra belki de bir Beyrut olmaya doğru evrimleşiyor (15/05). **New Republic**'in yankı uyandıran araştırmasında, Radikal İslamcı örgütlerin, Irak'taki bu kaos ortamından faydalanarak hızla örgütlendiği, örneğin Hizbullah'ın birçok şube açtığı da bildiriliyor.

## Suudi "endgame"

Irak savaşı sonrası olasılıkları tartışırken yazılarımızda, Suudi rejiminin listenin başında olduğunu vurgulamıştık. Irak'a yerleşmiş olmak ABD'ye, bir kriz anında Suudi petrollerine el koymak açısından eşsiz bir olanak sağlayacaktı. Henüz bu noktada değiliz, ama gidişatın yönü bu olasılığı güçlendiriyor. Suudi Rejimi üzerine, **The House of Saud** adlı araştırmasıyla dikkat çeken **Said Aburiş**'e göre Suudi Arabistan toplumu neredeyse bir yıldır,

adeta "sürekli bir başkaldırı içinde. Bunu Vahabi grupların otoriteye itaatsizliklerinden, tüccarlar arasındaki ılımlı ve aşırı İslamcı eğilimlerin çatışmasından, kadınların Bush karşıtı protesto düzenlenmesinden, gittikçe yükselen suç dalgasından görmek olanaklı... Protestolar, çok farklı kaynaklardan fişkirsa da hepsi rejime karşı" (**The Guardian** 16/05).

Riyad bombaları bu zemin üzerinde patladı, bir siyasi şok yaratarak, Suud rejiminin kaderini belirleyecek bir süreci başlattı. Rejim ayakta kalmak için, liberal demokrasiye doğru çok ufak adımlardan oluşsa da bir reform süreci başlatmaya hazırlanıyordu. Halbuki, şimdi hem hızlanmaya başlayan zaman içinde reform riski almak artık olanaksız, hem zaten El Kaide ve genelde Vahabi gruplarının derdi reform değil. Aksine onlar rejimin Batılılaşarak dejenere olduğunu, ABD ile bağlarını koparması gerektiğini düşünüyor.

Önümüzdeki 20 yılda dünya petrol üretim kapasitesi içindeki payı yüzde 14'ten yüzde 18'e çıkması beklenen, halen petrol fiyatlarını düşük tutmaya olanak veren, günlük 2 milyon (Irak savaştan önce bu kadar ihraç ediyordu) varillik ek kapasiteye sahip, Batı'dan yılda 30 milyar dolarlık ithalat yapabilen, ABD ve Avrupa piyasalarında 500 milyar dolardan fazla sermaye bulunduran Suudi rejiminin önündeki seçenekler hızla azalıyor. Ya kendi halkına dönüp terörizmi ezmek için baskıyı arttıracak. Ya da ABD ve Batı'yla ilişkilerini kesmeye, içine kapanmaya başlayacak. Her durumda da tünelin ucu kapalı. Suudi rejimi dağılmaya başlayınca da yeni bir petrol krizinin gündeme gelmesi kaçınılmaz!

Sonuçta, "İmparator", **Financial Times**'dan **Phil Stevens**'in sözleriyle, "Ortadoğu pazarına dalmış boğaya benziyor": Kaos karmaşa ve yıkım. Bir imparatorluk adayından daha tehlikelisi, sanırım ne yaptığını bilmeyen sakar bir imparatorluk adaydır. Evet beterin de beteri var ve o da geliyor!

**Ergin Yıldızoğlu**  
(Cumhuriyet, 19 Mayıs '03)

## Mücadele Postası



### Irak'ta emperyalist işgal devam ediyor!



ABD Irak petrollerini ele geçirmeye yönelik planlar hazırladı. Irak'ın işgal edilip petrolün ele geçirilmesine dünya halklarının büyük tepki göstereceğinin farkında olan emperyalistler bu saldırı planını uzun bir zamana yaymak istediler. Irak'a saldırıyı meşrulaştırmaya çalıştılar. İşgalin Irak halkına demokrasi getireceğini söylediler. Irak'ın kimyasal silah bulundurduğu ise bir başka bahaneleriydi. Fakat emperyalistler kimyasal silah bulamadılar ve şimdi dünya kamuoyuna verecek cevap bulamıyorlar, "bunu zamana bırakmakta yarar var" diyorlar.

ABD'nin Ortadoğu üzerindeki planının Irak'la sınırlı olmadığını biliyoruz. Sırada İran ve Suriye var. Ve öncesinde saldırıda bulunacak suç ortaklarının sayısını çoğaltmak istiyor. Türkiye'nin bu konuda desteğini almak için baskı yapıyorlar. Türkiye'nin Irak'a yapılan saldırıdaki tutumunu eleştiriyorlar. Savaşa fiilen girmese de Türkiye'nin bu saldırıda payı olduğunu biliyoruz. Ve bu komşu ülke olunca Türkiye'nin suçu bir kat daha artıyor.

Irak şu anda işgal altında. Emperyalistler artık onların yanı başında ve onları öldürmeye devam ediyor. Emperyalistler petrol kuyularını ABD şirketlerine veriyorlar. Irak petrolünün % 70'inden fazlası ABD'nin eline geçti. %25'i ise halka verilecek. Bu da Irak halkının bundan sonra da rahat ve tam demokrasi ile yönetileceğine işaret değil. Yeni kurulacak olan hükümet ise tamamen emperyalistler tarafından yönetilecek. Bundan sonraki süreçte Irak halkı ve diğer Ortadoğu halkları anti-emperyalist bir mücadele içerisinde olmalıdırlar.

*Bir tekstil işçisi/İzmir*

## Ücretli kölelik düzeni'nden günlük manzaralar...

5 Ağustos'ta usta ve şefe çıkıp 6 Ağustos'ta önemli bir işim olduğunu söyleyerek "Bana akşam 18.15'ten sonra izin verir misiniz?" dedim. "Bu hafta herkes saat 22.00'ye kadar çalışacak, mesai var gidemezsin" dediler. Ben, "Saat 20.00'ye kadar kalayım sonra gideyim" dedim. Yine kabul etmediler.

6 Ağustos akşamı normal çalışma saati olan 18.15'e kadar çalıştım. Giriş kartımı almak üzere muhasebeye gidip sekreterden kartımı istedim. Sekreter kartını alamazsın deyince, masada duran kartımı aldığım gibi kart basma makinesine gittim. Arkamdan sekreterle bant şefi kartı basmamı engellemek için koşturuyordu. Ancak kartı basmıştım bile. "Ben normal çalışma saatimi doldurdum, kimseye zorla mesai yaptırılmazsınız" deyip çıktım.

Evde olayı anlattım, ertesi gün ağabeyimin benimle işyerine gelmesini istedim. Çünkü kartımı vermeyip işbaşı saati dolduktan sonra içeriye almayarak, çıkışımı sağlamaya ve hiçbir hak iddia etmemem için uğraşmaya çalışacaklarını biliyordum. Ertesi gün ağabeyimle beraber fabrikaya gittim. Kartımı almak üzere muhasebeye gittim. "Kartın yok" dediler. Ağabeyim "Dün akşam basılan kart nasıl oluyor da sabaha kayboluyor" deyince sekreter "bilmiyorum ... bey gelince versin" dedi. İşe başlama saatim gelmişti. Ağabeyim "sen git iş başı yap, ben konuşurum kartını basarsın" dedi.

Sekreter bu arada bant şefine gidip "abisini getirmiş, gel gönder şunu" demiş. Bant şefi "iş başı yapma, yukarı çık orada bekle" dedi. Durumu ağabeyime anlattım. Şef arkamdan gelmişti. Ağabeyim şefe "suçu ne, neden yukarı çıkıyor?" deyince şef "dün izinsiz kartını basıp gitmiş, gereken işlemi yapacağız" dedi. Bunun üzerine ağabeyim "kartını normal çalışma süresi bitiminde bastı, mesai saatleri içerisinde yapmadı ki!" dedi. Şef "Bizim kurallarımız var, iş başı yapması için ihtar imzalaması gerekiyor" deyince ben de "imzalamam!" dedim. "Sen imzalamazsan iki şahit tutar imzalatırırım" demesi üzerine ağabeyim "imzalattığın kağıdın fotokopisini alabilir miyim?" dedi. Şef "Hayır" cevabını verdi. "Peki senin ne tür bir ihtar tutacağını, değiştirmeyeceğini nereden bileyim? Sen bir örneğini vermezsen ben de gerekli yerlere müracaat ederim" dedi ağabeyim. Ve sözlerine devam etti; "Bir işçi normalde toplam 18-20 saat fazla mesaiye kalabilir, siz ise gece-gündüz demeden mesaiye bırakıyorsunuz. Bu insanların hiçbir sosyal hakkı yok mu? Bu insan uyku uyumadan, tatil yapmadan nasıl sağlıklı çalışabilir? Kaldı ki kendi kardeşinin düğününe gitmesine bile izin vermiyorsunuz" dedi. Müdür ağabeyime sordu "Sen özel sektörde mi çalışıyorsun?". "Sadece özel sektörde değil devlet dairesinde de çalıştım, azıcık da olsa kanunun ne olduğunu biliyorum" dedi ve "kartı ne olacak?" diye sordu. "Kartı bulununca yazarız" dedi müdür.

Akşam 22.15'de mesaiden çıktım, kart

basmaya gittim. Kart ortada yoktu! Müdür "kartın bulunmadı, personel müdürüne git yeni bir kart çıkarsın" dedi. Personel müdürü "şimdi muhasebe kapalı yarın çıkartayım" dedi. Ben eve telefon açtım, bunun üzerine personel müdürü muhasebeye gidip kart çıkarmaya başladı. Kartımı basıp işyerinden ayrıldım.

### 2 ay sonra...

21 Ekim sabahı işe başladıktan bir süre sonra makine bozuldu. Makine yapılarına kadar paketleme bölümüne yardım etmeye başladım. Tuvalete gittim, 10 dakika içinde geri dönmüştüm. Bant şefi söylenmeye başladı "yarım saattir tuvaletesin". Hayır diyerek yanıt verdim. "Beş dakikalık bir sürede döndüm, senin gibi iki dakikada bir tuvalete gitme lüksüm de yok" dedim. Söylenmeye, bağırma devam ediyordu. Onu daha fazla dinlemeden işimin başına geçtim. Şikayete gitti. Bir süre sonra usta geldi "eşyanı topla bant'a geçeceksin" dedi. Bantta bana oturacağım yeri gösterdi. Sandalye yüksek olduğundan değiştirmesini istedim. Bağırma başladı. "Bu sandalyeye oturmayacaksan defol git" dedi ve bağırma başladı.

Bant şefi müdahale etti, olayı anlatmaya çalıştım. "Sandalye yüksek, ben bunun üzerinde çalışmıyorum, belim ağrıyor vb." demeye çalışırken, hakaretler devam ediyordu. "Eşek gibi çalışmaya mecbursun" deyince "bana bağırılmazsın" dedim, bir anda tokat patlattı. Ben de yakasını tutup çektim ve tekme attım. Araya girip ayırdılar. Zorla banttan çıkarmaya çalıştılar. Patronla personel müdürü aşağıya inip beni odaya çektiler, "ikimizden birinin buradan ayrılması gerektiğini, benim gitmemin en uygunu" olduğunu söylediler. Gereken kanuni işlem neyse yapın, imzalasın deyip yukarı çıktılar. Hakkım ne olacak diye sorduğumda, hiçbir hak alamıyorsunuz dediler. Patronun odasına gidip "Benim hakkım ne olacak?" dedim. "Ne hakkı?" dedi "10 yıllık emeğim". "Sen benden 10 yıllık değil beş kuruş bile alamazsın. Dava açıp şikayet edebilirsin" dedi.

Ağabeyime telefon açtım, karakola gidip şikayette bulunduk. Karakolda "senin iş başı yapman gerek, 2 gün daha geçerse hiçbir hak alamazsın, onlar çalıştırmaya mecburlar veya hakkını ödemek zorundalar" dediler. İşyerine gittim, patron beni çağırdı. "Sen hiç büyük sözü dinlemiyorsun. Benden hemen nakit para istiyorsun, burada kimsenin hakkı kalmamıştır. Senin bizde beş kuruşun kalmayacak. Müdür "ne kadar alacağı varsa hesabını görün verin gitsin" dedi. Patron konuşuyordu "Ben anamdan helal süt emmişim, ben haram lokma yemem, hakkım sana helal olsun, sen de hakkını helal et, yiyecek ekmeğin buraya kadarmış, olayı büyütme gerek yok, davadan vazgeç" Parayı almaya gittiğim gün de patron davadan vazgeçmem için ısrar etti. Ancak dava devam ediyor, vazgeçmedim...

*Bir tekstil işçisi/İzmir*

### EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,  
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710  
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24  
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3  
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.  
Aydınlar Apt. No: 8/101

KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı  
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)  
Esenyurt/İSTANBUL

### Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....  
Soyadı : .....  
Adresi : .....  
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro  
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,  
\* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937  
\* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039  
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekte.



**Demokratikleşme yalanları eşliğinde  
gözaltında binlerce kayıp,  
binlerce infaz ve sayısız katliam...**

**Kaybedenler ve katledenler kaybedecek!**



***Ve cellat uyandı yatağından bir gece  
tanrım dedi bu ne zor bilmece  
öldürdükçe çoğalıyor adamlar  
ben tükenmekteyim öldürdükçe***

***A. Behramoğlu***